

ଆଫ୍ରିକା ଜଙ୍ଗଲରେ ତାରୁଜନ

ତାରକନ୍ ସିରିଜ୍

ସପ୍ତମ ଖଣ୍ଡ

୧୯୮୪

ଆଫ୍ରିକା ଜଙ୍ଗଲରେ ତାରକନ୍

ଡିଟେକ୍ଟିଭ ଉପନ୍ୟାସ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର

ସାଥୀ ପ୍ରକାଶନ
ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୦୩

ତୃତୀୟ ସଂସ୍କରଣ
୧୯୮୪

ପୃଷ୍ଠକ କମ୍ପୋଜିଟ
କଟକ-୧

ଏକ

ଠକ୍, ଠକ୍, ଠକ୍, ଠକ୍ ।

ସମାନ ତାଳରେ ପ୍ରହରୀଟିର ବୁର୍ କୋଡାର ଶବ ନିଶ୍ଚୁନ ଗତିର ନିଷ୍ପତ୍ତା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ । ଗୁରିଆଡ଼ ଥିଲା ନିଜନ । ଗନ୍ଧାଧାରରେ ଜାଗ୍ରତ ଥିଲା ବିଜୁଳିବତୀ, ଆଉ ଜାଗ୍ରତ ଥିଲା ଏଇ ବିଶୁଷ ପ୍ରହରୀଟି ‘ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ପାଟକ ସାମନାରେ । ପାଟକ ବନ୍ଦ ଥିଲେ ବି ଗୁବି ପଡ଼ିନି । ଅନ୍ୟ ପ୍ରହରୀର ଆସିବା ସମୟ ବୋଧହୁଏ ଡେରି ଅଛି । ଏକ ବିଶାଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରି ସେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସତର୍କ ।

ତା’ର ଠିକ୍ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠୁଳ ଆଲୋକ ବିଛାଡ଼ିଦେଉଛି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିଜୁଳି ବଲ୍‌ବଟା । ବେଳେବେଳେ ବିଜୁଳି ଆଲୋକର ତୀର୍ଥକ ରେଖା ପ୍ରହରୀର କାନ୍ଧରେ ଥିବା ଗଜପତ୍ତରେ ଖଞ୍ଜା ସଙ୍ଗୀନ୍ ଉପରେ ପଡ଼ି ଝଲସିଉଠି । ପ୍ରହରୀର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ କୌଣସି ଦିଗକୁ । ସେ ଗୋଟାଏ ଯନ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଜୀବପରି ଯାଉଛି—ଆସୁଛି । ତା’ର ପାଦର ବୁର୍ ଆବାଜ କରୁଛି ଠକ୍, ଠକ୍, ଠକ୍ ।’

ଗତି ଗୋଟାଏ ହେଲଣି ସେତେବେଳକୁ । ବ୍ୟାଙ୍କର ସଦର ପାଟକଟା ଗନ୍ଧାଧାର ଅନ୍ତତଃ ଶହେ ଗଜ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ଅଣଓସାରିଆ ଗଳିଞ୍ଜିତରେ । ଗନ୍ଧାରେ ଯାନବାହାନ ଗୋଟିଏ ବି ଦେଖାନାହିଁ । ସେସନ ତିନି ମାଇଲ ଦୂର । ଟ୍ରେନ୍ ଟାଇମ୍ ହୋଇଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ କି ଇଁ ଗୋଟାଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି କି ରିକ୍ସା ନିଶ୍ଚୟ ଯାଆସ କରୁଥାନ୍ତା ଗନ୍ଧାରେ । ମାତ୍ର ଗତି ସାବେ ଏଗାରଟା ପରେ ଆଉ ଟ୍ରେନ୍ ନାହିଁ । ପୁଣି ଭେର ପାଞ୍ଚଟାରେ ଯାଇ ଏକସପ୍ରେସ୍ ।

ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କର ସଦର ପାଟକ ଅତିକ୍ରମ କଲେ ଯେଉଁ ସ୍ଥଳ ବିସ୍ମୃତ ଭୂମିଖଣ୍ଡିକ ଦେଖାଯାଏ, ସେଥିରେ କେତୋଟି ଦେଶୀ ବିଦେଶୀ

ଫୁଲଗନ୍ଧ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ସୁସଜ୍ଜିତ ଭବରେ ଲଗାଯାଇଛି । ଫାଟକଠାରୁ କଂକ୍ରିଟ୍ ବିନ୍ଧା ଗସ୍ତା ଲଗିଯାଇଛି ସଦର ଦରଜାର ସାମନା ବାରଣ୍ଡାର ପାହାଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଗସ୍ତାର ଦୁଇ ଧାରରେ ଲଗାଯାଇଛି ବିଭିନ୍ନ ଗାଦିଫୁଲର ଗଛ । ଓସାରିଆ ବାରଣ୍ଡା ମଧ୍ୟ ବାଦ୍ ଯାଇଛି । ବାରଣ୍ଡାଧାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖୁଣ୍ଟର ଉଭୟ ଦିଗରେ କୁଣ୍ଡ ସଜାଯାଇଛି । ମେଥିରେ ବି ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଫୁଲର ଗଛ । ଗତିରେ ନିଅନ୍ ଆଲେକରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଟହଟହ ହୋଇ ହସି-ଉଠୁଥାନ୍ତି ଯେପରି ।

ସଦର ଫାଟକ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲେ ଦେଖାଯାଏ ସମୁଦାୟ ବ୍ୟାଙ୍କ କୋଠାଟା । ଦୋମହଲ; ଖୁବ୍ ଦୃଢ଼ ଭବରେ ତିଆରି । ଝରକା, କବାଟ, ଶକ୍ତ ଲୁହା ଚଦରରେ ତିଆରି । ଉପରମହଲ ଅର୍ଦ୍ଧସ, ତଳମହଲ ଟ୍ରେଜେରୀ । ଅତି ଆଧୁନିକ ଡିଜାଇନ ଏବଂ ନକ୍ସାରେ ତିଆରି ସେ ଟ୍ରେଜେରୀ । ଅଷ୍ଟରଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ରୁମ୍ ଭିତରେ ଟ୍ରେଜେରୀ ଆଉ ଲକର । ବଡ଼ ବଡ଼ ଷିଲ୍ ଟେବୁଲ୍‌ଟା ବି ଭରପୁର ରହିଛି ଟଙ୍କା, ନୋଟ୍, ଆଉ ଫରେନ ଏକ୍ସ-ଚେଞ୍ଜରେ । ସେତେବେଳେ ଗତି ହେଲେ ବି ତା ଭିତରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲେକ ଜଳୁଥିଲା । କୋଠା ଉପରର ଲୁହା ଜାଲ ଲଗା ସାଇଲେଟ୍ ଭିତରଦେଇ ତାହା ଦେଖିହେଉଥିଲା । ମୋଟଭପରେ ସବୁ ଦିଗରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଥିଲା ‘ଇଣ୍ଟର ନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ’ ଅତି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭବରେ ।

ଗତିର ନୀରବତା ଆହୁରି ଗଭୀର ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏଇ ଟିକକ ଆଗରୁ ଦୂରରେ ଗଳିବୁଲ କୁକୁର କେତେଟାଙ୍କର ଯେଉଁ ବିକଟାଳ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଯାଉଥିଲା, ତାହା ଆଉ ଶୁଣାଯାଉନାହିଁ । ଶୁଭୁଟି ଖାଲି ଗତିର ସାଇଁ ସାଇଁ ଶବ୍ଦ । ବିଜୁଳିବତୀ ଜଳୁଛି ବୋଲି ସହରର ଅସ୍ଥିତ୍ୱ ଜାଣିହେଉଛି; ନ ହେଲେ ଏ ସହର ମୃତ ବୋଲି ଧାରଣା କରିବା ବିପକ୍ଷରେ କିଛି ଯୁକ୍ତି ଉପାଦାନ ନାହିଁ ।

ପ୍ରହରୀଟିର ଆସକ୍ତି କ୍ରମେ ଗଭୀର ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ନିଦ୍ରା ପ୍ରତି । ତାକୁ ଗର୍ଭର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଦରେ ଆଖିପତା ମୁଦି ହୋଇ ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ପରି ପାଦ ଦୁଇଟା ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲା ଏବଂ ପଛେଇ ଆସୁଥିଲା ଗୋଟିଏ ସୀମିତ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ସମତାଳରେ ଶବ୍ଦ କରି ।

ଅଲକ୍ଷତ ଭବରେ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘ ଛାୟା ସଦର ପାଟକଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଆଲେକରେ ଦେଖାଗଲା । ଛାୟାଟା ଏତେ ବିଶାଳ ଥିଲା ଯେ, ତାହା ଦେଖିଲେ ତା'ର ଇସ୍ତାଦନକାରୀ କାୟାଟା ଯେ ଖୁବ୍ ବଡ଼, ଏହା ଯେ କେହି ନିଶ୍ଚିତ ଅନୁମାନ କରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଛାୟା ବ୍ୟତୀତ କାୟାଟାକୁ ଦେଖିବା ଦୃଷ୍ଟାଧ୍ୟାୟ ଥିଲା ।

ଛାୟାଟା ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇ ଆସୁଥିଲା ସଦର ପାଟକଆଡ଼କୁ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ସେଟା । ପ୍ରହରୀର କୌଣସି ଦିଗକୁ ଧ୍ୟାନ ନ ଥିଲା, ସେ ସ୍ଥିରଦୃଷ୍ଟିରେ ତା'ର କାମ କରିଯାଉଥିଲା । ହଠାତ୍ ତା'ର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ତଳକୁ । ଛାୟାଟା ସେତେବେଳକୁ ସଦର ପାଟକ ସହିତ ସମାନ୍ତର ଭବରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଛାୟାଟା ଥିଲା ନିତାନ୍ତ ଅସ୍ବାଭବିକ । ଜିନିଷଟା କ'ଣ ହୋଇପାରେ ଜାଣିବାପାଇଁ ସେ ସ୍ଥିରଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁରହିଲା ତାକୁ ।

ହଠାତ୍ ସଦର ପାଟକର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ବଲ୍‌ବଟା ଦମ୍ଭକରି ଲିଭିଗଲା । ତା ସଙ୍ଗେ ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କର ସମସ୍ତ କକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ । ତା'ର ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସଦର ପାଟକ ପାଖରେ ଝୁପ୍‌କରି କିଛି ଗୋଟାଏ ଓଜନଦାର ଜିନିଷ ପଡ଼ିବା ଶବ୍ଦ, ଆଉ ବାଡ଼େଇପିଟି ହୋଇ ଗାଁ ଗାଁ ହେବାର ବିକଟ ଶବ୍ଦ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଗତିର ସ୍ଥିର ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଥରାଇ ଦେଇଥିଲା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ । ତା'ପରେ ସବୁ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏପରି କି ପ୍ରହରୀର କୋଡାର ୦କ୍ ୦କ୍ ଆବାଜ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଣାଯାଉ ନ ଥିଲା ।

ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ପରେ ପୁଣି ଦମ୍ଭ କରି ଜଳି ଉଠିଲା ଆଲୁଅଗୁଡ଼ା । ସେତେବେଳକୁ ବହୁତ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଇଥିଲା ପରିସ୍ଥିତିର । ସଦର ପାଟକ ସମନାରେ ପ୍ରହରୀର ରକ୍ତାକ୍ତ ଦେହ ଲେଟୁଥିଲା । ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥା ରକ୍ତଗୁଡ଼ା ଉପରେ ବିକଳି ଆଲୁଅ ଚିକ୍ ଚିକ୍ କରିଉଠୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୃତ ପ୍ରହରୀର ହାତରେ ଯଜ୍ଞାନ ଲାଗା ବନ୍ଧୁକଟା ଦୃଢ଼ ଭବରେ ଧର-ହୋଇ ରହିଥିଲା । ତା'ର ପୋଷାକପତ୍ର ସବୁ ରକ୍ତରେ ଜୁଡ଼ୁବୁଡ଼ୁ ହୋଇ-ଯାଇଥିଲା ।

ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କର କାଉଣ୍ଟରରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମୋଟା କୁହାର ରେଲି ଆଉ ତାରକାଲିଗୁଡ଼ା କଟା ହୋଇ ଟିକି ଟିକି ହୋଇ ତଳେ

ପଡ଼ିଥିଲା । ଭିତରେ ଆୟରନ୍ ଟେଷ୍ଟ, ଅଣ୍ଡରଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ଟ୍ରେକେର' ପ୍ରଭୃତି ଖୋଲି ଏବଂ ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ହେଇପଡ଼ିଥିଲା । ସେସବୁ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରପରି ବୋଧ ହେଉଥିଲା ।

ରାତି ପାହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏ ଗୁଞ୍ଜଳ୍ୟକର ସମ୍ବାଦ ସାର ସହରରେ ବିକ୍ରୁତିପରି ଖେଳିଯାଇଥିଲା । ସମ୍ବାଦଟା କ୍ରମେ ପୋଲିସ କାନରେ ପଡ଼ିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ବିଳମ୍ବ ହେଲା ନାହିଁ । ଖବରଟା ପାଇଲା ମାତ୍ରେ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍ଟ ଅଫିସର ଫନୀୟ ମହାପାତ୍ର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କର ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ତାହା ଜଣାଇ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଯିବାପାଇଁ ଚତୁକ୍ଷଣ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପୋଲିସ୍ ଉ୍ୟାନରେ ଅତଡଃ କୋଡ଼ିଏ ଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର ପୋଲିସ୍‌ଙ୍କୁ ନେଇ ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଥିଲେ ସେ । ସେଠାରେ ବିରଟ ଜନତା ସେତେବେଳକୁ ଏକାଠି ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଘଟଣା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଆଲୋଚନା ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ । ମେନ୍‌ରେଡ଼୍‌ରୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ସଦର ପାଟକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାପାଇଁ ଗଳିଗସ୍ତା ପ୍ରାୟ ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ଉ୍ୟାନ ଗଳିମୁଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିବାକ୍ଷଣି ଲୋକ ଆଡ଼େଇଯାଇ ପୋଲିସବାହିନୀ ଯିବାପାଇଁ ଗସ୍ତ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଫନୀୟ ବାବୁ ସଦର ପାଟକ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ପ୍ରହରୀର ଶୋଚନୀୟ ମୃତ୍ୟୁଦେଖି ଭୟରେ ଶିହରିଉଠିଲେ । ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ପୋଲିସ ବିଭାଗରେ ରୁକିରୀ କରିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଏପରି ହତ୍ୟା ଦେଖିବା ଏଇ ଥିଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ । ତଥାପି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୋଲିସମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାଙ୍କର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଜରିରହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଜଣେ ପ୍ରବୀଣ ଚକ୍ରକାରୀ ଅଫିସରଙ୍କ ଆସିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ । କାରଣ ତାଙ୍କର ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମଗୁରୀଙ୍କଠାରୁ ସେ ସେପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଥିଲେ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ପୋଲିସ କର୍ମିଗନର ମିଷ୍ଟର ଶାହା, ଆଇ. ଜି. ମିଷ୍ଟର ମୁଖାର୍ଜି ଏବଂ ଏସ୍. ପି. କୃଷ୍ଣକାନ୍ତ ଦାସ ଆଉ କେତେ ଜଣ ଚକ୍ରକାରୀ ଅଫିସର ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ସେଇଠି । ଖୁବ୍ ସତର୍କତାର ସହିତ ଚକ୍ର କରଗଲା । ବାହାରେ ବିରଟ ଜନତା ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ ଚକ୍ରର ଫଳାଫଳକୁ ଉଦ୍ଧୃଷ୍ଟିତ ହୃଦୟରେ ।

ପ୍ରହରୀଟିର ଗଜା ଅତି ମୁଖ୍ୟ ଉପରେ କାଟି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାର ପୋଷାକପତ୍ର ସବୁ ଚିରି ଧୁସ୍‌ଧୁସ୍ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମୁଣ୍ଡର ବାଳଗୁଡ଼ାକ ପୁଜା ପୁଜା ହୋଇ ଉପୁଡ଼ିଯାଇ ପଡ଼ିଥିଲା ତଳେ । ଜଣାଯାଉଥିଲା, ଯେପରି ପ୍ରହରୀଟି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଲୁଣ୍ଠନକାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ; କିନ୍ତୁ ବିଚର ଶେଷକୁ ନିରସ୍ତ ହୋଇ ସାଣ ହରାଇଛି ।

ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍‌ବେଗୀ ଅର୍ଥସର ଆରମ୍ଭରୁ ଏତେ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ, ସେ ଏ କେବଳ ସମ୍ଭବରେ କିଛି ହେଲେ ସୂତ୍ର ଧରିପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଅଗତ୍ୟା ସେ ନିଜର ଅସମତା ଜଣାଇ ବିଖ୍ୟାତ ତିନେକଟିରି ମିଷର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଥରେ ଡକାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଏସ୍. ପି. ସାହେବଙ୍କୁ । ଏସ୍. ପି. କୃଷକାବଦ୍ଧତାକୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଚିଠି ଦେଇ ଜଣେ ପୋଲିସ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କୁ ପଠାଇଦେଲେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ।

ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ମଧ୍ୟରେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ସହକାରୀ ଅକ୍ଷୟବାବୁ ଏବଂ ତାରଜନଙ୍କ ସହିତ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଦିନ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜନଗହଳ ବଢ଼ି ଇଠିଆଏ । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ପ୍ରଥମେ ସଦର ଫାଟକ ନିକଟରେ ପଡ଼ିଥିବା ପ୍ରହରୀଟିର ଲସଟାକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ । ସେ ଦେଖିପାରିଲେ ଯେ, ପ୍ରହ. 1ଟି ଗୋଟିଏ ହାତରେ ବନ୍ଧୁକଟିକୁ ମୁଠାଇ ଧରିଛି । ଅନ୍ୟ ହାତଟିରେ କିଛି ଧରି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଠାଟି ଦୃଢ଼ଭାବରେ ବନ୍ଦ ରହିଛି । ସେ ତା'ର ହାତ ମୁଠାଟିକୁ ଖୁବ୍ ସତର୍କତାର ସହିତ ଫିଟାଇ ଦେଖିଲେ—ମୁଠାଏ ବାଳ । ତାଙ୍କ ଓଠରେ ଟିକିଏ ହସ ପଡ଼ି ଉଠିଲା । ଯନ୍ତ୍ରର ସହିତ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖିଲେ ।

ଲସ୍‌ର ଗୁଣିପଟେ ଗୁଡ଼ାଏ ପଦତିହ୍ନ ପଡ଼ିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଧସାଧସି ଫଳରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଘଣ୍ଟାଚକଟା ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ, ତା'ର ପଟୋଗ୍ରାଫ୍ ବା ପ୍ରକୃତ ମାପ ନେବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା ।

ଏହାପରେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କର ସହକାରୀଦ୍ୱୟ ଅକ୍ଷୟବାବୁ ଏବଂ ତାରଜନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଭିତରକୁ ଗୁଲିଲେ । ଫାଟକ ଅତିକ୍ରମ କଲେ ମାତ୍ର ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦେଖିପାରିଲେ । ବରିଷ୍ଠର ପୁଲିସଗୁଡ଼ିକ

ଦକ୍ଷିଣକଟି ହୋଇ ତଳେ ଲେଟୁଥିଲା । ବ୍ୟାଙ୍କ ଦରକାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମୋଟା ଲୁହାର ରେଲିଂ ଆଉ ତାରକାଲି ସବୁ ଟିକି ଟିକି ହୋଇ ଇତସ୍ତତଃ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ—ଏକପ୍ରକାର ଧାତୁ-ଦହନକ୍ଷମ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏସିଡ୍ ଦ୍ଵାରା ଏତେ ଶକ୍ତ ଦରକାକୁ ଲୁଣନକାରୀମାନେ କାଟିପାରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଫଳରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଶବ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ । ଭିତରେ ଆସରନ୍ ଟେଷ୍ଟ, ବ୍ୟାଙ୍କ ଇକର୍, ଅଣ୍ଡର ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ ଟ୍ରେକେରୀ ପ୍ରଭୃତି ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରଣାଳୀରେ ଖୋଲିଯାଇଛି । ବ୍ୟାଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଅପଭୂତ ହୋଇଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଟଙ୍କାଛାଡ଼ିଯାଇନ ଛାଡ଼ି ଆତତାୟୀଗଣ ।

ଭିତରେ ଗୁଡ଼ାଏ ପାଦଚିହ୍ନ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ାକର ଫଟୋ ନେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ଅଜୟବାବୁ ଆଉ ତାରଜନ ।

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଏଥର ବ୍ୟାଙ୍କ ଭିତରୁ ପଛପଟକୁ ଗୁଲିଗଲେ । କାରଣ ପାଦଚିହ୍ନଗୁଡ଼ା ସେଇଆଡ଼କୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ତାକୁହିଁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲେ । ପଛ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ସେ ପାଟିରି କାନ୍ଥରେ ଗୋଟାଏ ବିରଟ ଗାତ ଦେଖିପାରିଲେ । ସେହି ଗାତଟା ମଧ୍ୟ ଏସିଡ୍ ପକାଯାଇ କରଯାଇଥିଲା । ସେଟା ଏତେ ବଡ଼ ଥିଲା ଯେ, ଜଣେ ହୁଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଖୁବ୍ ସହଜରେ ଯା'ଆସ କରିପାରିବ । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ, ପାଦ-ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ା ବ୍ୟାଙ୍କ ହଟା ଭିତରୁ ସେଇ ବାଟ ଦେଇ ବାହାରକୁ ପଡ଼ିଛି । ତାଙ୍କର ଆଉ ବୁଝିବାକୁ କିଛି ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ଯେ, ଲୁଣନକାରୀ ଦଳ ବ୍ୟାଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଲୁଟି ନେଲା ପରେ ନିରାପଦରେ ଏଇବାଟ ଦେଇ ବାହାରି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ସେଇବାଟେ ବାହାରକୁ ଗଲେ । ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ କେତେଟା ମୋଟର ଚକର ଚିହ୍ନ । ଚିହ୍ନ ଦେଖି ସେ ଅନୁମାନ କଲେ, ଗୋଟାଏ ଜୀପ୍ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଟ୍ରକ୍ ହେବ । ଦଶ ଗଜ ଛାଡ଼ି ମେନରେଡ୍ । ଗାଡ଼ି ଖୁବ୍ ସିଧା ମେନରେଡ୍ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପଶିମ ଦିଗକୁ ଗୁଲିଯାଇଛି । ସେ ଆଗକୁ ଗୁହଁ ଦେଖିଲେ, ଆଖି ଦେଖି ପ.ରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମେନରେଡ୍‌ର ଯେତେକ ଅଂଶ ଦିଶୁଛି, ସେହି ଅଂଶ ଭିତରେ ଖାଲି ପାଦଗୁରାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଯାନବାହନ ଦେଖାଯାଇ ନାହିଁ । ସେ ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇଲେ ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଟିରି କାନ୍ଥ ଆଡ଼କୁ ।

ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଖଣ୍ଡିଏ ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା କାଗଜ ଉପରେ । ଗସ୍ତାଧାରରେ ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି ହୋଇ କାଗଜଖଣ୍ଡେ ପଡ଼ିବା ଅବଶ୍ୟ ବିଶେଷ କିଛି ଅସାଧାରଣ ବିଷୟ ନ ଥିଲା । ମାତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ବିଚାରରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହୀ ଏବଂ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଦୂର ପାହୁଣ୍ଡ ଆଗେଇଯାଇ କାଗଜଖଣ୍ଡକୁ ଉଠାଇ ଆଣି ଖୋଲି ଦେଖିଲେ । ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶନରେ ସେ ସେଥିରେ ଲେଖାଥିବା ଲିପିଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଥିରେ ଛବି ପରି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଲିପିର ଅଙ୍କନ ଥିଲା । ଯାହାହେଉ ପରେ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖିବେ ବୋଲି ଭବି ସେ ଖଣ୍ଡିକୁ ପକେଟରେ ପକାଇଲେ ।

ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଲୁଣନଟାଏ ଘଟିଗଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଯେତେ କୁ ପାଇବେ ବୋଲି ଆଶା କରିଥିଲେ, ତା'ର କାଣିରୁଏ ଅଂଶ ସୁଦ୍ଧା ନ ପାଇ ହତାଶ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଖୁବ୍ ଦକ୍ଷ ଏବଂ ଅଭିଜ୍ଞ ତକାୟତଙ୍କର ହାତ-ସଫେଇରେ ଏ କାମ ହୋଇଛି ବୋଲି ବୁଝିବାରେ ଆଉ କିଛି ବାକି ନ ଥିଲା ତାଙ୍କର । ତଥାପି ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାଶ ହୋଇ ନ ଥିଲେ । ଗୁରୁଦିଗରେ ସତର୍କ ପହରା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ସେ ଫେରିଆସିଲେ ସେଠାରୁ ।

ଦଇ

ଇଣ୍ଡର ନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୁଟି ଘଟଣା ନେଇ ଗୁପ୍ତଚର ବିବରଣୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ମାତ୍ରେ ତାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଏକ ଗଭୀର ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟି କଲା ଦେଶ ବିଦେଶର ଧନପତିମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ କାରଣ ଏହି ବ୍ୟାଙ୍କରେ ସେମାନଙ୍କର ସର୍ବସ୍ୱ ଗଢ଼ିତ ଥିଲା କହିଲେ ଚଳେ । କେତେକ ବିଦେଶୀ ଫାର୍ମ ମଧ୍ୟ ଏହି ବ୍ୟାଙ୍କ ଜରିଆରେ କାରବାର କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସିଲେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ କ୍ଷତି ହେଲା ବ୍ୟାଙ୍କ ଲକର ନେଇ । ସେଥିରେ କେତେ ଯେ ମୁଲ୍ୟବାନ ହାର, ଜହରତ୍ ଆଉ ଦଲିଲପତ୍ର ଥିଲା, ତାହା କହିବା କଷ୍ଟ । ସୁନାକଥା ଛଡ଼ । ତେବେ ଅନ୍ୟ ଦଶ କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅପହୃତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏ ଘଟଣାରେ । ଏଥିରେ ସବୁଠୁ ବେଶୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ

ବ୍ୟାଙ୍କର ମ୍ୟାନେଜିଂ ଡାଇରେକ୍ଟର ମିଷ୍ଟର ମୁର୍ଡି । ତାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଜମା ଥିଲା ବ୍ୟାଙ୍କରେ, ଯାହାର ପରିମାଣ ସମୁଦାୟ ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଣ୍ଡିର ଏକ ଦଶମାଂଶ ହେବ । ଏ ଦୁର୍ଘଟଣା ଖବର ଶୁଣିବା ପରଠାରୁ ତାଙ୍କର ମଣ୍ଡିଷ ବିକୃତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୃଥିବୀର ବଡ଼ ବଡ଼ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୁଟତରଫ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଏଇଟା ଥିଲା ଗୋଟାଏ । ତେଣୁ ଖାଲି ଭରତ ନୁହେଁ, ସାରା ପୃଥିବୀର ପୋଲିସ ଏବଂ ଗୁପ୍ତଚର ବିଭାଗକୁ ଏ କେସ୍ ଚେତାଇ ଦେଇଥିଲା । ସତ୍ୟେକ ବିମାନଘାଟି, ବନ୍ଦର, ବଡ଼ ବଡ଼ ରେଲଷ୍ଟେସନ, ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଟେଲ ଉପରେ ପୋଲିସର ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଥିଲା ।

ଏଇ ଘଟଣାଟା ଘଟିଯିବା ପରଠାରୁ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓ ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କରେ ପ୍ରଧାନତଃ ଏଇ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୁଟି ବିଷୟ ଏକାଧାର ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇସାରିଲାଣି । ଏତେଗୁଡ଼ାଏ କଂଶୁକାରଖାନା ହେଲପରେ ବି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ପର୍ବତ ପରି ଅଟଳ ଥିଲେ । ହଠାତ୍ କିଛି ଗୋଟାଏ କରିପକାଇବା ତାଙ୍କର ନୀତି ନ ଥିଲା । ଖୁଦ୍ ଭଲଭବରେ ଚିନ୍ତା ଏବଂ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଜୁଲ୍, ନିଶ୍ଚିତ ସୁଦ୍ଧା ଧରିବା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରର ବିଶେଷତ୍ୱ । ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଠାରୁ ବରମାର ଚାରିଦା ପାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ସ୍ଥିର ଥିଲେ ।

ଏଇ କେତେ ଦିନ ଧରି ସେ କେବଳ ଚିନ୍ତା କରିଛନ୍ତି ଘଟଣାଟା ସମ୍ପର୍କରେ । ଅନେକ ଉପାୟ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଆସିଛି । ପୁଣି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ଲୁଣ୍ଠନକାରୀ ଦଳ ଅଭିଜ୍ଞ ଏବଂ ସୁଶିକ୍ଷିତ । ଏଡ଼େ ବଡ଼ କାଣ୍ଡଟାଏ ଘଟାଇ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ସୁଦ୍ଧହୀନ କରି ରଖିଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଫଳରେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ଧାରରେ ଖାଲି ବାଡ଼ି ବୁଲାଇବାକୁ ପଡୁଛି ।

ତଥାପି ଏଇ କେତେ ଦିନ ଧରି ସେ ନିହତ ପ୍ରହରୀଟିର ହାତମୁଠା ଭିତରୁ ପାଇଥିବା କେଶ କେତୋଟି ଆଉ ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଟିରୀ ନିକଟରୁ ପାଇଥିବା କାଗଜ ଖଣ୍ଡକରୁ ଅତି ସାମାନ୍ୟତମ ସୂତ୍ର ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଆତୋ ଅଗ୍ରଗତି କରିହୁଏ ନାହିଁ । ତଥାପି ସେ ଦିଗରେ ହତାଶ ହୋଇନାହାନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ।

ସେବିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କର ଜଣେ ଭଣ୍ଡାବିଶେଷଜ୍ଞ ବନ୍ଧୁକୁ ଡାକି ସେହି କାଗଜଖଣ୍ଡ ଦେଖାଉଥିଲେ, ଯେଉଁ ଖଣ୍ଡକୁ କି ସେ ବ୍ୟାଙ୍କର

ପାଟିରି ପାଖରୁ ପାଇଥିଲେ । ସେଥିରେ ଅକିତ ଥିବା ଲିପିଗୁଡ଼ିକ କାଳେ କୌଣସି ସାଙ୍କେତିକ ଲିପି ହୋଇଥିବ, ଏପରି ଆଶା ତାଙ୍କର ଥିଲା ।

ଲିପିବିଶେଷଜ୍ଞ ମିଷ୍ଟର ନାୟକ କାଗଜ ଖଣ୍ଡକୁ ଖୁବ୍ ଯତ୍ନର ସହିତ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲେ, “ଇଏ ଗୋଟିଏ ଛବିଲିପି । ବହୁପୂର୍ବର ଆଦିବାସୀ-ମାନେ ଏ ପ୍ରକାର ଲିପିର ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ଆଜିକାଲି ଅବଶ୍ୟ ଏହାର ବ୍ୟବହାର ନାହିଁ । ତେବେ ଆପ୍ତିକା ମହାଦେଶର ଅଭ୍ୟନ୍ତରବାସୀ ନିଗ୍ରୋ-ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ଏହା ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଦେଖାଯାଏ ।”

ମିଷ୍ଟର ନାୟକଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଆଶାରେ ଉତ୍ତୁଲ ହୋଇଉଠୁଥିଲା । ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ଗୋଟାଏ ବିରଟ ସମ୍ଭାବନା ଦେଖିପାରିଲେ । ଖୁସି ହୋଇ ସେ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ସେ ଲିପିର ଅର୍ଥ କଅଣ ହୋଇପାରେ ?”

ମିଷ୍ଟର ନାୟକ ପୁଣି ଥରେ ମନୋନିବେଶ କଲେ କାଗଜ ଖଣ୍ଡକରେ । କିଛି ସମୟପରେ କାଗଜ ଉପରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ କହିଲେ, “ଏହା ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠିର ଛିଳାଂଶ ହେବ ବୋଧହୁଏ । ଏଥିରେ କାହାକୁ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇ ଲେଖାଅଛି—ହେଲିକପ୍ଟରରେ ସିଧା ଉଡ଼ିଯିବା ସୁବିଧାଜନକ । ଖବର ପାଇଲା ମାତ୍ରେ ଯେମିତି ହେଲା ନ ହୁଏ । ଆମେ ତିନି ଜଣ ଉଡ଼ିଯିବୁ, ଆଉ ଛଅ ଜଣ ଭସିଯିବେ । ମୋଟୋପେ—ଏଇଠୁ କାଗଜଟି ଚିରିଯାଇଛି । ଏହାର ଉପର ଅଂଶ ଏବଂ ତଳ ଅଂଶ ନାହିଁ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତା’ର ତର୍କମା କରିନେଲେ ଚିପା ଖାତାରେ । ଚିଠିର ଛିଳ ଅଂଶଟା ଗୋଟାଏ ତୁମୁଳ ଆନ୍ଦୋଳନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ତାଙ୍କ ମନରେ ।

ମିଷ୍ଟର ନାୟକ ଗଲାପରେ ସେ ଏଇ ଚିଠିଟା ବିଷୟରେ ଗଭୀର-ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । କ’ଣ ହୋଇପାରେ ଚିଠିର ଅର୍ଥ ? ତିନି ଜଣ ଉଡ଼ିଯିବୁ ଅର୍ଥ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ିଯିବୁ । ହେଲିକପ୍ଟର କଥା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଆଉ ଛଅ ଜଣ ଭସିଯିବେ, ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ପାଣି ଜାହାଜରେ ଭସିଯିବା ହୋଇଥିବ । ମୋଟୋପେ’ ତା କ’ଣ ? ଏଇ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦକୁ ନେଇ ବଡ଼ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲେ ସେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସମାଧାନରେ ପହଞ୍ଚିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଚିଠିର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଆଂଶିକଭାବରେ ଅବୋଧ୍ୟ ରହିଗଲା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ କି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଅଣ୍ଟାଳି ହେଉଥାନ୍ତି, ଅଜୟବାବୁ ପଶିଆସିଲେ ସେଇ କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିତ୍କାରକ୍ଷମ୍ଭେ ଫେରି ହଠାତ୍ ଅଜୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପଚାରିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଅଜୟ ! ମୋଟୋପେ—?”

ହଠାତ୍ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଆଶା କରି ନ ଥିଲେ ଅଜୟବାବୁ । ସେ ଗୁଲି ଆସୁ ଆସୁ ଅମ୍ବୁକି ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲେ । ତା’ପରେ ପ୍ରଶ୍ନଟାକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହସି କହିଲେ, “ମୋଟୋପେ ହିଲ୍” ସାର୍ !

ଭରଗଟା ଶୁଣିବାମାତ୍ରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆନନ୍ଦରେ କୁରୁଳିଉଠିଲେ । ଏଇ ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟାଏ କଥା ଯେ କିପରି ସେ ଧାରଣା କରି ନ ପାରି ଭ୍ରାତ-ଭବରେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଅନ୍ଧାରରେ ଘଣ୍ଟି ହେଉଛନ୍ତି, ତାହା ଭବି ନିଜେ ବଡ଼ ଲଜିତ ମନେକଲେ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଜୟବାବୁ ଯେ ତାଙ୍କର କଥାଟାକୁ ବଡ଼ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ସାହାର ସହିତ ଧରିନେଇପାରି ଯଥାର୍ଥ ଭରଗ ଦେଇ-ପ ରିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ କଲେ ।

ଏଥର ସେ ଚିଠିଟା ବିଷୟରେ କିଛି ଆଲୋଚନା ସମ୍ପାଦନ ପାଇଲେ । “ମୋଟୋପେ ହିଲ୍” ପାହାଡ଼ମାଳା ଆର୍ଥିକାର ଅଭ୍ୟନ୍ତର ପ୍ରଦେଶରେ ଅବ-ସ୍ଥିତ ଏକ ଭୀଷଣ ସ୍ଥାନ । ଏ ସ୍ଥାନର ହିଂସ୍ରକନ୍ତୁ ବହୁଳତାକୁ କୌଣସି ସହରର ଜନବହୁଳ ସ୍ଥାନ ସହିତ ତୁଳନା କରିହୁଏ । ସେହି ପାହାଡ଼ମାଳାର ଅଧିବାସୀ-ମାନେ ସେଠିକାର ହିଂସ୍ରକନ୍ତୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର । ସେମାନେ ହେଲେ ନରମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶିକାର କରି ତା’ର ମୁଣ୍ଡକୁ ଗଳାରେ ମାଳାକରି ଝୁଲାଇବାକୁ ସେମାନେ ଗର୍ବ ଏବଂ ଗୌରବ ବୋଲି ମନେକରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯିଏ ଯେତେ ନରମୁଣ୍ଡ ଗଳାରେ ମାଳା କରି ଝୁଲାଇପାରିଥାଏ, ସେ ସେହି ଅନୁପାତରେ ସମ୍ମାନ ଏବଂ ସାମାଜିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଏ ।

ଲିପିବିଶେଷଜ୍ଞ ମିଷ୍ଟର ନାୟକଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ଆର୍ଥିକାର ଅଭ୍ୟନ୍ତର ପ୍ରଦେଶର ଅଧିବାସୀ ଯଦି ଏହି ସାଙ୍କେତିକ ଲିପି ବ୍ୟବହାର କରୁଥାନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଏହି ମୋଟୋପେ ପାହାଡ଼ମାଳାର ନିଷ୍ଠୟ । ହେଲିକେପ୍ଟରରେ ସେହି ଦୁର୍ଗମ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ନିରାପଦ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ, ଏ ଘଟଣା ସହିତ ଚିଠିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ନିଷ୍ଠୟ ।

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଚିତ୍ତାରେ ଗଭୀର ଭାବରେ ବୁଝିରହିଥିଲାବେଳେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଟେଲିଫୋନ୍‌ଟା ରିଂ କରିଉଠିଲା । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ରିସିଭରଟା କାନରେ ଲଗାଇ କହିଲେ, “ହ୍ୟାଲେ, ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ହାଜିଂ ।”

.....

“କ’ଣ କହିଲେ ? ଲସ୍ ? ପୋଲିସ୍ କନେଷବଳର ?”

.....

.....”

“ସମୁଦ୍ରକୂଳ ସେଇ ବଡ଼ ପଡ଼ିଆ ପାଖରେ ? ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଯାଉଛି ।”

ରିସିଭରଟା ଯଥାସ୍ଥାନରେ ଥୋଇଦେଇ ସେ ଗୁହଁଥିଲେ ଅଜୟ-ବାବୁକୁ । ଅଜୟବାବୁ ମଧ୍ୟ ଭବାବିଷ୍ଟ ଦେଖି କିଛି ପଚାରିବାକୁ ସାହସ କରୁ ନ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ଦେଖି ସେ ଚିକିଏ ଘୁର୍ଣ୍ଣିଗଲେ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଖୁବ୍ ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ କହିଲେ, “ତୁମେ ଟିକେ ଶୀଘ୍ର ପୋଷାକପତ୍ର ବଦଳି ଆସିଲ, ଅଜୟ ! ଗୋଟାଏ ମର୍ତ୍ତର ହୋଇଯାଇଛି ଯା’ଉଚିତରେ ।”

ବିନା ବାକ୍ୟବ୍ୟୟରେ ଅଜୟବାବୁ ଉଠିଗଲେ ପୋଷାକ ବଦଳେଇବାକୁ । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଟେବୁଲ ଉପରୁ କାଗଜପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଉଠାଇ ଆଲମିରରେ ରଖି ବାହାରକୁ ଗୁଲିଗଲେ ।

x

x

x

x

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଅଜୟବାବୁକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଆନା ଜନୁୟାର ଅଫିସର ଫନାନ୍‌ସବାବୁ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । କେତେଜଣ ଜଣୁକ ଦେଖିଣାହାରୀ ଭୀତକ୍ରନ୍ତ ହୋଇ ଖଣ୍ଡେ ଛଡ଼ାରେ ଠିଆହୋଇ ଥିଲେ । ଫନାନ୍‌ସବାବୁ ଯେଉଁଠାରେ ଠିଆହୋଇଥିଲେ, ସେଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛଡ଼ାରେ ଗୋଟାଏ ବୁଦାପାଖରେ ଦୁଇ ଜଣ କନେଷବଳ ଲଠି ଧରି ଜରିରହିଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ସେଠାରେ ସେମାନେ କାହାକୁ ଜରିଥିଲେ, ତାହା ଦୂରକୁ ଦେଖାଯାଇ ନ ଥିଲା ।

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ଅଜୟବାବୁ କାରରୁ ଓହ୍ଲାଇଲାମାତ୍ରେ ଫନାନ୍‌ସବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଡାକିନେଇଗଲେ ସେଇ ବୁଦା ପାଖକୁ, ଯେଉଁଠି କନେଷବଳ ଦୁଇଜଣ ପହଞ୍ଚି ଦେଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲାମାତ୍ରେ କନେଷବଳ ଦୁଇ

କଣ ପୋଲିସ କାଇଦାରେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ ଏମାନଙ୍କୁ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ବୁଦାଟାର ଉତ୍ତାଡ଼ ପାରିହେଲମାତ୍ରେ ଏକ କରୁଣ, କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ।

ପୁର ପୋଷାକରେ ପଡ଼ିଥିଲା ଗୋଟାଏ କନେଷ୍ଟବଲର ଶବ । ଶବଟା ଫୁଲି ବିକୃତ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ତା'ର ଡାହାଣ ଗୋଡ଼ ଉଣା ପାଖରୁ ବିଲୁଆ ପୁଳାଏ ମାଂସ କାମୁଡ଼ି ଉଠାଇ ନେଇଥାଏ । କାଉ ବି ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟା ଜାଗାରେ ଥଣ୍ଡ ମାରି ଖଣ୍ଡିଆ କରିଦେଇଥାନ୍ତି ! ଦୁଇଟା ଶାଗୁଣା ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ତେଣା ମେଲଇ ସତ୍ୟେ ଦୃଷ୍ଟରେ ଗୁହଁରହିଥାନ୍ତି ଲସଟା ଆଡ଼େ ।

“ଇଏ ପଶୁମାହାବଳିକ, ଆଜ୍ଞା ! ପଥରଦିନ ଏଇ ଅଞ୍ଚଳରେ ତାର ଗତି ଡିଲଟି ଥିଲା,”—ଫନୀନ୍ଦ୍ରବାବୁ କହିଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ସେତେବେଳକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ଲସ ଦେହରେ କିଛି ଆଶାତର ଚିହ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ । ଠିକ୍ କପାଳ ଉପରକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ରିଭଲଭର ଗୁଳିର ଚିହ୍ନ । ରକ୍ତ ବହି ଶୁଖିଯାଇ କଳା ପଡ଼ିଯାଇଥାଏ; ପୋଷାକର କେତେକାଂଶରେ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ । ଗୁଳି ଲାଗିଲା ମାତ୍ରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଇଛି, ଏଥିରେ ଆଉ କିଛି ବୁଝିବାକୁ ବାକି ନ ଥିଲା ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ-ଙ୍କର । ଲସଟା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଏଇ କର୍ତ୍ତବ୍ୟପରାୟଣ କନେଷ୍ଟବଲଟି ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର ସହାନୁଭୂତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠିଥିଲା । କନେଷ୍ଟବଲ ପଶୁରମ ମାହାଲିକକୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଖୁବ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ଖୁବ୍ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ-ପରାୟଣ, ସାଧୁ ଏବଂ ସାହସୀ ଥିଲା । ତା'ର ପଦାନୁଗତି ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଜିଜ୍ଞାସ ନ ଥିଲା ।

ଯାହାହେଉ ଲସଟାର କେତେଟା ଫଟୋ ଉଠାଇନେବାକୁ ଅକ୍ଷୟ-ବାବୁଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ଏବଂ ସ୍ଥାନଟାର ଅବସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ।

ସ୍ଥାନଟା ଥିଲା ସମୁଦ୍ରକୂଳଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ବିଷ୍ଣୁଶ୍ରୀ ସମତଳ ପଡ଼ିଆ । ଛୋଟ ବୁଦାଗୁଡ଼ା ନ ଥିଲେ ସମୁଦ୍ର ସେଇ ପଡ଼ିଆ ନିକଟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଆନ୍ତା । ତେବେ ଦେଖା ନ ହେଲେ କ'ଣ ହେବ, ତା'ର ଘୁଁ ଘୁଁ ଗର୍ଜନ ସେତାରୁ ପରିଷ୍କାର ଶୁଣାଯାଇଥାଏ । ମେନ୍ଦ୍ରେ ବେଶ୍ ଖଣ୍ଡେ

ଦୂରରେ, ତାଙ୍କେଠାରୁ ବେଶୀ ଦୂର ହେବ । ମେନ୍‌ରେଡ୍ ଧାରକୁ ପଡ଼ିଆଟା ବିସ୍ତୃତ । ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯେକୌଣସି ଯାନବାହନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ନିରାପଦରେ ସେଠାରୁ ପଡ଼ିଆ ଭିତରକୁ ଗୁଲିଆସିପାରିବ । ସେଇ ପଡ଼ିଆର ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ଲସ୍‌ଟାକୁ ସେଫିନ ଗୋରୁଜଗା ପିଲ କେତେଜଣ ଦେଖି ସାଧାରଣରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ସେହି ସ୍ମୃତିରୁ ପୋଲିସ ସମାଦ ପାଇଥିଲେ ।

ପୋଲିସ କନେଷବଲଟିକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦରକାର ପଡ଼ିଛି ଯେତେବେଳେ, ତା ପଛରେ ଗୁରୁତର କାରଣ ରହିଥାଇପାରେ ବୋଲି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଅନୁମାନ କରିଥିଲେ । ତେବେ ସେ କାରଣଟା କ'ଣ, ତାହା ଜାଣିବାପାଇଁ ସେ ପଡ଼ିଆ ମଝିରେ ଉତ୍ତସ୍ତତଃ ବୁଲି ଦେଖୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଧାରଣା ଥିଲା ଯେ, ହତ୍ୟାତା ଏଇ ପାଖ ଆଖରେ କେଉଁଠି ହୋଇଛି । ସେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ପଡ଼ିଆ ମଝାମଝିକୁ ଗୁଲିଯାଇଥିଲେ । ପଡ଼ିଆ ଭୂମି ଶୁଖିଲା ଥିଲା । ଖରାପାସରେ ଘାସଗୁଡ଼ା ମରି ମରି ଆସିଥିଲା । ତଥାପି ତା ଉପରେ ସମାନ ଦୂରତାରେ ଗୋଟାଏ ଅସ୍ଫାଲ୍‌ବିକ ଚିହ୍ନ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଥିଲେ । ସେଟା ମୋଟର ଚକର ଚିହ୍ନ କି ଆଉ କୌଣସି ଚିହ୍ନ, ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାପାଇଁ ତାକୁ ଏକ ବିଷମ ମାନସିକ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ ପଡ଼ିବାକୁ ହୋଇଥିଲା । ମାତ୍ର ସେ ସେହି ଚିହ୍ନ ମୋଟର ଚକର ଚିହ୍ନ ବୋଲି ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଚିହ୍ନକୁ ଅନୁସରଣ କରି ସେ ଗୁଲିଲେ ଆହୁରି ଆଗକୁ । ଖଣ୍ଡେ ବାଟ ଗଲପରେ ସେ ଗୋଟାଏ ଖୁବ୍ ପରିଷ୍କାର ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେଠାରେ ଭୂମି ଉପରେ ଦାଗ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଯେପରି ଖୁବ୍ ଓଜନଦାର କିନିଷ କିଛି ସେଠାରେ ଉଜୁଳୁ କରୁଛି ଦିଆଯାଇଛି । ସେହିପରି ଚିହ୍ନ ସେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ସେଠାରେ ଦେଖିପାରିଲେ । ତା'ର ଆଖପାଖ ଆହୁରି ଟିକିଏ ଖୋଜି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେ ସ୍ଵଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦୂରତାରେ ତିନୋଟି ଚିହ୍ନ ଦେଖିପାରିଲେ । ପକେଟରୁ ମାପଫିଟାଟା କାଢ଼ି ସେ ସେହି ଚିହ୍ନ ଗୁଡ଼ିକର ପରସ୍ପର ଦୂରତା ମାପି ବସିଲେ ଏବଂ ମାପିସାରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁହଁରେ ତାଙ୍କର ହସ ଫୁଟିଉଠିଲା ।

ବିଜୟ ଉଲ୍ଲାସରେ ସେ ସେଠାରୁ ଫେରି ଅତତଃ ଦଶ ପାହୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଛନ୍ତି, ହଠାତ୍ ଟିକିଏ ଛଡ଼ାରେ ଘାସ ଉପରେ କଣଟାଏ ତାଙ୍କର

ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲ । ସେ ସେଠାକୁ ଆଗେଇଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଘାସ ଉପରେ ତାହା ମେଣ୍ଡାଏ ରତ । ଘାସ ଉପରେ ଶୁଖିଯାଇଛି । ଏଥର ଘଟଣାଟା ଦିବା-ଲେକ ପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଉଠିଲା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ।

ଆପାତତଃ ଯେତିକି ସୁଦୃଢ଼ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିଲେ, ତା'ଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ କିଛି ବେଶୀ ତାଙ୍କୁ ମିଳିଯାଇଥିଲା । ଆଉ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ତୁରନ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇବାକୁ ସେ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇପଡ଼ିଲେ ।

ଅଜୟବାବୁ ସେତେବେଳକୁ ଫଟୋଗ୍ରାଫ୍ କେତେତଟା ନେଇସାରି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଫନୀୟବାବୁ ମଧ୍ୟ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା ପରେ ଲସଟାକୁ ପୋଷ୍ଟ ମଟମ୍ ପାଇଁ ପଠାଇଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଫନୀୟବାବୁଙ୍କୁ ।

“ଏଠିକାର ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହୋଇଛି । ଆଉ ଏଠାରେ ଜଗି ବସିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ”—ଏହି କଥା ଫନୀୟବାବୁଙ୍କୁ କହି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କାରରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ ।

ଚଳି

ଇଣ୍ଡରନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କର ଲୁଣ୍ଠିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିରଟ ତାଲିକାଟା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇଥିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ । କେବଳ ଏଇ ତାଲିକାଟା ଦେବାପାଇଁ ଏବଂ କେତେକ ଜରୁରୀ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାପାଇଁ ଏସ୍.ପି: କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଡକାଇଥିଲେ । ଅନ୍ଧାନକ୍ରମେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କର ଦୂର ସହକାରୀ ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ ତାରକନକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ସେଠାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ କେତେକ କାଗଜପତ୍ର ସହିତ କେତେ ଖଣ୍ଡି ପତ୍ରପତ୍ରିକା ମଧ୍ୟ ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେ ସବୁରେ କେବଳ ଏଇ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୁଟି ଘଟଣାକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ପୋଲିସର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଓ ବିଷୟରେ କେତେକ ସମାଲୋଚନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ ତାରକନ ସେଥିରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ପଢ଼ୁଥିଲେ । କୋଠରୀଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ ଥିଲା ।

ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିଷ୍ଟଟା ପୃଷ୍ଠା ପରେ ପୃଷ୍ଠା ଲେଉଟାଇ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ।
ଏସ୍: ପି: କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଗୁହଁରହିଥିଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଲିଷ୍ଟର
ଶେଷ ପୃଷ୍ଠା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇଥାନ୍ତି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଲେ
ସେଇଟିକୁ ।

“କ’ଣ କରାଯିବ ଏଥର ?” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି
ପଚାରିଲେ କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଉତ୍ତରଦେଲେ, “ଏ ବିଷୟରେ ପ୍ରାଥମିକ ତଦତ୍ତ
ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶେଷ ହୋଇନାହିଁ କହିଲେ ତଳେ । ଆଗ ସେ କାମ ସବୁ, ତା’
ପରେ ଆଉ ଯାହା । ଦସ୍ତ୍ୟ ବା ଲୁଣନକାରୀ ଧରପଡ଼ିବା, ନ ପଡ଼ିବା ତ ଦୂରର
କଥା ।”

“କିନ୍ତୁ ଏ ଖବରକାଗଜ ସମାଲୋଚନା ସାଙ୍ଗକୁ ଉପରୁ ଯେଉଁ
ତାଗଦା ଉପରେ ତାଗଦା ଚିଠି ଆସୁଛି, ତାର ଉତ୍ତର ଦେବା କଷ୍ଟ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେପରି ବ୍ୟଗ୍ରତା
ସ୍ବାଭାବିକ । ରୋର, ତାଙ୍କୁ, ଖୁନୀ ବା ଲୁଣନକାରୀ ଯେ ହେଉ, ତା ଦେହରେ
କିଛି ଛାପା ମରଯାଇନି ଯେ, ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଦିବାଲେକରେ ତାଙ୍କୁ ଧରିନେଇହେବ ।
ଗୋଟାଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ପୁଣିକ୍ଷିତ ଏବଂ ସ୍ଥୁରଠିତ ଦସ୍ତ୍ୟଦଳ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୁପ୍ତ
ସନ୍ଧାନ ନେଇ ଧରିବା ଯେ କି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, ତାହା କ’ଣ ସମ ଲୋଚକ ବୁଝନ୍ତି ?
ଆଜି ସେମାନେ ସମାଲୋଚନା କରୁଛନ୍ତି; କାଲି ପୁଣି ପୃଷ୍ଠା ପୃଷ୍ଠା ଧରି
ପ୍ରଶଂସା କରିବେ । ଏଇ ହେଲା ସେମାନଙ୍କର କାମ । ସେଥିରେ ବିଚଳିତ
ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ।”

ଏସ୍: ପି: କୃଷକାନ୍ତବାବୁ କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିବା ପରେ କହିଲେ,
“ପଶୁ ମାହାଜିକର ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ଆପଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି
କିଛି ପାଇଲେ ?”

“ହଁ, ମୁଁ ଯାହା ପାଇଛି, ତାହା ଆଶାତାତ । ଏଇ ଘଟଣା ସହିତ
ତାହା ଓତପ୍ରୋତ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ । ଯାହା ହେଉ ପକ୍ଷେ, ପଶୁ ମାହାଜିକ
ତା’ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରୁଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନିହତ ହୋଇଛି, ଏହା ପ୍ରମାଣ-
ଯୋଗ୍ୟ । ଆମ ପୋଲିସ୍ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ମିଳିବା ଉଚିତ ।

ଆ.କ. ତାରକନ

ତା'ଛଡ଼ା ପଶୁ ଆମକୁ ନୂତନ ଆଲୋକର ସନ୍ଧାନ ଦେଇଯାଇଛି, ଯାହା କି ଏ କେସ ପାଇଁ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ।”

କୃଷକାନ୍ତବାବୁ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରିଲେ ଭଳି ଗୁହଁ ରହିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଆଡ଼େ । ତାଙ୍କର ମନୋଭାବ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ପଶୁ ଗତିରେ ଡିଡ଼ିଟି କଲବେଳେ ଠିକଣା ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ଠିକଣା ବେଳରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଥିଲା । ସେତିକିବେଳେ ଏ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ଲୁଟି ଜିନିଷ ସବୁ ବାହାରକୁ ଗୁଲ୍‌ଶ ହେଉଥିଲା । ମାତ୍ର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ, ପଶୁ ଧରପଡ଼ିଗଲା ଏବଂ ରିଭଲଭରରେ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ତା'ର ଲବଟାକୁ ପକାଇ ଦିଆଗଲା । ଆଜି ଯଦି ପଶୁ ବଞ୍ଚିଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆମକୁ ଅନେକ ତଥ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ଦେଇପାରିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଆମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ।”

‘ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଥିଲା ପଶୁରମ ?’ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

“ହଁ, ସେଇ ସମୁଦ୍ର ପାଖ ପଡ଼ିଆଟା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ସଙ୍କେତ ସ୍ଥାନ । ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ତାର ସୂଚନା ଯାଇଥିଲି ।”

“ଆପଣ ଜାଣିଥିଲେ, ଅଥଚ...”

କୃଷକାନ୍ତବାବୁଙ୍କ କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ଜାଣିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେଇ ସ୍ଥାନଟା ବୋଲି ଜାଣି ନ ଥିଲି । ମୁଁ ପ୍ରକୃତ କଥାଟା ଜାଣିଲବେଳକୁ ସେମାନେ ହୁଏତ ସେଠାରୁ କାମ ସାରି ଚାଲିଯାଇଥିବେ । ତା'ପରେ ମୋର ଆଉ ଉପାୟ ନ ଥିଲା ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ କଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ ସୁଦ୍ଧା ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲେ କୃଷକାନ୍ତବାବୁ । ସେ ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲେ, “କଣ ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି, ଟିକିଏ ଖୋଲଖୋଲି ଭାବରେ କହନ୍ତୁ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ହସି ହସି କହିଲେ, “ସେସବୁ ମୁଁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ସେସବୁ ଅନୁମାନରେ ହିଁ ରହିଛି । ତେବେ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଚାହୁଁଲେ ତେବେ ଶୁଣନ୍ତୁ ।

‘ଜର୍ଜରନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ପାଟେରି ପାଖରୁ ମୁଁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠିର ଛିନାଂଶ ପାଇଥିଲି, ଯେଉଁଥିରେ କି ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନର ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା; ଆଉ ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା ଯେ, ଜିନିଷପତ୍ର ସହିତ ଚିନିଜଣ ହେଲିକପ୍ଟରରେ

ଗୁଲିଯିବେ !’ ଆଉ ଛଅଜଣ ଉପିଯିବେ, ଅର୍ଥାତ୍ ପାଣିକାହାଳରେ ଗୁଲିଯିବେ !’
‘ମୋଟୋପେ’...ଏଇଠାରୁ ଚିଠିଟା ବନ୍ଦ ଅଛି ।

‘ପ୍ରଥମେ ଏଇ ‘ମୋଟୋପେ’କୁ ନେଇ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଧରି ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଅଜୟ ମୋର ସନ୍ଦେହ ଦୂର କରିଦେଲା । ‘ମୋଟୋପେ ହିଲ୍ସ୍’ ଆଫ୍ରିକାର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ପାହାଡ଼ମାଳା, ଯେଉଁଠାରେ କି ହିଂସ୍ରଜନ୍ତୁ ବହୁଳତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୁହାଯାଏ ନା । ତେବେ ସେଇ ସ୍ଥାନଟା ଯେ ପୃଥିବୀର ସବୁଠାରୁ ବିପଦସଙ୍କୁଳ ସ୍ଥାନ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମୋର ଯେତେ ଦୂର ଅନୁମାନ, ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କର ରହଣି ସ୍ଥାନ ସେଇଠି ।’

‘ଆଜ୍ଞା, ହେଲିକପ୍ଟରରେ ମାଲଗୁଡ଼ିକ ଗୁଲଣ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଆପଣ ଜାଣିଲେ କିପରି ?’ କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ଯେଉଁଦିନ ପଶୁ ମାହାଜିକର ଲସ୍ ଦେଖିବାକୁ ମୁଁ ଯାଇଥିଲି ସେଦିନ ତା’ର ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାପାଇଁ ମୁଁ ସେ ପଡ଼ିଆ-ସାରା ଇତସ୍ତତଃ ବୁଲି ଦେଖିଥିଲି । ଲସ୍ ପଡ଼ିଥିବା ସ୍ଥାନଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଘାସ ଉପରେ ମଟର ଚକର ଅଞ୍ଚଳ ଚିହ୍ନ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା । ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ମୁଁ ଏପରି ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଗଲି, ଯେଉଁଠାରେ ଠିକ୍ ଭୂମି ଉପରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ଦାଗ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି । ସେଗୁଡ଼ିକ ଟ୍ରାକ୍ ଉପରୁ କାଠ ପେଟି ବା ସେହିପରି କିଛି ଓଜନିଆ ଚତୁଷ୍ପାଶାକାର ଜିନିଷ ହୋଇଥିବ । ତା ପରେ ସେଠାରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛଡ଼ାରେ ଯେଉଁ ଚିହ୍ନ ଦେଖିଲି, ତାହା ହେଲିକପ୍ଟର ରବର ଚକର ଚିହ୍ନ । ନିଦା ରବର ଚକ ଶୁଖିଲା ମାଟିକୁ ବି ଦବାଇ ଦେଇଥିଲା । ଚିହ୍ନର ଚକ ଗୁଡ଼ିକର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଦୂରତା ମାପିନେଇ ମୁଁ ଦେଖିଲି, ତାହା ହେଲିକପ୍ଟର ଚକର ଦୂରତା ସହିତ ଏକବାରେ ସମାନ ।”

କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ଶୁଣିଲେ, ସେଥିରେ ଖୁବ୍ ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ସ୍ତବ୍ଧ । ସରୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ନିଜର ସନ୍ଦେହ ଦୂର କରିବାପାଇଁ ପଚାରିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ମେନ୍‌ଗେଡ଼୍‌ଟା ତ ସେଠାରୁ କିଛି ଅଧିକ ଦୂର ନୁହେଁ । ଗୋଟାଏ ହେଲିକପ୍ଟର ଆସଲା, ରିଭଲଭରରେ ଗୋଟାଏ ମର୍ଡର ହେଲା, କିନ୍ତୁ କେହି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ ?”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ହୋ-ହୋ ହୋଇ ହସିଲେ, “ସେ ତ ପୂର୍ବସ୍ଥସ୍ଥତ ଯୋଜନାର କାମ । ତା’ପରେ ମେନ୍‌ଗେଡ଼ ବିଶେଷତଃ ସମୁଦ୍ର-

କୁଳର ସେଇ ଗୁମାସ୍ତାରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ଲୋକ ଯାତାୟାତ ପ୍ରାୟ ହୁଏ ନାହିଁ କହିଲେ ତଳେ । ରତିର ନିର୍ଜନ ପ୍ରହରରେ ହେଲିକପ୍ଟର ଅବତରଣ କରିଛି ସେଇଠି । ସମୁଦ୍ରର ଘୁଘୁ ଗର୍ଜନ ଯୋଗୁ ବାହାରର ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଶବ୍ଦ ବିଶେଷ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିବି କେବଳ ଜଣେ । ସେ ହେଉଛି ରତି ଡିଭିଜନର ପହରଦାର, ପଶୁ ମାହାଳିକ । ଘଟଣାଟା ଜାଣିବାପାଇଁ ଖୁବ୍ ପାଖକୁ ଯାଇଛି ସେ । ମାତ୍ର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ଧରପଡ଼ିଯାଇଛି, ଆଉ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛି ।”—ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ଭୁମାଇରେ କପାଳରୁ ଝାଳ ପୋଛିଲେ ।

କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ପୁଣି ପଚାରିଲେ, “ତେବେ ଆଉ ଯେଉଁ ଛଅ ଜଣଙ୍କ କଥା ଆପଣ କହୁଥିଲେ, ସେମାନେ ତ ଭୁଲିଯାଇ ନ ଥିବେ ! ଆମେ ତେଷା କଲେ ଅତୀତ ସେଇମାନଙ୍କୁ ଧରିପାରନ୍ତେ ?”

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ସଠିକ୍ କୁହାଯାଇ ପାରେନି । ହୁଏତ ସେମାନେ ସେହିଦିନ କୌଣସି ଲକ୍ଷରେ ଯାଇ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଦୁଇ ତିନି ମାଇଲ ଦୂରରେ ଜାହାଜ ଧରିପାରିଥାନ୍ତି । ନ ହେଲେ କୌଣସି ବନ୍ଦର ବାଟେ ଯିବା ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ତଥାପି ମୁଁ ତା’ର ସନ୍ଦାନ ନେଉଛି । ଯଥାସମୟରେ ସବାଦ ମିଳିଯିବାର ଆଶା । ତେବେ, ଲୁଚି-ମାଇ ଆଇ ଏଠାରେ କିଛି ନାହିଁ । ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛି ।”

“ସେସତ ଉଦ୍ଧାରର ଉପାୟ ?” ଭୁଲତା ଟେକି ଏକଦୃଷ୍ଟିରେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ।

“ଉପାୟ ଏକମାତ୍ର ହେଉଛି, ସୁଦୂର ଆଫ୍ରିକାକୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଲୁଚିମାଇକୁ ପୁଣି ଥରେ ଲୁଚିକରି ଆଣିବାକୁ ହେବ । ହୁଏତ ବିଜୟ, ନଚେତ୍ ମୃତ୍ୟୁ । ଫଳାଫଳ ଏଇ ଦୁଇଟିରୁ ଗୋଟିଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବ ।”

କୃଷକାନ୍ତବାବୁ ଭବିଷ୍ୟତର ବିଭୀଷିକା ଜନ୍ମନା କରି ଶଙ୍କତି ହୋଇ-ପଡ଼ିଲେ ।

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ମୁଁ ମୋର ଭବିଷ୍ୟତ କାର୍ଯ୍ୟ ପଛା ଛାରି କରି ଆପଣଙ୍କୁ ପୁଣି ସାକ୍ଷାତ କରିବି ।”

ଏସ୍. ପି: କୃଷକାନ୍ତବାବୁ କରମର୍ଦ୍ଦମ କରି ବିଦାୟ ଦେଲେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ।

ରାତି ଦଶଟା ବାଜିଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଟାଇଗର ଅନୁସନ୍ଧାରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରି ନ ଥିଲା । ତଥାପି ସେ ଇତସ୍ତତଃ ଭବରେ ଶୁଣି ନଶୁଣି ଗୁଲିଥିଲା । ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା ତାରଜନ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ତଦନ୍ତର ଏ ହେଲ ଦ୍ଵିତୀୟ ଉଦ୍ୟମ । ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଟିରି ନିକଟରୁ ପାଇଥିବା କାଗଜ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ତଥ୍ୟ ଯୋଗାଇଥିଲା । ଏଥର ପ୍ରହରୀ ହାତମୁଠାରୁ ଯେଉଁ କେଶଗୁଡ଼ିକ ସେ ସଂଗ୍ରହ କରିଥିଲେ, ତା'ରି ଦ୍ଵାର ପ୍ରକୃତ ଆସାମୀର ସନ୍ଧାନ ନେବାକୁ ସେ ତାରଜନକୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଧାନ ସହାୟକ ଥିଲା ସୁଶିକ୍ଷିତ ସନ୍ଧାନୀ କୁକୁର ଟାଇଗର ।

ତାରଜନ ଟାଇଗରର ନିକପାଖରେ ସେହି କେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ତାକୁ ଆଛାକି କେତେ ଥର ଶୁଣାଇଦେଇ ଛାଡ଼ିଦେଲା । ସେଇ କେଶର ଗନ୍ଧ ବାରି ଟାଇଗର ଆଗେଇଯାଉଥାଏ ଆଗକୁ । ତାକୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥାଏ ତାରଜନ । ଏ ଗଳି, ସେ ଗଳି, କେତେବେଳେ ବା ଜନଗହଳି ଗୁମ୍ଫା, ହୋଟେଲ ପ୍ରଭୃତିରେ ପଶି ସେ ବୁଲୁଥାଏ । ଏହିପରି ବୁଲି ବୁଲି ସେ ଏପରି ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା, ଯେଉଁଠାରେ କି ତାରଜନ ଆଗକୁ ଆଉ ଯିବ କି ନାହିଁ ଭବି ଭବି କରିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସ୍ଥାନଟା ଥିଲା ଗୋଟାଏ କୁଖ୍ୟାତ ସ୍ଥାନ, ବେଶ୍ୟାପଡ଼ା । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ଦଶଟା ବାଜୁଥିଲା । ଏଇଟା ଗୋଟାଏ ଅସାମାଜିକ ସ୍ଥାନ ବୋଲି ତାରଜନ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେଦିନ ଥିଲା ତା ପାଇଁ ନୂତନ ପ୍ରବେଶ । ସେଠାରେ ତା'ର ନିଃଶ୍ଵାସ ବୁନ୍ଧିହୋଇଯାଉଥିଲା ଯେପରି । ତଥାପି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କୌଣସି ଦିଗକୁ ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଇ ସେ କେବଳ ଟାଇଗରର ପିଛା ଧରି ଗୁଲିଥାଏ ।

ବକ୍ସିଟା ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠିଥାଏ । ସେତେବେଳକୁ । ସେଇଟା ଥିଲା ସେଠିକାର ସବୁଦିନିଆ ଘଟଣା । ସହରଟା ନିର୍ଜୀବ ହୋଇଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏଇ ବକ୍ସିଟାରେ ଜୀବନର ସଞ୍ଚାର ହୋଇଉଠେ । ଗୁପା ଗୁପା ଛସ, ମିଠା ମିଠା କଥା, ଘୁଙ୍ଗୁର ଝୁମୁ ଝୁମୁ ଆଉ ତବଲର ଗୁଡ଼ି ଶବ୍ଦରେ ଗୋଟାଏ

କୋଳ ହଳମୟ ପରିବେଷଣୀ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ସେଇଠି । ଅତର, ଧପଦାନୀର ବାସ୍ନାରେ ମତୁଆଲ ହୁଏ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ।

ସେଦିନ ବି ଠିକ୍ ସେମିତି ହୋଇଆସିଥିଲା । ବସ୍ତିଟା ଭିତରେ ପାଦ ଦେଲମାତ୍ରେ ତାରଜନ ଅନୁଭବ କଲା ଯେପରି ପଡ଼ାଟା ଅତିମାତ୍ରାରେ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇଉଠିଛି । ମାତ୍ର ଟାଇଗରର ଗତିରୁ ସେ ଅନୁମାନ କରୁଥିଲା ଯେ, ସେ ଯେପରି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ସନ୍ଧାନ ପାଇଯାଇଛି । ତାରଜନ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ଗନ୍ଧା ଉପରୁ ମତୁଆଟାଏ ଆସି କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇଲା ତାକୁ । ତାରଜନ ତାକୁ ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଠେଲିଦେଲା । ଲେଟଟା ଗନ୍ଧାକଡ଼ର ନାଲରେ ଲିପ୍ତ କରି ପଡ଼ିଗଲା । ଲଜ୍ଜା କରିଥିଲେ ସେ ତାକୁ ସେଇଠି ଉଲ୍ଲ ଶାସ୍ତି ଦେଇପାରିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସେପରି କରିଥିଲେ ହଲ୍ଲା ହୋଇଥାନ୍ତା, ଫଳରେ ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧିତ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ଏହା ଭବି ସେ ପୁଣି ଆଗେଇ ଚାଲିଲା ।

ବସ୍ତିର ମଝାମଝିରୁ ଗୋଟାଏ ଅପରିଷ୍କାର ସଜୀର୍ଣ୍ଣ ଗଳି ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା ଟାଇଗର । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାର ତା ଭିତରଟା । କିପରି ଗୋଟାଏ କଦର୍ଯ୍ୟ ଗନ୍ଧ ଆସୁଛି ତା ଭିତରୁ । ଟାଇଗର ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇଛି, ଦୁଇଟା ବୁଲ୍ ରେଗିଣା କୁଟା ଭୁଲ୍ ହୋଇ କୁଦିଆସିଲେ ତା ଆଡ଼କୁ । ସେ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଆଉ କେତେଟା କୁକୁର ବି ଚିହ୍ନାର କରିଉଠିଲେ । କିନ୍ତୁ ଟାଇଗରର ସେଥିପ୍ରତି ଖାତିର ନ ଥିଲା । ସେ ବୀର ଠାଣିରେ ଚାଲିଥାଏ ।

ସେଇଟା ଗଳିର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡ ହେବ ବୋଧହୁଏ । କାହିଁକି ନା, ଆଉ ସେଆଡ଼କୁ ଘର ଥିଲା ପରି ଜଣାଯାଉ ନ ଥିଲା । ସେଇ ଅନ୍ଧକାରରେ ଗୋଟାଏ ଘରର ପିଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା ଟାଇଗର । ବାରଣ୍ଡାଟା ପକ୍କା ଥିଲା । ସେଇ ବାରଣ୍ଡାର ଏମୁଣ୍ଡରୁ ସେମୁଣ୍ଡ ଯାଏ ଶୁଦ୍ଧିଆସି ଖୋଲା ଦରଜା ଦେଇ ପଶିଗଲା ଭିତରକୁ ।

ଭିତରଟା ଥିଲା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧାର । ତା ଭିତରୁ କାହାରି ସୋର ଶବ୍ଦ ଶୁଣା ଯାଉ ନ ଥିଲା । ତଥାପି ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ତାରଜନ ବି ଖୋଲା ଦରଜା ଦେଇ ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା । ମାତ୍ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ସେଠି ବି ସେ

ଭିତରେ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଥିବାର ଅନୁଭବ କରିପାରିଲ ନାହିଁ । ଟାଇଗର ଘରର ଏକଡ଼ ସେକଡ଼ ହୋଇ ଅନ୍ଧାରରେ ବୁଲୁଥାଏ । ତାରଜନ ବିପଦ ଆଶଙ୍କାରେ ପକେଟରୁ ରିଭଲଭର ଆଉ ଟର୍ଚ୍ ବାହାର କରି ସଜାଡ଼ି ଧରିଲ ।

ଘର ଭିତରେ କୋଠରି ସମୁଦାୟ ତିନିଟା । ସେତକ ବୁଲିଆସିବାକୁ ଟାଇଗରକୁ ବେଶି ସମୟ ଲାଗିଲ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାରଜନ କୌଣସି କୋଠରି ଭିତରକୁ ନ ଯାଇ ଭିତରପଟ ବାରଣ୍ଡାରେ ଠିଆହୋଇ ସତର୍କ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥାଏ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ସେଇ ଅନ୍ଧକାରରେ ।

ହଠାତ୍ ଟାଇଗର ଭେ ଭେ ହୋଇ ଗର୍ଜିଉଠିଲ । ତାରଜନ ତା'ର ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରେ । ଏଠାରେ ତା'ର ନିର୍ଭୟ ଭୁକିବାରୁ ସେ ଜାଣିପାରିଲ ଯେ, ଭିତରେ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି । ତାରଜନ ଖୁବ୍ ଉତ୍ପଳ ହୋଇ ଯେଉଁଠାରେ ଟାଇଗର ଭୁକୁଥିଲା ସେଇଠାକୁ ଆଗେଇଗଲା ।

ସେଇ ଛୋଟ କୋଠରିଟି ଥିଲା ଗୋଟିଏ ଶୟନକକ୍ଷ । ମନୁଷ୍ୟ ଥିବାର ସୂଚନା ନ ପାଇବାରୁ ତାରଜନ ନିର୍ଭୟରେ ଟର୍ଚ୍ ଜଳାଇ କୋଠରି ଭିତରଟିକୁ ଦେଖୁଥିଲା । ଘରଟି ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ । ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ବଡ଼ ପଲ୍ଲଙ୍କଟାଏ । ତା ଉପରେ ବେଣ୍ଟ ମୋଟା ସଫେଦ୍ ଶେୟ । ଆଉ ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ଦୁଇଟା ରାଧାକ୍ । ସେଥିରେ ଝୁଲୁଟି କେତେଖଣ୍ଡ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଶାଢ଼ି, ବ୍ଲାଉସ, ଆଉ ସାୟା ପ୍ରଭୃତି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ପୋଷାକ । ଅନ୍ୟ ରାଧାକ୍‌ଟାରେ ଗୁଡ଼ାଏ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ଆଉ କେତେଟା ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭ ମଦ ବୋତଲ । ତଳେ ଗୋଟାଏ କାଠ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ଦୁଇଟା ଲୁହା ଟ୍ରଙ୍କ ପାଖାପାଖି ରଖାଯାଇଛି । ତାରଜନ ଏସବୁ ଦେଖିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କିପରି ଗୋଟାଏ ପଶୁ ଗନ୍ଧ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ।

ଘର ଭିତରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ନ ଦେଖି ତାରଜନ ଖୁବ୍ ବିସ୍ମିତ ହୋଇପଡ଼ୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଟାଇଗର ଘର ଭିତରସାରା ଥରେ ଦୁଇଥର ଶୁଣି ଶୁଣି ଆସି ସେ ବଡ଼ ଲୁହା ଟ୍ରଙ୍କ ଦୁଇଟାରୁ ଗୋଟାକୁ ବାରମ୍ବାର ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାହାହିଁ ବିଶେଷକରି ତାରଜନର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା । ସେ ଟ୍ରଙ୍କଟାରେ ତାଲା ପଡ଼ି ନ ଥିଲା । ଅତିକାୟ ଆକାରର ଟ୍ରଙ୍କଟାଏ । ତା ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ରହସ୍ୟଜଡ଼ିତ ପଦାର୍ଥ ରହିଛି ବୋଲି ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣା କରିପାରିଲା ।

କୌତୁହଳ ଦମନ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା ତା ପକ୍ଷରେ । ସେ ଖୁବ୍ ସତର୍କତାର ସହିତ ଟ୍ରଙ୍କଟାର ଡାକ୍ତରୀ ଖୋଲିଦେଲା । ଡାକ୍ତରୀ ଖୋଲିଦେଲା ମାତ୍ରେ ଟ୍ରଙ୍କଟର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ପଡ଼ିଲା ଟ୍ରଙ୍କ ଭିତରେ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାରଜନ ଚମକିପଡ଼ି ପାହୁଣ୍ଡେ ପଛକୁ ହଟିଗଲା । ପରା ଗନ୍ଧରେ ନାକଟା ଫାଟିପଡ଼ିବାର ଉପଜମ ହେଉଥିଲା ତା'ର ।

ଟ୍ରଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଯୁବତୀର ଲସ ମାଡ଼ି ଭରତି କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଲସଟା ଥିଲା ଉଲଗ୍ନ । ଲସ ଲସ କେଶଗୁଡ଼ା ଲସ୍‌ସାର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଭବରେ ଗୁଡ଼ାଇ ଡୁଡ଼ାଇ ହୋଇଥିଲା । ଲସଟା ଖୁବ୍ ଫୁଲି ଉଠିଥିଲା, ଆଉ ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରା ଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଆସୁଥିଲା ସେଥିରୁ । ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଦେଖିବାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇଥିଲା ତାରଜନ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଟ୍ରଙ୍କଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ।

ଟାଇଗର ଆଉ ସେଠାରେ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲା । ସେ ଶୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧି ଘରର ବାଡ଼ିପଟ ଦରଜା ଦେଇ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରୁଥିଲା । ତା'ର ପ୍ରକୃତି ତାରଜନ ନିକଟରେ ଅଜ୍ଞାତ ନ ଥିଲା । ସେ ଯେ ଅଧିକ କିଛି ସନ୍ଧାନ ପାଇଛି, ଏହା ଜାଣିବାରେ ଆଉ କିଛି ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ତା ପକ୍ଷରେ । ଟ୍ରଙ୍କଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ସେ ଟାଇଗରକୁ ପୁଣି ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଲା । ଟାଇଗର ବାଡ଼ିପଟ ଦରଜା ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲା ।

ବାଡ଼ିପଟ ଦରଜାଟା ଆଉଜା ହୋଇଥିଲା । ତାରଜନ ସେଟାକୁ ଖୋଲିଦେଲାମାତ୍ରେ ଗାଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଦେଖିପାରିଲା ନାହିଁ । ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଅନେକ ଆଲୋକ ଅବଶ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଝରକା, କବାଟ ଫାଙ୍କରୁ । କାରଣ ସେ ଦିଗଟା ଥିଲା ଛୋଟକାଟର ଗୋଟାଏ ବଜାର କେତେଟା ହୋଟେଲ ବି ଥିଲା ସେଥିରେ । ବସ୍ତି ଆଉ ବଜାର ମଝିରେ ସେଇ ଖୋଲା ସ୍ଥାନଟା ଥିଲା ଭରି ଅସମତଳ ଏବଂ ଆବର୍ଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ । ସହରଯାକର ଅଜିଆ କୁଡ଼ ସେଇଠି । ତା'ରି ଉପରେ ନାନାସଜାର ବଣୁଆ ଲଟା, କଣ୍ଟା-ଗଛ । ସେଇ ଦୁର୍ଗନ୍ଧପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନରେ ଆଗେଇ ଯାଉଥାଏ ଟାଇଗର, ତାକୁ ନିର୍ବିକାର ଭବରେ ଅନୁସରଣ କରୁଥାଏ ତାରଜନ ।

ଟାଇଗର ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ସେଇ ଆବର୍ଜନା ମଝିରେ ଗୋଟାଏ ପାଦତଳ ଗସ୍ତା ଧରିଲା । ଗସ୍ତା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ । ସେଥିରେ ଗୁଲିଗୁଲିବେଳେ ଦୁଇ-ପଟରି କଣ୍ଟାଲଟା ଛିଦିହେଉଥାଏ ଗୋଡ଼ରେ । ଗୁଡ଼ାଏ ବାଟ ସାପେଇ

ସାପେଇ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାରକନ ବଜାରର ପଛପଟକୁ ପାଖେଇ ଆସୁଥିଲା । ଏହିପରି କିଛି ବାଟ ଅତିକ୍ରମ କଲା ପରେ ତାରକନକୁ ନେଇ ଟାଇଗର ଯେଉଁଠାରେ ପହଞ୍ଚାଇଦେଲା; ସେଟା ଥିଲା ହୋଟେଲର ପଛପଟ ଦରଜା ।

‘ଯୋଗାଯୋଗ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ’...ଭବି ତାରକନ ମନେ ମନେ ଚିକିଏ ହସିଲା । ଦରଜା ବାହାରୁ ଥାଇ ସେ ବାହାରର ଲୋକଗହଳର କିଛିଟି ଆଭାସ ପାଇପାରିଲା । ହୋଟେଲ ସେମିତି କିଛି ବିଖ୍ୟାତ ବା ବିରଟ ନୁହେଁ । ଯାହା-ହେଉ, କିଛି ବିଶ୍ୱର ନ କରି ସେ ପଶିଗଲା ଭିତରକୁ । ଟାଇଗର ପଛେ ପଛେ । ଜନଗହଳ ଭିତରେ ସେ ମିଶିଗଲା ଚିକିଏ ପରେ । ସୌଭାଗ୍ୟକୁ କାହାରି ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିନାହିଁ ସେ ।

ଯେଉଁ ଘରେ ସାଧାରଣ ଗ୍ରାହକମାନେ ଶିଆପିଆ କରନ୍ତି, ସେହି କୋଠରିଟା ଅତିକ୍ରମ କଲେ ବୋର୍ଡ଼ିଂମାନଙ୍କ ରହିବା ଘର । ଏପରି ଘର ମାତ୍ର ତିନୋଟି । ଡେବାଡ଼ କେହି ବିଦେଶୀ ଲୋକ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଦିନେ ଦୁଇ-ଦିନ ପାଇଁ ସେଇଠି ରହିଯାଆନ୍ତି । ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତଶ୍ରେଣୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ପାଦ ଡେବାଡ଼ ସେଠାରେ ପଡ଼େ । କାରଣ ଦୁର୍ନାମ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ହୋଟେଲର ସେପରି ସୁନାମ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା । ସୁନାମଧନ୍ୟ ହୋଟେଲର ଅଭାବ ନ ଥିଲା ସହରରେ ଅଭିଜାତ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇଁ ।

ଟାଇଗର ଖାଇବା ଘର ଅତିକ୍ରମ କରି ସେଇ ଘରଗୁଡ଼ିକ ଭିତରୁ ମଝି ଘରଟିର ଦୁଆରେ ଠିଆହେଲା । ଘର ଦରଜାରେ ତାଲା ପଡ଼ିଥିଲା । ତାରକନ ଏପାଖ ସେପାଖ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲ୍—ମେହି ଆସୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ । ଉପସ୍ଥିତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା’ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଣ, ତାହା ତାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଘରଟା ଖୋଲି ଦେଖିବା ଯେ ଦୋଷାବହ, ତାହା ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲା । ଶେଷକୁ ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରକଠାରୁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଛାରି କରି ସେ ସେଠାରୁ ଫେରିବାକୁ ବସିଛି, ଏତିକିବେଳେ ହୋଟେଲର ଗୁକର ସେଇଆଡ଼କୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖିପାରିଲା । ଲେକଟା ପାଖେଇଆସିଲାବୁ ସେ ତାକୁ ପଚାରିଲା, “ଏଇ କୋଠରିରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ରହୁଥିଲେ ସେ କାହାନ୍ତି ?”

ରାଜରତି କେଜତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ତା ମୁହଁକୁ ବଲ୍ ବଲ୍ କରି ଚାହିଁ
ଉର୍ତ୍ତର ଦେଲା, “ବାବୁ ତ ରାଜଦିନ ହେବ ରାଜିଗଲେଣି !”

“ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠି କିଏ ଅଛନ୍ତି ?”

“କେହି ନାହାନ୍ତି, ଖାଲି ଅଛି । ଆପଣ ଯଦି ନେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି,
ତେବେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ କହନ୍ତୁ” ରାଜରତି ଉତ୍ତର ଦେଇ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ ରାଜିଗଲା ।

ତାରଜନ ସେଠାରୁ ରାଜିଆସିଲା ସାଧାରଣ ଷ୍ଟେଜନାଗାରକୁ । ଗତି
ବାରଟା ବାଜିଗଲଣି ସେତେବେଳକୁ । ହୋଟେଲରେ ଗରଖଙ୍କର ଭିଡ଼ ମଧ୍ୟ
ଭାଙ୍ଗିଗଲଣି । ଗୋଟାଏ ଆସନ ଦଖଲ କରି ତାରଜନ ଗୋଟାଏ କପ୍ କଫି
ବରଦ କଲା ଜଣକୁ !

ବୟ ଆଣି କଫି ଦେଇଗଲା । ଟାଇଗରର ବୋଧହୁଏ ଆଉ ସନ୍ତାନର
ଆଗ୍ରହ ବା ଉପାଦାନ ନ ଥିଲା । ସେ ତୁପ୍ତରୂପ ବସିରହିଲା ଟେବୁଲ ତଳେ ।

“ଆପଣ ଗୋଟାଏ ରୁମ୍ ଖୋଜୁଥିଲେ ?” ହଠାତ୍ ଆକସିକ ପ୍ରଶ୍ନରେ
ତାରଜନ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ରହିଲା । ଦେଖିଲା, ତା ବାଁ କଡ଼କୁ ଠିଆହୋଇଛନ୍ତି
ଜଣେ ଧୋତି, ପଞ୍ଜାବୀସିନ୍ଧା ପ୍ରୋଡ଼କ୍ସର ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି । ତାରଜନ ମନେ
ମନେ ଚିନ୍ତା କରିନେଲା, ଏଇ ବୋଧହୁଏ ମେନେଜର ହେବ କି କଣ ।

ସେ କଫି କପ୍‌ରୁ ଗୋଟାଏ ଡୋକ ନେଇ କହିଲା, “ହଁ, ଆଜ୍ଞା !
ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ରୁମ୍ ଦରକାର, ତିନିରାତି ଦିନ
ପାଇଁ ।”

“ଆସନ୍ତୁ, ଆମର ସବୁ ସୁବିଧା ଅଛି ଏଠାରେ ।” ମେନେଜର କହି
ନାମର ହେଲେ ।

ତାରଜନ କହିଲା, ବେଶ୍ ତେବେ ମୁଁ ଏଇ ଘଣ୍ଟାଏ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ
ତାକୁ ନେଇଆସୁଛି । ହଁ, ଆପଣଙ୍କ ହୋଟେଲ ବନ୍ଦ ହୁଏ କେତେବେଳେ ?”

ମେନେଜର ହସି ହସି କହିଲେ, “ଆମ ହୋଟେଲ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ
ଆଜ୍ଞା, ଚାରିଶ ଘଣ୍ଟା ଖୋଲା ।”

କଫିର ଦାମ୍‌ଟା ଦେଉଁ ଦେଉଁ ତାରଜନ କହିଲା, “ବେଶ୍, ତେବେ ମୁଁ ଆସୁଛି ।”

ବାହାରେ ଗୋଟାଏ ଖାଲି ରିକ୍‌ସାରେ ଉଠିପଡ଼ି ତାରଜନ ଟାଇଗରକୁ ଉଠାଇନେଲା । ରିକ୍‌ସା ଗଡ଼ିଗଲା ଆଗକୁ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁ ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ତାରଜନକୁ । ସମୟ ଅଧିକ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟଗ୍ରତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା । ତାରଜନର ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ବାହୁ ପରଜ୍ଞମ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ ଆଶ୍ୱା ଅବଶ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଟାଇଗରକୁ ଅସୁସରଣ କରି ସେ ଅନ୍ତତଃ କେତେ ଦୂର ଯାଇଥିବ, କାଳେ କୌଣସି ବିପଜ୍ଜନକ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଥିବ, ଏଇ କଥା ଭବି ସେ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ୁଥିଲେ ଏବଂ ଏତେ ବଡ଼ ଗୁରୁତ୍ୱଯିତ୍ୱ ତାରଜନ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଠିକ୍ କରିନାହାନ୍ତି ବେଳି ନିଜକୁ ଅପଗମ୍ୟ ମନେକରୁଥିଲେ ।

ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ତାରଜନ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ତାକୁ ଦେଖିଲାମାତ୍ରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଯେତିକି ଖୁସି ହେଲେ, ତା’ଠାରୁ ବହୁ ଗୁଣରେ ବିସ୍ଥିତ ହେଲେ ତା’ର ରୋମାଞ୍ଚକର କାହାଣୀ ଶୁଣି । ଗୋଟାଏ ଅଶାନ୍ତ ଗ୍ରହ ପରି ଆତତାୟୀ ଦଳ ଯେ ଘୁରିବୁଲୁଛି, ଏକଥା ଜାଣିବାକୁ ଆଉ କିଛି ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ । କିଛି ସମୟ ଚିନ୍ତା କରି ସେ କହିଲେ, “ଠିକ୍ ଅଛି । ଅଜୟ ! ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ ହୋଟେଲକୁ ଯିବାପାଇଁ ।”

“ନା, ସାର୍ ! ସେଥିରେ ବିପଦ ଅଛି । ଅଜୟବାବୁ ପରିଚିତ ଲୋକ । ଦସ୍ୟୁ କମ୍ ସହାନୀ ନୁହେଁ । ଅଜୟବାବୁ ଛଦ୍ମବେଶରେ ଗଲେ ସୁଦ୍ଧା ଦସ୍ୟୁର ସହାନୀ ଦୃଷ୍ଟି ଯଦି ଏଡ଼ାଇ ନ ପାରନ୍ତି, ତେବେ ବିପଦ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ତା’ଛଡ଼ା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ଏଆଡ଼େ କାମ ବେଶି । ବରଂ ଜଣେ ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପଠାଯାଉ ।” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ କଥାର ପ୍ରତିବାଦ କରି କହିଲା ତାରଜନ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖିଲେ, କଥାଟା ଠିକ୍ । ମନେ ମନେ ତାରଜନର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବିଗ୍ରହବୁଦ୍ଧି ଆଉ ଦୂର ଦୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଶଂସା କଲେ ସେ ।

ତାରଜନ ପୁଣି କହିଲା, “ବରଂ ଜଣେ ବିଶ୍ୱାସୀ ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପଠାଯାଉ, ଯେ କି ହୋଟେଲରେ ରହି ଆମକୁ କିଛି ତଥ୍ୟ ଯୋଗାଇପାରିବ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ କହିଲେ, “ଠିକ୍, ତେବେ ସେପରି ଲୋକ କିଏ ଅଛି ?”

“ଅଛି, ସାର୍ ! ଆମର ଯେଉଁ ନୁଆ ଏ. ଏସ୍. ଆଇ. ବାବୁ ଜଣକ ଆସିଛନ୍ତି, ସେଇଆକୁ ପଠାଇଲେ ଠିକ୍ ହେବ । ସେ ଦେଖିବାକୁ ବେଶ୍ ଚେହେରାବାଲା ଆଉ ଚତୁର ବି !”—ତାରଜନ କହିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଖୁସି ହୋଇ ବସିଲେ, “ବାଃ ! ଚମତ୍କାର ! ବାସ୍ତବିକ ତାରଜନର ସିଲେକ୍ସନ ଚମତ୍କାର । ବେଶ୍, ଆଉ ତେରି କାହିଁକି ? ଅଜୟ ତୁମେ ଯାଅ । ସେ ସମାପନବାବୁକୁ ଡାକିଆଣ । ତାଙ୍କୁ ଏଇଠୁ ଉଦ୍ରେକ ସଜାଇ, ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ବ ବୁଝାଇ ତାରଜନ ସାଙ୍ଗରେ ବିଦା କରିଦେବା । ତାରଜନ ତା’ର ବନ୍ଧୁକୁ ହୋଟେଲରେ ଛାଡ଼ିଆସିଲା ପରେ ଅନ୍ୟ କାମ ।”

ଅଜୟବାବୁ ବିନାବାକ୍ୟବ୍ୟୟରେ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ।

ନୀରବରେ କେତେ ସେକେଣ୍ଡ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା । ତଳେ କାର୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଅନୁମାନ କଲେ, ଅଜୟ ଗଲା ବୋଧହୁଏ ।” ତା’ପରେ ତାରଜନ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ସେ ପଚାରିଲେ, “ଆଖପାଖ ଲୋକଙ୍କୁ ଏ ସବୁ କିଛି ଜଣାଅଛି ?”

“ମୁଁ ସେପରି କିଛି ଜାଣିପାରିଲି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ଠିକ୍ ଚାଲିଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟାଏ ଲୋକ ଘରେ କେତେଦିନ ହେଲା ମର୍ତ୍ତର ହେଇ ପଡ଼ିବାକୁ ବସିଲଣି; ଅଥଚ ତା’ର ଖବର କେହି ରଖିନି !”

ସେଠାରେ ସେସବୁ ସମ୍ଭବ, ବୁଝିଲ ! ତୁମେ ସବୁବେଳେ ଜାଣି-ପାରିବ । ଖାଲି ଅଜୟ ଫେରିଆସୁ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ତୁମେ ଖିଆପିଆ ଶେଷ କର । ରତିରେ ଆମର ଆଉ କିଛି କାମ ନାହିଁ । ସେସବୁ ପୋଲିସର କାମ । ଆମେ ସକାଳେ ଗଲେ ଚଳିବ; ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ରାମ ପ୍ରୟୋଜନ ।”

ତାରଜନ ଉଠିଲା ।

ପରେ ପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ମଧ୍ୟ ।

ପାଞ୍ଚ

ଅତି ଆକର୍ଷକ ଭାବରେ ପୋଲିସବାହିନୀର ଚଢ଼ାଉ ଖୁବ୍ ଗୋଟାଏ ହେତେ ସୃଷ୍ଟି କରିପକାଇଥିଲା ବସ୍ତିରେ । ଗୁଡ଼ିର ଶେଷ ପ୍ରହରରେ ଏପରି ଆକ୍ରମଣର ଆଶଙ୍କା ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା କେହି କରି ନ ଥିଲେ । ପୋଲିସ ଘେରଇ, ଖାନ୍ତଲସି ଅବଶ୍ୟ କିଛି ନୂଆ ନୁହେଁ ଏଠି । ଆଜିର ଅଭିଯାନର କିନ୍ତୁ ବିଶେଷତ୍ୱ ଥିଲା । ଏଟା ଥିଲା କ୍ୟାପକ ଆଉ ସତର୍କତାମୂଳକ । ବସ୍ତିଟାସାର ଖାନ୍ତଲସି ଆଉ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଫଳରେ ଅନେକ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗୁମାସ୍ତା, ଅସାମାଜିକ କର୍ମୀର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଗଲେ ସୁଦ୍ଧା ଯେଉଁ ଘଟଣା ପାଇଁ ପୋଲିସର ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଆୟୋଜନ, ସେ ଘଟଣା ର ବିନ୍ଦୁ ସୁଦ୍ଧା ସ୍ପଷ୍ଟ ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ପୂର୍ବନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଘର ଖାନ୍ତଲସି କରଯାଇ ଲୁହା ଗ୍ରଜ ଉତ୍ତର ଲୁହା ବାହାର କରାଗଲା । ଲୁହାଟା ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା ସେତେବେଳକୁ । ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ପାଖରେ ରହିହେଉ ନ ଥିଲା । ସେଟା ପୁଣି ଫାଲିଉଠି ବଡ଼ କଦାକାର ଦେଖାଯାଇଥିଲା । ବସ୍ତିର ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନଟ କଲେ ଲୁହା ଗୁମେଲିବାଇର ।

ଇନ୍ସପେକ୍ଟ ଅଫିସର ବସ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ବିବରଣୀ ସଂଗ୍ରହ କଲେ, ସେଥିରୁ ଜଣାଗଲା ଯେ, ଗୁମେଲିବାଇ ସେ ବସ୍ତିର ଜଣେ ରୂପସୀ ତରୁଣୀ । ଏଇ କେତେଦିନ ହେବ କେହି ଜଣେ ଲୋକ ତା ପାଖକୁ ନିୟମିତ ଯା ଆସ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତାକୁ ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥ ଦେଉଥିଲେ । ଗୁମେଲିକୁ ସେ ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ ବୋଲି ଜବାବ ମଧ୍ୟ ଦେଉଥିଲେ । ଏକଥା ଗୁମେଲି ଅନ୍ୟ ସାଥୀ ବ୍ୟବାସାୟୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କେତେଦିନ ଆଗରୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥ ପାଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଶା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଥିବାରୁ ଗୁମେଲି ଖୁବ୍ ଗର୍ବିତା ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିବେଶୀମାନଙ୍କ ସହିତ କଳି-କଳିଆ କରି ଅପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଫଳରେ ସେ କାହାରି ଘରକୁ ଏଇ କେତେଦିନ ହେବ ଯାଉ ନ ଥିଲା କି ଅନ୍ୟମାନେ ତା'ର ଖବର ରଖୁ ନ ଥିଲେ । ଗତ କେତେଦିନ ହେବ ଗୁମେଲିକୁ ନ ଦେଖି ସେମାନେ ଭାବିଥିଲେ ଯେ, ସେ ହୁଏତ ଗୁଲିଗଲାଣି । ତେଣୁ ତା ବିଷୟରେ ଆଉ କେହି ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇନାହାନ୍ତି ।

ସେ ଯାହାହେଉ; ଲସ୍‌ଟା ଦେହରେ ଆତ୍ମାତର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିଷକ୍ତ ଯାର ଲକ୍ଷଣ ଜଣାପଡୁଥିଲା ଲସ୍‌ର ମୁହଁରୁ । ଓଠ ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଇନ୍‌ରୁଜ୍ ଅଫିସର ଘରଭିତରୁ କେତେଖଣ୍ଡ ଶାଢ଼ି, ବ୍ଲାଉସ, କେତେଟା ଖାଲି ମଦବୋତଲ, ପ୍ରସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ସୂତ୍ର ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଲସ୍‌ଟାକୁ ପୋଷ୍ଟମଟମ୍ ପାଇଁ ପଠାଇଦେଇ ଇନ୍‌ରୁଜ୍ ଅଫିସର ଦଳବଳ ସହିତ ହେଡ୍‌କ୍ୱାର୍ଟର୍ସକୁ ଫେରିଆସିଲେ ।

*

ହୋଟେଲରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୃଶ୍ୟର ଅଭିନୟ ହେଉଥିଲା । ମେନେଜରଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଅନୁଯାୟୀ ତାରଜନ ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ତା'ର ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ନେଇ ରିକ୍‌ସାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ହୋଟେଲରେ । ସେତେବେଳକୁ ହୋଟେଲରେ ଗହଳି ଚହଳି ନ ଥିଲା କହିଲେ ତଳେ । ମାଲିକିତ ଭଦ୍ରବେଶଧାରୀ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଜିମା କରିଦେଇ ତାରଜନ ହସି ହସି କହିଲା, “ମୋର ଏ ବନ୍ଧୁ ଟିକିଏ ଡରକୁଳା, ଆଜ୍ଞା ! ତାଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ଆପଣଙ୍କ ଚାକର ବାକର ଭିତରୁ ଜଣକୁ ରହିବାକୁ ଏବଂ ଶୋଇବାକୁ ଦେବେ । ନ ହେଲେ ବିଚର ଭୟରେ ହାର୍ଟଫେଲ କରିଯାଇପାରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଯଦି ଅଧିକ କିଛି ଚାହୁଁ ଦେବାକୁ ହୁଏ, ତେବେ ବି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ।”

ମେନେଜର ଏ ଭୟାତୁର ବୋର୍ଡରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଥରେ ଚାହିଁଦେଇ ହସି ହସି କହିଲେ, “ସେଥିପାଇଁ କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ତା'ର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେବି । ସେଥିପାଇଁ କିଛି ଚାହୁଁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।”

“ଆପଣଙ୍କର ମିଲ୍ ରୁଜ୍, ରୁମ୍ ଭଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ଯାହା ପ୍ରାପ୍ୟ, ଆଗଭୁଗ୍ ନେଇ ଏ ବାବୁଙ୍କର ଟିକିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆସେ ଏଥର ।”—କହି ତାରଜନ ବିଦାୟ ନେଇ ଫେରିଆସିଲା ।

ମେନେଜରବାବୁ ଜଣେ ଚାକରକୁ ତାକି ଆଗଭୁଗ୍ ଭଦ୍ରଲେକଙ୍କୁ ଗୋଟାଏ ରୁମ୍ ଦେଖାଇଦେବାକୁ କହିଲେ । ସନାତନବାବୁ ସେହି ଚାକରଟିର ଅନୁଗମନ କରି ଯେଉଁ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେଇଟା ଥିଲା ଖୁବ୍ ଛୋଟ । ଗୋଟିଏ

ପାଖରେ ଖଟ ଖଣ୍ଡିଏ । ତା ଉପରେ ଡଲ୍‌ଲ୍‌ସ୍ ଗଦି ଆଉ ଚକିଆ । ନିତାନ୍ତ ଛୋଟ ହୋଟେଲଟିରେ ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖି ସମାତନବାବୁଙ୍କର ବିସ୍ମୟ ବହୁ-ମାତ୍ରାରେ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା । ସେ ପୋଷାକପତ୍ର ଖୋଲିପକାଇ ସାଧାରଣ ପୋଷାକ ଖଣ୍ଡିଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁକରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ, “ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେବି । ତୁମେ କଣ ମୋ ପାଖରେ ରହିବ ?”

“ଆଜ୍ଞା ହଁ, ଆପଣଙ୍କୁ ଜଗିରହିବା ଭାର ମୋ ଉପରେ ମେନେଜର-ବାବୁ ଦେଇଛନ୍ତି ।”—ଗୁକରଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ତୁମର ବିଛଣାପତ୍ର ?”—ସମାତନବାବୁ ଲେକଟିର ବିଛଣାପତ୍ର ନ ଦେଖି ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ।

“ଗରିବ ଲେକ, ଆଜ୍ଞା ! ଆମର ଆଉ ବିଛଣା କଣ ହେବ ? ଯାହି ତାହି ଟିକିଏ ପଡ଼ିଗଲେ ହେଲା ।”—ଲେକଟି ବିନୟର ସହିତ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସମାତନବାବୁ ଖୁବ୍ ସହାନୁଭୂତି ଦେଖାଇ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଆଜ୍ଞା, ଏଇ ନିଅ କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା, ଭଲକରି ଖଣ୍ଡେ ବିଛଣା ଶୀତଦିନପାଇଁ କରିବ ।” କହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନିବ୍ୟାଗ୍ ଖୋଲି ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ କାଢ଼ି ତା ହାତରେ ଦେଲେ ।

ଲେକଟା ହଠାତ୍ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ବକ୍ସିସ୍ ଆଶା କରି ନ ଥିଲା ବୋଧହୁଏ । ନୋଟ୍ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ନେଇ କୃତ୍ୟକୃତ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା, “ଭଗବାନ ବାବୁଙ୍କର ବଡ଼ତିରୁ ବଡ଼ତି କରନ୍ତୁ ।”

ଲେକଟା ଟଙ୍କା ପାଇ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ହୋଇଉଠିଥିଲା । ସମାତନବାବୁ ତାକୁ କବାଟଟା ଭିତରୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବାପାଇଁ କହିଲେ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କବାଟଟା ବନ୍ଦ କରି ଭିତରୁ ଆଜ୍ଞାକରି ଶିକୁଳି ଲଗାଇଦେଲେ ।

ସମାତନବାବୁ ଦେଖିଲେ—ଏଇଟାହିଁ ସୁଯୋଗ ସମୟ । ତାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟ ସେ ଏଇ ମୌକାରେ ସଂଗ୍ରହ କରିନେଇପାରିବେ ।

ଗୁକରଟି ବସିଲା ତଳେ ।

ସମାତନବାବୁ କିଛି ନ ଜାଣିଲା ପରି ତାକୁ ପଚାରିଲା “ଆଜ୍ଞା, ଏ ହୋଟେଲଟା ରତିସାର ଖୋଲା ଥାଏ, କ’ଣ ଗରଖମାନେ ଖିଆପିଆ କରନ୍ତି ରତିସାର ?”

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଗୁମାସ୍ତା ହସ ହସ କହିଲେ, “ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା, ଖିଆପିଆ ରୁଚି ଦଶଟା ଏଗାରଟା ସୁଦ୍ଧା ସରିଯାଏ । ତା ପରେ ବ୍ୟବସାୟ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଗୁଲେ । ଆଜ୍ଞା ଆଜ୍ଞା ପରୀ ପରି ସୁନ୍ଦରୀ ମାଲକିନିଆ ଅଛନ୍ତି ଆମର ଏଇ ପଛପଟ ବସ୍ତିରେ । ସହରର ବାବୁଭୟାମାନେ ଆସନ୍ତି -ସେଠିକୁ । ଏଇ ହୋଟେଲ ବାହାନାରେ ଯାଆନ୍ତି ସେ ବସ୍ତିକୁ, ପଛ ଦରଜା ବାଟେ । ଆମର ବି କିଛି ରେଜିଗାର ହୁଏ । ମେନେଜରବାରୁ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କର କଣ ଦରକାର ? କହିବେ ତ ଅଣାଇଦେବି । ଏକବାରେ ମନଲଗି !”

ସନାତନ ବାବୁ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେବାର ବାହାନା କରି କହିଲେ, “ହଁ, ମୋର ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ପରେ । ମନଲଗି ଜିନିଷ ଯୋଗାଇ-ପାରିଲେ ତୁମର ବକ୍ସିସ୍ ଦିନକୁ ଦଶ ଟଙ୍କା, ବୁଝିଲ ?”

ଭୁବନେଶ୍ୱର କୃତଜ୍ଞତାସୂଚକ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲେ ।

ସନାତନବାବୁ ଏଣୁତେଣୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ କରୁ ନିଦର ବାହାନା କରି ପଡ଼ିରହିଲେ ! କିନ୍ତୁ ଆଖିରୁ ତାଙ୍କର ନିଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଛାଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ହୋଟେଲର ଲେକକ ଯା'ଆସ, କଥାବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରତି କାନ ତାଙ୍କର ସଜାଗ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱର ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିତରେ ଶୋଇ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଛାଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ରାତି କେତେ ହେବ କେଜାଣି, ସନାତନବାବୁ ଯେ କିପରି ନିଦରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଚେତ ହୋଇଗଲେ, ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

*

*

*

ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ଗୁମାସ୍ତାଙ୍କର ସମ୍ବାଦଟା ସନାତନବାବୁଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆମୁପ୍ରସାଦ ଲଭ କଲା ।

ଖବରଟା ଶୁଣିବାମାତ୍ରେ ସନାତନବାବୁ ଭରି କୌତୁହଳୀ ହୋଇ-ପଡ଼ିବାର ବାହାନା ଦେଖାଇଲେ । ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା, ଗୁଲ ଟଙ୍କିଏ ଦେଖିଆସିବା ।”

“ଆରେ ବାପୁରେ ! ସେଠିକୁ କଣ ମଣିଷ ଯାଆନ୍ତି ? ସେଇ ଯେଉଁ ପତଳା ନିଶବାଲ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରଟା ସେଠି ଅଛି, ସେ କଣ କାହାକୁ ଛାଡ଼ୁଛି ? ଯିଏ ସେଠିକୁ ଗଲା, ନାକୁ ଧରି ଗୁଡ଼ାଏ ପତର ଉତର କଛୁଟି, ଅଟକାଇ ରଖୁଛି ।” ଭୁବନେଶ୍ୱର ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଆଖି କାଢ଼ି କହିଲା ।

ସନାତନବାବୁ ଖୁବ୍ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଗୁମେଲିବାଇ କଣ ଖୁବ୍ ଭଲ ଥିଲା ?”

“ସେକଥା ଆଉ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ଆଜ୍ଞା ? ଇକ୍ଷେକରେ ଗୋଟାଏ ପର ! ଏଇ କେଇଦିନ ତଳେ ତାକୁ କଣେ ଭଲ ଗରଖ କୁଟାଇଥିଲି । ଭବିଳି, ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଆଣିଥାନ୍ତି ।”

“କଣ ହେଲା ସେଇଠୁ ?”

“ସେ ବାବୁ ଥିଲେ ଖୁବ୍ ପଇସାବାଲା । ଖୁବ୍ ବକ୍ସିସ୍ ଦିଅନ୍ତି । ହେଲେ କଣ ହେବ, ଗୁମେଲି ବେଶି ଆଦାୟ କରିପାରିଲାନି ତାଙ୍କଠାରୁ । ସେ ବାବୁ ହଠାତ୍ କଣ ଖବର ପାଇ ଗୁଲିଗଲେ ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ।”

“ତାଙ୍କ ଘର କେଉଁଠି ?” ସନାତନବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

“କେଜାଣି, ବାବୁ ! କେଉଁଠି ଖୁବ୍ ଦୂରରେ ବୋଲି ତ କହୁଥିଲେ ।”

ସନାତନବାବୁ ଆଉ କଣ ପଚାରିଥାନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ମେନେଜରଙ୍କ ଡାକର ପାଇ ଚାଲିଗଲା ।

ଛଅ

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ବାସଭବନସଂଲଗ୍ନ ନିଜୁତ ମସଣାକ୍ଷରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ଅଳୟବାବୁ, ତାରଜନ ଏବଂ ଏସ୍. ପି. କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁ ଖୁବ୍ ଗାନ୍ଧୀର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣ ଭିତରେ ଆଲୋଚନାଚର୍ଚ୍ଚା ଥିଲେ । ଇଣ୍ଡରନାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୁଟି ବିଷୟରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଥମିକ-ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଉପର ମହଲରୁ ଘନ ଘନ ତାଗିଦା ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ଏସ୍. ପି. ଖୁବ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସେଦିନ ଧାଇଁ ଆସିଥିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଏଇ କେତେଦିନର ତଦନ୍ତର ଫଳାଫଳ ଜାଣିବାପାଇଁ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ବହୁ ସମୟ ଚିନ୍ତା କରି କହିଲେ, “ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ, କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁ ! ମୋର ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହୋଇଛି, ଆପାତତଃ ଏଠାରେ । କିନ୍ତୁ ଫଳାଫଳ ତା’ର କ’ଣ ହେବ, ସେ କଥା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି-

ଆ ଭାରକ

ପାରିନାହିଁ । ମୋର ଅନୁଗ୍ରହ, ତଦନ୍ତର ଧାର ଏବଂ ବିରାଗୀ ଅପ୍ରକାଶିତ ରହୁ । ଏପରି କି ପୋଲିସ ବିଭାଗକୁ ବି ନ ଯାଉ । କାରଣ ସ୍ୱାଧୀନ ଅତି ଚତୁର । ତା'ର ଗୁପ୍ତଚର ସବୁ ଡିଗରେ ଅଛନ୍ତି । କୌଣସି ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ବାହାରକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ତାହା ସେମାନଙ୍କର ଗୋଚରକୁ ଗୁଲିଯିବ । ଫଳରେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଅଣ୍ଟାଳି ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତା'ର ପରା ପାଇପାରିବୁଁ ନାହିଁ ।

କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁ କହିଲେ, “ମୋତେ ତେବେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ, କହନ୍ତୁ । କିଛି ତ ପୁଣି ଉପରକୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ !”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ନୀରବ ରହି ଚିନ୍ତା କଲେ କିଛି ସମୟ । ତା'ପରେ କହିଲେ, “ଆପଣ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଆଇ: ଜି: କୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ଏଇ ଅସୁବିଧାତା ମୌଖିକ କହନ୍ତୁ ଏବଂ ଏହା ମୋର ମତ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜଣାନ୍ତୁ । ତା'ପରେ ଯାହା ହେବ, ଦେଖାଯିବ ।”

କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁ ଚିକିଏ ଚିତ୍ତିତ ହୋଇ କହିଲେ, “ମୁଁ ତା କରିବି । କିନ୍ତୁ ସେ ଯଦି ମୋ କଥା ବିଶ୍ୱାସ ନ କରନ୍ତି ?”

“ତେବେ ମୁଁ ଯିବି ।” କୋର ଦେଇ କହିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ । ତା'ପରେ ଚିକିଏ ଚିନ୍ତା କରି କହିଲେ, “ମୁଁ ମୋର ସହକାରୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ବାହାରକୁ ଗୁଲିଯାଉଛି । ସେଠାରେ ଆମର ପ୍ରକୃତ କାମ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଆଶା କରୁଛି, ହୁଏତ ସେଇଠି ସବୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଯିବ ।”

“ମୁଁ ତେବେ ଆସିବି ? ଯଦି ଦରକାର ହୁଏ, ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ଖବର ଦେବି !” କହୁ କହୁ ଏସ: ପି: କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁ ଆସନ ତ୍ୟାଗ କରି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ।

ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ ତାରଜନ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁକୁ ।

କୃଷ୍ଣକାନ୍ତବାବୁଙ୍କ କାର୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହୋଇ ଗୁଲିଯିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ତା'ର ଚିକିଏ ପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଖଣ୍ଡିଏ କାରାଜ ଅଜୟବାବୁ ଆଉ ତାରଜନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇଦେଇ କହିଲେ, “ଏଇ ଗୁମେଲିବାଇର ପୋଷ୍ଟମଟମ୍ ରିପୋର୍ଟ ନିଅ. ଦେଖ ।”

ଅଜୟବାବୁ ଆଉ ତାରଜନ ଦୁହେଁ କାଗଜଟାକୁ ପାଖକୁ ଟାଣିଆଣି ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଲେ । କିଛି ସମୟ ବିତିଗଲା କାଗଜଟା ଦେଖିବାରେ । ତା'ପରେ ଅଜୟବାବୁ ନାରବତା ଭାଙ୍ଗି କହିଲେ, “ଏ ଯେ ବିଷ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ଵାରା ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ତା ତ ଲାସ୍‌ଟା ଦେଖି ଜଣାପଡ଼ୁଥିଲା । ତେବେ ତାକୁ ଟ୍ରାକ୍‌ରେ ଲୁଗୁଇ ରଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ଥିଲା ?”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ହସି ହସି କହିଲେ, “ଲାସ୍‌ଟାକୁ ଖୋଲା ପକାଇ ରଖିଲେ ସହଜରେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିଯିବା କଥା । କିନ୍ତୁ ଟ୍ରାକ୍ ଭିତରେ ବନ୍ଦକରି ରଖିଲେ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କିଛି ସମୟ ଲାଗିଯିବ । ଦୟା ତ କମ୍ ବୁଦ୍ଧିମାନ ନୁହେଁ !”

ତାରଜନ ଏତେ ସମୟ ଧରି ଚୁପ୍‌ରୁପ୍ ବସିରହିଥିଲା । ସେ ଏଥର ପାଟି ଫିଟାଇଲା; କହିଲା, “ସେଥିରେ ଆହୁରି ବି ଗୋଟାଏ ପଏଣ୍ଟ ଅଛି ସ ର !”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ଅଜୟବାବୁ ଦୁହେଁ ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ତାରଜନଆଡ଼େ ।

ତାରଜନ କହିଲା, “ତା'ପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ବିଷର ଛିଞ୍ଚାରେ ଗୁମେଲିବାଇକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ସେ ସାଧାରଣ ପ୍ରକାର ସହଜଲଭ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ନୁହେଁ । ସେ ବିଷ ପ୍ରୟୋଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ରକ୍ତରେ ନ ମିଶୁ ପକ୍ଷେ, ଯଦି ତାହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚର୍ମ ଭେଦିପାରିଲା, ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ ଅବଶ୍ୟ-ସାବା; ସେହିପରି, ପେଟକୁ ନ ଯାଇ ପକ୍ଷେ ପାଟିରେ ଲାଗିଲାତ୍ରେ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ । ଏ ଉଚ୍ଚତ ବିଷର ଆମଦାନୀ ସ୍ଥାନ ଆଫ୍ରିକାରେ । ଆଫ୍ରିକାର ନିବିଡ଼ ଅରଣ୍ୟମୟ ପ୍ରଦେଶର ସେତୁସି ନାମରେ ଏକପ୍ରକାର ହିଂସ୍ର ମାଛି ଅଛନ୍ତି । ସେହି ମାଛିର ନାହୁଡ଼ରୁ ଏ ବିଷ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ । ହାତୀ ପରି ବିଶାଳ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ଏ ବିଷରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିବ ନାହିଁ !”

ତାରଜନର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧି ଦେଖି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ସଂପ୍ରଶଂସ ଦୃଷ୍ଟିରେ ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, “ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପଏଣ୍ଟ ଧରିପାରିବ । ମୁଁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଜାଣିପାରୁଛି ଯେ, ଦୟାଦଳ ଆଫ୍ରିକାର ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥିତ ମୋଟୋପେ ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଆମ୍ବୁଗୋପନ କରି ରହିଛନ୍ତି । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆମକୁ ହୁଏତ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ !”

“ଆମେ ତିନିଜଣ, ନା ଆଉ କିଏ ଯିବେ ?” ଅଜୟବାବୁ ପଚାରିଲେ ।

“ନା, ଆମେ ତିନିଜଣ । ଆଉ କାହାରି ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଦରକାର ହେଲେ ସେଠିକାର ପୋଲିସ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଆମେ ଏଠୁ ପୁରୁପୁରି ଛଦ୍ମବେଶରେ ଯିବା । ଆମର ରହଣି ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ହେବ ।” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ ।

“ତାହାହେଲେ ଟାଇଗର ?”—ତାରଜନ ପଚାରିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତାରଜନର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଚିକିଏ ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିଯିବା ଭଳି ଜଣାଇଲେ । ଟାଇଗର ପରି ଗୋଟାଏ ସୁଶିକ୍ଷିତ ଜୀବ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ନେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ କହିଲେ, ନା ଟାଇଗର ଆଉ । କ’ରଣ ଟାଇଗରକୁ ଉଣା ଅଧିକେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ତାକୁ ଦେଖିଲେ ଆମକୁ ଜାଣିବାକୁ ଦସ୍ତମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତାରଜନ ଯାତିବାଦ କରି କହିଲା, “ଟାଇଗର ଆମ ସାଥରେ ଯିବା ନିତାନ୍ତ ଦରକାର । ମୁଁ ତା’ର ପୁର ଦାୟିତ୍ବ ନେବି । ତାକୁ କେହି ଚିହ୍ନିପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ଅଜୟବାବୁ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ ।

ତାରଜନ କହିଲା, “ଟାଇଗର ବି ଛଦ୍ମବେଶରେ ଯିବ । ମୁଁ ତା’ର ଲେମ୍ବୁ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ତାର ରଙ୍ଗ ବଦଳାଇ ଦେବି । ତାହାହେଲେ ତାକୁ ଜାଣିବା ଆଉ ସହଜସାଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।”

ତାରଜନର କୌଶଳ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁ ଉଭୟଙ୍କୁ ମୁଗ୍ଧ କରିଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ହସି ହସି କହିଲେ, “ବେଶ୍ ତାହାହିଁ ହେବ । ଟାଇଗର ତୁମରି ଦାୟିତ୍ବରେ ରହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଥା ହେଲା, ଆମେ ଯିବା କିପରି ?”

ଏ ବିଷୟ ନେଇ ବେଶ୍ ଗୋଟାଏ ବାଦାନ୍ତବାଦ ହୋଇଗଲା । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆଲୋଚନାରେ କାଟି ଖାଇଗଲା । ଶେଷକୁ ଧିର ହେଲା, ତିନିଜଣଯାକ ଅଲଗା ଅଲଗା ଛଦ୍ମବେଶରେ ଯିବେ ଏବଂ

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଯାତ୍ରା କରିବେ । ଆର୍ଥିକାର ଗୋଟିଏ ସହରରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଟେଲରେ ରହି ଗୁପ୍ତ ଓୟାରଲେସ୍ ଦ୍ୱାରା କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବେ ବା ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ କଥା-ବାର୍ତ୍ତା କରିବେ ।

ଶେଷରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ତେବେ ପ୍ଲେନ୍ ଟିକେଟ୍ ମଧ୍ୟ ଛଦ୍ମ ନାମରେ କରଯାଉ ଏବଂ ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଗୋପନ ରଖାଯାଉ । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଯିବି ମୁଁ । ମୋ ପରେ ତାରଜନ ଆଇ ଚାଇଗର; ଶେଷରେ ଅଜୟ । କି କି ଜିନିଷ ସାଙ୍ଗରେ ନେବା, ଆଜି ତା’ର ଲିଷ୍ଟ କର । କାଲି ପ୍ଲେନ୍ ଖବର ବୁଝିବା ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଅସମ୍ମତ ହେବାର କିଛି ନ ଥିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ବେଶ୍, ତୁମେ ତେବେ କାମରେ ଲାଗିପଡ଼ । ମୁଁ ଟିକିଏ ବାହାରୁ କେତେଟା କାମ ସାରି ଆସିବି ।”

କହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଉଠିଲେ ।

ସାତ

ଆର୍ଥିକାର ଗେଡ଼େସିଆ ଉତ୍ତ୍ୟର ଲୁସାକା ସହର । ଅବସ୍ଥିତି ନିହାତି ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ସହରଟିର । ବ୍ୟବସାୟ ଦିଗରୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନଟି ଖୁବ୍ ସମୃଦ୍ଧିଶାଳୀ । ଦକ୍ଷିଣ ଆର୍ଥିକାର ଜଙ୍ଗଲଜାତ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକର କାରବାର ଏଇ ସହର ଦେଇ ବିଦେଶ ସହିତ ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ କେତେକ ବିଦେଶୀ ଫାର୍ମ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛି । ଛୋଟ ହେଲେ ବି ବିଦେଶୀ ଛାଅରେ ବିଦେଶୀଗତମାନଙ୍କର ବୁଟିଅନୁସାରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ହୋଟେଲ ରହିଛି । ତା ଛଡ଼ା ଗୋଟିଏ ସର୍ବ-ସାଧାରଣ ବିମାନଘାଟି ମଧ୍ୟ ଅଛି ।

ବିମାନଘାଟି ରହିବା ପଛରେ ଅନେକ କାରଣ ହୁଏତ ଅଛି । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା, ଲୁସାକା ସହର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ଅରଣ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱରକ୍ଷିତ । ଏହି ନିବିଡ଼ ଅରଣ୍ୟରେ ସିଂହ, ବାଘ, ଭଲୁ, ହାତୀ ପ୍ରଭୃତି ହିଂସ୍ର ପ୍ରାଣୀମାନେ କାଗ୍ରତ

ପ୍ରହରୀ ପରି ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ଅରଣ୍ୟମୟ ପ୍ରଦେଶରେ ଗନ୍ଧା ନିର୍ମାଣ ଏକାନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ଯୋରାଯୋଗ ପ୍ରଧାନତଃ ଏରେପ୍ରେନ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଥାଏ । ଛୋଟ ଏଗେଡ୍ରୋମଟିଏ ହେଲେ କଣ ହେବ, ବିମାନ ଚଳାଚଳ ଏଠାରେ ଖୁବ୍ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ ।

ସେଦିନ ଥିଲା ଗୋଟାଏ ଦାରୁଣ ମଧ୍ୟାହ୍ନ । ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କିରଣରେ ଭୂର୍ଦ୍ଧ ତାତି ପାଟିଲା ଲୁହା ପରି ଗରମ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଗଛପତ୍ରଗୁଡ଼ା ନିଷ୍ଠେଜ ହୋଇପଡ଼ିଥାନ୍ତି ଯେପରି । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ନିଆଁ ବୃଷ୍ଟି ହେଲା ପରି ଜଣାଯାଉଥାଏ । ଆଫ୍ରିକା ମହାଦେଶରେ ଯେ କି ଭୀଷଣ ଗରମ, ତାହା କେବଳ ଅନୁଭବୀମାନେହିଁ ଜାଣନ୍ତି । ଏଇ ସମୟଟା ସାଧାରଣତଃ ଶ୍ଵେତାଙ୍ଗ ଶୀତ-ଦେଶୀୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବଡ଼ କଷ୍ଟଦାୟକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେମାନେ ସ୍ଵଦେଶକୁ ପଳାଇଯାଆନ୍ତି । ସହରର ଅନେକ ଘର ଖାଲି ହୋଇଯାଏ । ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ ଅନେକାଂଶରେ ମାନ୍ଦା ପଡ଼ିଯାଏ । ଏହି ହେଲା ଲୁସାକା ସହରର ଅନ୍ତର କଥା ।

ସେଦିନ ବି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଡେଇଁରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଉତ୍ତପ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ଲୁସାକା ଏରେଡ୍ରୋମ ଜନଗୁନ୍ୟ ଥିଲେସୁଦ୍ଧା କଣ୍ଢେଇରୁମରୁ କୌଣସି ପ୍ରେମ୍ ଆସବାର ସୂଚନା ମିଳୁଥିଲା । ବାହାରେ କେବଳ ଜଣେ ଲୋକ ଓୟଟିରୁମ୍ ବାରଣ୍ଡାରେ ଟହଲ ମାରୁଥିଲେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସି. ଆଇ ଡି. ଅଫିସର ମିଷ୍ଟର ହୁବାର୍ଟ । ଦେହରେ ଥିଲା ତାଙ୍କର ପୁର ପୋଲିସ ପୋଷାକ । ଡାହାଣପଟର କମରପଟିରେ ଚମଡ଼ା ବେଲଟରେ ଝୁଲୁଥିଲା ରିଭଲଭର ଚମଡ଼ା ଖୋଳ ଭିତରେ । ବାରମାର ହାତଘଣ୍ଟାକୁ ଗୁହଁ ସେ ପ୍ରେମ୍‌କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।

ଚିକିଏ ପରେ ପ୍ରେମ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାର ସୂଚନା ଦିଆଗଲା । ସେହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୂର ଆକାଶରେ ଡାକୋଟା ବିମାନଟା ସ୍ଵଷ୍ଟ ଦେଖାଗଲା । ପରେ ପରେ ଏୟାର ଫିଲ୍ଡ୍ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟା ଚକ୍କର ଦେଇ ଲଣ୍ଡିଂ କଲା ରନ୍ ଡ୍ରେ ଉପରେ । ସେଠାରେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଥିଲେ ମାଛ ପାଞ୍ଚ ଜଣ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ତିନିଜଣ ବିଦେଶିନୀ ମହିଳା । ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ବିଟିଷ୍ଟ ସାମରିକ ବାହିନୀର ଅଫିସର । ଆଉ ଜଣେ ଶିଖ ଉତ୍ତମେକ । ପୋଷକ ସାଦା ସିଧା, ମୁଣ୍ଡରେ ପଗଡ଼ି, ମୁହଁରେ ଗାଡ଼ କଳା ଦାଢ଼ି, କାଳ

ଦିଆଯାଇ ଟେକାଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଖରଯୋଗୁଁ ଯାତ୍ରୀମାନେ ବିମାନରୁ ଅବତରଣ କଲ ପୂର୍ବରୁ ଆଖିକୁ ଉତ୍ତାପରୁ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ କଳା ଚଷମା ଲଗାଇସାରିଥିଲେ ।

ଶିଖ ଉଦ୍‌ଲେକ ଜଣକ ଆଗେଇ ଆସି ଓୟେଟିଂରୁମ୍ ବାରଣ୍ଡାରେ ଟହଲୁଥିବା ସି: ଆଇ: ଡି: ଅଫିସରଙ୍କୁ ଗୁପା ସ୍ୱରରେ କ'ଣ ପଦେ ପଚାରିଲେ ଏବଂ ସେହିପରି ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ପାଇଲେ । ତା'ପରେ ସେ ସିଧା ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ବାହାରେ ଗୋଟାଏ କଳାରଙ୍ଗର କାର୍ ସମ୍ଭବତଃ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ତା'କୁ । ସେ ବିନା ବାକ୍ୟବ୍ୟୟରେ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କଲମାତ୍ରେ ତ୍ରୁଇଇର ଗାଡ଼ି ଛୁଟାଇଦେଇ ଆଗକୁ ।

ଛୋଟ ସହରଟିରେ ଗ୍ରାସ୍ତ୍ରକାଳୀନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ । ଋଷା ଜନବିରଳ । କାର ଯାଇ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲ ସାମନାରେ ବ୍ରେକ୍ କଲ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଆଉ ଶିଖ ଉଦ୍‌ଲେକ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଫାଟକ ଅତିକ୍ରମ କରି ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ଗଲେ ।

ପୂର୍ବରୁ ସବୁପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଦୁହେଁ ଭିତରୁ କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଶିଖ ଉଦ୍‌ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ବାଥ୍ ରୁମ୍‌ରେ ଧୁଆଁଧୋଇ ହୋଇ ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ଆସି ବସିଲେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟଙ୍କ ପାଖରେ । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ କହିଲେ, “ଆପଣଙ୍କ ସହକାରୀ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଦୁଇଟି ଅଲଗା ହୋଟେଲରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ?”

ଛଦ୍‌ବେଶୀ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ହଁ, ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର । କାଲି ସକାଳେ ଜଣେ, ଆଉ କାଲି ରାତି ବାରଟାରେ ଜଣେ ଅସି ପହଞ୍ଚି ଯିବେ । ଆଜ୍ଞା, ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ! ଏ ସ୍ଥାନ ନିରପଦ ତ ?”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ କହିଲେ, ‘ସେ ଦିଗରୁ ଆପଣ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରହନ୍ତୁ, ଆପଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରପଦ । ଏ ହୋଟେଲରେ ଆମର ଦୁଇଜଣ ସି: ଆଇ: ଡି: ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି; ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କର ନିରପତ୍ତା ଏବଂ ଗୋପନୀୟତା ରକ୍ଷା କରିବେ । ଆପଣଙ୍କ ସହକାରୀମାନଙ୍କ ହୋଟେଲରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ।

ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ବିନିମୟ କରିପାରିବେ । ମୁଁ ସେ ଦୁହିଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପରିଚୟ କରାଇଦେବି ଯେ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଖୁବ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ କହିଲେ, “ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଛି । ତେବେ ଏତେ କଡ଼ାକଡ଼ି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନ କରିଥିଲେ ଚଳିଥାନ୍ତା ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ଟିକିଏ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ, “ବ୍ୟବସ୍ଥାଟା ଖାଲି ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ସବୁ ହୋଟେଲରେ ଏଇ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । କାରଣ ଦୁଇଦିନ ତଳେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗୁମ୍ଫାଲ୍ୟକର ଘଟଣା ଘଟିଯାଇଛି ଏ ସହରରେ ।”

ଘଟଣାଟା ଜାଣିବାପାଇଁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ କହିଲେ

“ଏ ସହରର ଉତ୍ତର ସୀମାରେ ଗୋଟାଏ ମଣ୍ଡବଡ଼ କିଛି ଅଛି । ପାଟିରିଘେର ସେହି କିଛି ମଝିରେ ପ୍ରକାଶ ଗୋଟାଏ ପ୍ରାସାଦ । ସେ ପ୍ରାସାଦର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି, ଜଣେ ଚୀନୀ ବ୍ୟବସାୟୀ—ସୁଏର୍ ସାଂ । ଅବଶ୍ୟ ସେ କିଛି ଆଉ ପ୍ରାସାଦର ସେ ମାଲିକ ନୁହନ୍ତି । ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ଆମେରିକାର ଜଣେ ଜମିଦାର । ଏ ବ୍ୟବସାୟୀ ଜଣକ ଉଡ଼ା ସୂତ୍ରରେ ସେ କୋଠିଟା ଦଖଲ କରି ରହିଥିଲେ ଗତ ଗୁରୁବର୍ଷ ହେଲା ।

“ଗୁମ୍ଫାଲ୍ୟକର ତାଙ୍କର ଥିଲେ ଜେର । କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କର ପରିବାରରେ ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ନ ଥିଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା, ସେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଗଜା ମହାରାଜାଙ୍କ ପରି ବିଜାସ ବ୍ୟସନରେ ଦିନ କାଟୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା, ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପର୍କରେ କାହାରିକୁ କିଛି ଜଣା ନ ଥିଲା । ଚଳିବା-ପାଇଁ ଏତେ ଟଙ୍କା ସେ କୁଆଡ଼ୁ ଆଣନ୍ତି ଏବଂ କି ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି, ସେ କଥା ତାଙ୍କର ଗୁମ୍ଫାଲ୍ୟକର ଏବଂ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ସୁଦ୍ଧା ଅଜ୍ଞାତ ଥିଲା ।

ସୁଏର୍ ସାଂଙ୍କର କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଦୁର୍ବଳତା ଥିଲା, ପ୍ରୀକାଟି ପ୍ରତି । ବହୁକାତୀୟ ରମଣୀଙ୍କ ସହିତ ସେ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିଲେ । ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସୂତ୍ରରୁ ଯାହା ଜଣାଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଟଙ୍କାପଇସା ମଧ୍ୟ ଦେଉଥିଲେ । ସେ କୃତ୍ରି ବାହାରକୁ ଯାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ବହୁ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରାୟ ସବୁସମୟରେ

ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଥିଲେ । ଏ ବିଷୟ ଉପର ମହଲରେ ଅଜ୍ଞାତ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଗୁଳିଚଳନରେ ଆପରିଜନକ କିଛି ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଆମର ସନ୍ଦେହର କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ପଥରଦିନ ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଶୋଇବାଘରେ ମରିପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖାଗଲା । ପ୍ରଥମେ ଏ ଖବର ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଭୃତ୍ୟ ହେଉକ୍ତାଚାର୍ଯ୍ୟକୁ ଫୋନରେ ଜଣାଇଥିଲା । ପୋଲିସ୍ ଜନଭେଷ୍ଟିଗେସନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଘଟଣାସ୍ଥଳ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲି । ହୁଏତ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରଯାଇଥିଲା ରିଭଲଭରରେ । ଗୁଳିଟା କପାଳ ଭେଦ କରିଥିଲା ଏବଂ ବାହାରିଯାଇ ନ ଥିଲା । ପୋଷ୍ଟମର୍ଟବେକେ ସେଟା ବାହାରିଥିଲା । ତାହା ମଧ୍ୟ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ସେଇ କୋଠରୀରୁ ଆମେ କେତୋଟି ସ୍ଥାନୀ ନେକ୍ଲେସ ପାଇଥିଲୁ, ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ମଧ୍ୟ । ଏତକ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ମିଳି ନ ଥିଲା । ହୁଏତ ଧନସମ୍ପତ୍ତି କେତେ ଗଢ଼ିତ ଥିଲା କେଜାଣି, ତାଙ୍କର ଟ୍ରେଜେରୀ ସବୁ ବନ୍ଦ ଥିଲା । ପୋଲିସ୍ ପକ୍ଷରୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲାଯାଇ ଦେଖାଗଲା—ସବୁଗୁଡ଼ିକ ଶୂନ୍ୟ ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଟିକିଏ ଦମ୍ ନେଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଖବରଟି ଗୁପ୍ତଭାବରେ ଥିଲା । ସେ ସେହି ଘଟଣାରୁ କିଛି ତଥ୍ୟର ଆଶା କରୁଥିଲେ । ମିଷ୍ଟରର ହବାର୍ଟ ନାରବ ହେଲା ପରେ ସେ ପଚାରିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଚିଠିରୁ କଣ କିଛି ଧରା ପଡ଼ିପାରିଲା ନାହିଁ ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ କହିଲେ, “ନା, ବିଶେଷ କିଛି ନୁହେଁ । ତେବେ କେତେକ ସୂଚନା ସେଥିରେ ଅଛି, ଯେଉଁଗୁଡ଼ାକ କି ଆମକୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ ।”

ଦେଖାଇପାରିବେ ସେ ଚିଠି ?” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ପଚାରିଲେ ।

“ନିଶ୍ଚୟ, ନିଶ୍ଚୟ ! ବିନା ଆପରିରେ । ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇବି ।” ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଆଗ୍ରହର ସହିତ କହିଲେ ।

“ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ନେକ୍ଲେସ ଆଉ ବୁଲେଟ୍ ମଧ୍ୟ ।” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ । ତାଙ୍କ ମନରେ ଆଶାର ଆଲୋକ କ୍ଷୀଣ ଭାବରେ ଦିବ୍ ଦିବ୍ କରିଉଠିଲା । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କେବଳ ଅନ୍ଧକାରରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି ।

ଦୈବାର୍ଥ ଆଲୋକର ଟିକିଏ ସନ୍ଧାନ ମିଳେ ତ ଦସ୍ୟୁଦଳକୁ ଧରିବାର ଗସ୍ତା
ସହଜ ହୋଇପଡ଼ିବ ।

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ, ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ କରିବାପାଇଁ ସମୟ
ଦେଇ ବିଦାୟ ନେଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣର ପ୍ରଖରତା କମି ନ ଥିଲା ସେ ଯଯାତି ।
ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କ୍ଳାନ୍ତ ଦେହକୁ
ଲେଉଟାଇଦେଲେ ବେଡ୍ ଉପରେ ।

*

*

*

*

ସେ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଅବ୍ୟବହିତ ପରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ, ମିଷ୍ଟର
ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଯେଉଁ କେତୋଟି ସ୍ଥାନର ନେକଲେସ୍, ଚିଠି ଆଉ ଖାଲି ବୁଲେଟଟି
ଦେଖାଇଲେ, ତାହା ଯେ, ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଖାଲି ବିସ୍ମିତ କରିଥିଲା, ତାହା
ନୁହେଁ । ଦସ୍ୟୁଦଳକୁ ଧରିବାରେ ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ଚିତ ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଆଣି-
ଦେଇଥିଲା । ସେ ନେକଲେସ୍ ଦଇଟି ଥିଲା ଭିତର ‘କନ୍ଧନା କୁଏଲରା ହାଉସ୍’
ନିର୍ମିତ । ଇଣ୍ଡରନ୍ୟାସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କର ଲୁଟି ଜିନିଷର ତାଲିକା ମଧ୍ୟରେ ସେ
ଦୁଇଟିର ସୂଚନା ଥିଲା । ବୁଲେଟଟି ପରୀକ୍ଷା କରି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଜାଣି-
ପାରିଥିଲେ ଯେ ସିପାହୀ ପଶୁରମକୁ ଯେଉଁ ବୁଲେଟ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ହତ୍ୟା
କରାଯାଇଥିଲା, ଏ ସେହି ରିଭଲଭରର ବୁଲେଟ୍ । ଆଉ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଥିଲା
ଆହୁରି ତମଜାର ।

ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ କୁଳୁ ଭାଷାରେ ଲେଖା ଥିଲା । ତା’ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିଲା
ଏହିପରି—

“ପ୍ରିୟ ସ୍ବାଧର୍ ସା* !

ହାଜିମିର୍ଦ୍ଦୀ ଆଉ ଆର୍ଥରଙ୍କଠାରୁ ଏ ସ୍ଥାନାତକ ନେଇ ନଗଦ ଟଙ୍କା
ଦିଅ । ତୁମ ପାଖରେ ଆମର ଯେଉଁ ଟଙ୍କା କମା ଅଛି, ସେ ଆଉ ।

ମସାମୋ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଘଟଣାଟି ପରିଷ୍କାର ହୋଇ-
ଆସୁଥିଲା । ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନରହତ୍ୟା ଓ ଫେରାର ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କର ନାମ ଶୁଣି ସେ

ଖୁବ୍ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଆର୍ଥର ଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମଣର ବିଖ୍ୟାତ ଦସ୍ୟୁ, ଯେ କି ଜୀବନରେ ବହୁ ନର ହତ୍ୟା କଲା ପରେ ଫେରାର ହୋଇ ରହିଛି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସ୍ବର୍ଲକ୍ଷ୍ମୀଦାତର ସୁଦକ୍ଷ ସିଃ ଆଇ: ଡି:ମାନେ ସୁଦ୍ଧା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ପରା ପାଇପାରୁନାହାନ୍ତି । ତାକୁ ଧରିବାପାଇଁ ହଜାର ହଜାର ଡଲର ପୁରସ୍କାର ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି । ଆଉ ହାକି ମିର୍ଦ୍ଦା—ସେ ଭରତର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲଗନୀ ଦସ୍ୟୁ । ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ କେତେଟା ନରହତ୍ୟା ଏବଂ ତତ୍କାୟତ୍ତିର ଅଭିଯୋଗ ରହିଛି । ବହୁବର୍ଷ ହେଲା ସେ ମଧ୍ୟ ନିଖୋଜହୋଇ ରହିଛି ।

ତୃତୀୟ ଅଭିନେତା ହେଲା ପତ୍ରଲେଖକ ମାସାମୋ, ଯାହାର ନାମ ଶୁଣିଲେ ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀ, ଏପରିକି ବଡ଼ ବଡ଼ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ସୁଦ୍ଧା ଭୟରେ ଥରି ଉଠନ୍ତି । ମାସାମୋ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦସ୍ୟୁ । ତା'ର ଆଗରେ ପଡ଼ିଲେ ଆଉ ରକ୍ଷା ନାହିଁ । କେଉଁଠି ସେ ରହେ, ତା'ର ଯାତାୟାତର ଗସ୍ତା କିଏ, ସେକଥା କେବଳ ସେଇ ଜାଣେ । ଏଇ ନିଗ୍ରୋ ଦସ୍ୟୁଟିର ଚର ଅଛନ୍ତି ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ । ଏହାର ଭଷା ଲିପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର; ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁ ସନ୍ଧାନୀ ସିଃ ଆଇ. ଡି: ଡିଟେକ୍ଟିଭ ସୁଦ୍ଧା ଏହାର ପରା ପାଇନାହାନ୍ତି । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଶୁଣିଛନ୍ତି, ଦେହରେ ତା'ର ଗୋଟାଏ କ୍ଷତ୍ତର ବଳ । ଚେହେରା ତା'ର ପ୍ରକାଶ । ଦେହର ମାଂସପେଶୀଗୁଡ଼ା ଲୁହା ପରି । ମାସାମୋ କଥା ମନେପଡ଼ିବାକ୍ଷଣି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଭୟରେ ଥରିଉଠିଲେ । ଇଣ୍ଡରନିଆସନାଲ ବ୍ୟାଙ୍କର ଲୁଣ୍ଠନ, ପ୍ରହରାର ହତ୍ୟା, ଗୁମେଲିବାଇ ଏବଂ ପର୍ଶୁ ମହାଜିକର ହତ୍ୟା ସର୍ବୋପରି ସ୍ବଏର୍ ସାଂର ହତ୍ୟା ଯେ ଏଇ ମାସାମୋର ଉଦ୍ୟମ, ଉପସ୍ଥିତି ଏବଂ ସହାୟତାରେ ହୋଇ-ଯାଇଛି, ଏଥିରେ ଆଉ କିଛି ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ ତାଙ୍କର ।

ସେ ମାସାମୋ ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ବି ଆର୍ଥର ଏବଂ ହାକିମିର୍ଦ୍ଦା ଏଇ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହାତକଡ଼ି ପକାଇ ଭରତ ନେବାକୁ ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରତିଜ୍ଞ ହେଲେ । ମାସାମୋ ସହିତ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କର ବଳ କଷାକର୍ଷି କେବେ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ମାତ୍ର ତା ବିଷୟରେ ନାନା ପ୍ରକାର ବିବରଣୀ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ଗୁପ୍ତଚର ରିପୋର୍ଟରୁ ପଡ଼ିଥିଲେ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଡିଟେକ୍ଟିଭମାନେ ତା ନିକଟରେ ପରଜୟ ସ୍ବାକାର କରିଥିବା ଏବଂ କେତେକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିବା କଥା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣିଥିଲେ ।

ବହୁ ସମୟ ଧରି ଚିନ୍ତା କଲପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ପଚାରିଲେ—

“ଆପଣ କଣ ସନ୍ଧାନ ନେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିଛି ଖୋଜା ଖୋଜି କରିଥିଲେ ?”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ କହିଲେ, “ହଁ, ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଦଳ ନେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିଥିଲି । ଖାଲି ଅନୁମାନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଏବଂ ପୋଲିସ କୁକୁର ଲଗାଇ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ଇଅ ମାଇଲ ପଶିମକୁ ଯାଇଥିଲି । ତେଣିକି କ୍ରମେ ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ । କୁକୁର ସେଇଆଡ଼କୁ ଗସ୍ତ ଦେଖାଉଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ପକ୍ଷରେ ଅରମ୍ୟ ଥିଲା ସେ ଜଙ୍ଗଲ । ସେପରି ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟରେ ପଶୁ ସୁଦ୍ଧା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଦସ୍ୟୁଦଳ ଯେ ସେଇବାଟେ ଯାଇଥିବେ; ଏଟା ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ହେଲନାହିଁ । ଅଗତ୍ୟା ଆମେ ଫେରିଆସିଲୁଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଗରୁ ଲେକମୁଖରୁ ଶୁଣିଛି ଯେ, ମାସାମୋର ଆଡ଼ତା ହେଉଛି ମୋଟୋପେହିଲ୍ ଅଞ୍ଚଳ ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ମନେ ମନେ ଭବିଲେ, ହବାର୍ଟ ଜଣେ ସାହେବ ଏବଂ ତିଟେକ୍ଟିଉ । ସାହେବମାନେ ପୃଥିବୀରେ ସାହସୀ ବୋଲି ଖୁବ୍ ଗର୍ବ କରନ୍ତି । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କର ଦସ୍ୟୁ ଉୟରେ ପୃଷ୍ଠଭଙ୍ଗ ଦେବାଟା ତାଙ୍କୁ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ବୋଧହେଲା । ମାତ୍ର ମନୋଭବ ଗୋପନ ରଖି ସେ ହବାର୍ଟଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ, “କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେ ଅଭ୍ୟନ୍ତରକୁ ଯିବି ନିଷ୍ଠୟ । ମୋର ସହକାରୀ ଦୁହେଁ ଆସିଗଲା ପରେ କାଲିଠାରୁ ମୋର ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଆଶା କରେ, ଆମର ସହଯାତ୍ରୀ ହେବାପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର କିଛି ଆପଣ ନ ଥିବ ।”

“କିଛି ନାହିଁ, ମୁଁ ରୁଜି ।” ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ କହିଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ହାତଘଣ୍ଟାକୁ ଗୁହଁ ଦେଖିଲେ, ପ୍ଲେନ୍ ଆସିବାର ସମୟ ହୋଇଯାଇଛି । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟଙ୍କୁ ସେ ସେକଥା ସୂଚାଇଦେଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ବିମାନଘାଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯିବାପାଇଁ ଉଠିଗଲେ ବାହାରକୁ ।

ରତି ବାରଟାରୁ ଅଧିକ ସମୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଲୁସାକା ସହରର ସେଇ ଅଖ୍ୟାତ ହୋଟେଲଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠବ୍ଧ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମଚାରୀ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଉପର ମହଲର ଗୋଟିଏ କୋଠାରେ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲୋକ ଜଳୁଥିଲା । କୋଠା ଭିତରେ ବଡ଼ ଟେବୁଲକୁ ଘେରି ବସିଥିଲେ ଗୁରିଜଣ : ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ତାରଜନ, ଅଜୟବାବୁ ଆଉ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ । ଟେବୁଲ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ମାନଚିତ୍ର ଖୋଲ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେଥିରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ନାଲି, କଳା ବିନ୍ଦୁ ଆଉ ରିଙ୍ଗୀନ ରେଖା ଅଙ୍କନ କରି ଗୁପାଗଳାରେ କ'ଣ ସବୁ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।

ଯେଉଁ ଜଙ୍ଗଲ ନିକଟରୁ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଫେରିଆସିଥିଲେ, ସେଟା ଥିଲା ସେଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଛଅ ମାଇଲ ଦୂର । ସାଧାରଣ ଯାନବାହନ ଯାତାୟାତ କଲ ପରି ଗସ୍ତ ଥିଲା ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଏଇ ଗସ୍ତାଟା ଥିଲା ପୁରପୁରି ନିର୍ଜନ । କାରଣ ଜଙ୍ଗଲଆଡ଼କୁ ସହର ବଢ଼ିବା କିଛି ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥିଲା ! ତେଣୁ ଜଙ୍ଗଲଟା ବରଂ ସେହି ଦିଗରୁ ସହରଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଆସୁଥିଲା ଜମେ ଜମେ ।

ସେଦିନର ଆଲୋଚନାରେ ମୋଟୋପେ ହିଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରାଯାଇଥିଲା । ଦୈନିକ କେତେ ଗସ୍ତ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କେଉଁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଟମ୍ବୁ ପକାଯିବ, ତାହା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ ତାରଜନ ମନୋଯୋଗ ପୂର୍ବକ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ଗସ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପରେ ଆଲୋଚନା କରାଗଲା, କି କି ଜିନିଷ ଏବଂ କେତେ ଲୋକ ସାଙ୍ଗରେ ନିଆଯିବେ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, ଗୁଡ଼ାଏ ଲୋକ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାର କିଛି ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜ ନିଜର ଗଇଫଲ, ରିଭଲଭର ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଗୁଳିଗୋଳା ବୋହିନେବେ । ତା'ଛଡ଼ା ତମ୍ବୁ ପାଇଁ ଜଣେ ଏବଂ

ଶାଦ୍ୟ ଆଉ ଜଳ ପାଇଁ ତିନିଜଣ, ଏହିପରି ମୋଟ ଗୁରିଜଣ କୁଲି ଦରକାର । ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁବ୍ ସାହସୀ ହୋଇଥିବେ ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ କହିଲେ, “ସେପରି ଲୋକ ଆମର ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାତିରେ ନିଗ୍ରୋ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଇଂରଜି ବୁଝନ୍ତି ଏବଂ କହିପାରନ୍ତି । ତାହା-ହେଲେ ଆମେ ଏଇ ଆଠଜଣ ଯିବା ?”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ଯିବା ଯେ, କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର । ମୁଁ ଭବୁଛି ଆଜି ରାତି ନ ପାହୁଣ୍ଟୁ ଆମର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । ଆମର ତ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଖାଲି ଆପଣ ଲୋକ ଗୁରିଟା ଯୋଗାଡ଼ କଲେ ହେଲା ।”

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ କହିଲେ, “ତା ବି ସବୁବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ସେମିତି କେତେଜଣ ଲୋକ ଆମ ହାତରେ ସବୁବେଳେ ରିଜର୍ଭ ରଖିଥାନ୍ତି । ଅନେକ ସମୟରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଲେହୁ ।”

ବେଶ୍, ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଜି ରାତି ପାହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମର ଯାତ୍ରା ଅନୁଜ୍ଞା ହେଉ, ଯେପରି ଏ ସହରର କେହି ଉଠିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଗୁଲିଯାଇ-ଥିବା, ଜଙ୍ଗଲ ସୀମାରେ ସୁର୍ୟୋଦୟ ଦେଖିବା ।” ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ ।

ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାପାଇଁ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ ଗୁଲିଗଲେ । ଅକ୍ଷୟବାରୁ ଏବଂ ତ ରଜନ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ହୋଟେଲକୁ ଗୁଲିଗଲେ । କାରଣ, ଗୋପନୀୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଟେଲରେ ଛତୁବେଶରେ ରହିବାକୁ ହେଉଥାଏ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

*

*

*

*

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ପୋଲିସ ଡ୍ୟାନ୍ଟା ଜଙ୍ଗଲ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିଲବେଳକୁ ପୂର୍ବ ଆକାଶରେ ସୁର୍ୟୋଦୟ ହୋଇଆସୁଥାଏ । ନାନା ଜାତିର ଜଙ୍ଗଲି ପକ୍ଷୀ ଚିତ୍ତ ଶବ୍ଦ କରି ବଣ କମ୍ପାଉଥାନ୍ତି । ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଧଳା ମେଘ ଭସିଯାଇଥାଏ ଆକାଶରେ ।

ଢ୍ୟାନ୍ତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସମସ୍ତେ ସେଠାରେ ଭୂଇଁରେ ଆଶୁମାଡ଼ି ବସି ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, ଯେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅକ୍ଷତ ଦେହରେ ବିଜୟୀ ହୋଇ ସେମାନେ ସେଠାକୁ ପୁଣି ଫେରିଆସି ନିଜିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ଭ୍ୟାନୁଟାକୁ ଫେରାଇଦେଇ ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜ ନିଜର ଜିନିଷପତ୍ର ସହ ସଜିତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ମୁଣ୍ଡରେ ରବର ଟୋପି, ଦେହରେ କଣ୍ଟାଝଟା ଏବଂ ଗ୍ରୀସ୍ମ ଭରାପରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ମୋଟା କପଡ଼ାର ପୋଷାକ, ଗୋଡ଼ରେ ଆଣ୍ଟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୋତା, କାନ୍ଧରେ ଗଇଫଲ, କମରପଟିର ଉଭୟ ପଟରେ ଛୁରୀ ଆଉ ଗିଭିଲଭର, କାନ୍ଧରେ କ୍ୟାଟିଙ୍ଗର ବେଲ୍ଟ ଏବଂ ପିଠି ଉପରେ କିଟ୍ ବ୍ୟାଗ୍‌ରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ ପଦାର୍ଥ । କୁଲିମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଏବଂ ପିଠିରେ ଶକ୍ତ ବୋଝ । ସେମାନେ ହାତରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ତାମ୍ବାଣ ବଛା । ଧରି ଗୁଲିଥାନ୍ତି ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଜଙ୍ଗଲର ଗଭୀରତା ବିଷୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ଅନୁମାନ କରିଥିଲେ, ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା'ଠାରୁ ବହୁ ଗୁଣରେ ଭୟଙ୍କର ଦେଖିପାରିଲେ । ଏଠାରେ ଜଙ୍ଗଲର ବହୁଳତା ଯେ ଏତେ ବେଶି ହୋଇପାରେ ତାହା ତାଙ୍କର କଳ୍ପନାର ବହିର୍ଭୂତ ଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଗଭୀର ଜଙ୍ଗଲ ଦେଖିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ଏପରି ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଖି ନ ଥିଲେ ।

ଜଙ୍ଗଲର ବହୁଳତା ଯୋଗୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ତ ଆଦୌ ତଳେ ପଡ଼ୁ ନ ଥିଲା । ତା'ଛଡ଼ା ତଳଭୂମି ଓଦା, ସନ୍ତସନ୍ତ ଆ ଥିଲା । ସେଥିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ଆଉ କଣ୍ଟାଲଟାଗୁଡ଼ା ଏପରି ଭାବରେ ବଢ଼ିଥିଲା ଯେ, ପ୍ରତି ପାହୁଣ୍ଡେ ଗସ୍ତା ଯିବାପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲ କଟିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । ସେଥିରେ ପୁଣି ବିପଦର ମାତ୍ରା ଥିଲା ଅଧିକ । କେତେବେଳେ କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେ ବିରଟକାୟ ମହାବଳତାଏ କି ସିଂହଟାଏ ବୁଦାତକୁ ବାହାରିପଡ଼ି ଏମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କାହା ଉପରକୁ କୁଦିପଡ଼ିବ, ସେ ଆଶଙ୍କା ଥିଲା ।

ସମୁଦାୟ ଦଳ ମଧ୍ୟରେ ଗତିଶୀଳ ଥିଲେ ତାରଙ୍ଗନ ଆଉ ଟାଇଗର । ଆଗର ଟାଇଗର ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନର ଟାଇଗରର ତେହେର ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ଆକାଶ ପାତାଳ ପ୍ରଭେଦ । ତାରଙ୍ଗନ ଏକ ପ୍ରକାର ଧୂସର ରଙ୍ଗ ଲେପିଦେଇ-ଥିଲା ଟାଇଗରର ଲେମ୍ବରେ । ଫଳରେ ତା'ର ରଙ୍ଗ ପୁରୁପୁରୁ ଧୂସର ପାଇଟି ଯାଇଥିଲା । ତାକୁ ଦେଖିଲେ ସେଟା ଯେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ସୁଶିକ୍ଷିତ ଗୋଏନ୍ଦା କୁକୁର, ଏହା କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ନାହିଁ ।

ଆଉ ତାରଜନ ଥିଲା ଏପ୍ରକାର ଅରଣ୍ୟରେ ଯାତାୟାତ କରିବାରେ ବହୁପୂର୍ବରୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ଯେଉଁଠାରେ ପ'ଦରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ସେଠାରେ ସେ ଗଛରେ ଚଢ଼ି ବା ଲଟାରୁ ଲଟାକୁ ଝୁଲି ଝୁଲି ଗୁଲିଯାଉଥିଲା ଆଗକୁ । ଏପରି ଯିବାରେ ତାକୁ କଷ୍ଟ ହେଉ ନ ଥିଲା; ବରଂ ଆନନ୍ଦଲଗୁଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ତା'ର ଏପରି ଗରିଲ ଗତି ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଜାଣନ୍ତି, ତାରଜନ ଏପରି ଯିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । କାରଣ ଗରିଲ ମେଜରେ ସେ ଆବାଲ୍ୟ ବଢ଼ିଆସିଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଗତିବିଧି ପୂରମାତ୍ରାରେ ଅନୁକରଣ କରିଥିଲା । କ୍ରମେ ପରିସ୍ଥିତି ଏପରି ହେଲା ଯେ ତାରଜନକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାକରୁ ବେଶି ସମୟ ସେଇ ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ଜଙ୍ଗଲ ସାମାନ୍ୟ ପାଙ୍କା ଜଣାଗଲା । ଏଣିକି ଗଛଗୁଡ଼ା ଖୁବ୍ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଉ ମୋଟା । କିନ୍ତୁ ତଳେ ଲଟା, କଣ୍ଟା ବିଶେଷ ନାହିଁ । ସେଇ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରକାଶ ଗଛ ଉପରେ ମୋଟା ମୋଟା ଲଟାଗୁଡ଼ା ଏପରି ଭାବରେ ମାଡ଼ିଥାଏ ଯେ, ଉପରଟା ଛାତପରି ହୋଇଥାଏ । ତଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ସୁଦ୍ଧା ପଡ଼ୁ ନ ଥାଏ । ତା ଭିତରେ ଗୁଲିବାକୁ ବେଶ୍ ଆରମ୍ଭପ୍ରଦ ବୋଧ ହେଉଥାଏ ।

ଯାହା ହେଉ, ସାଗଦିନ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଗୁଲି ଗୁଲି ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେ ସ୍ଥାନ ସେଦିନ ରାତି ପାଇଁ ବିଶ୍ରାମ ଉପଯୋଗୀ ଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ସେଇଠି ତମ୍ବୁ ପକାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତମ୍ବୁ ଟାଣିଦେଲେ କୁଲି ଗୁରିଜଣ । ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାକୁ ବହୁତ ବିଳମ୍ବ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଏଠାରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାପରି ଲାଗୁଥାଏ । ହିଂସ୍ରଜନ୍ତୁଙ୍କ ଭୟରେ ସକାଳୁ ଲୁହାକାରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରଇ ଆଣିଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ବିଶ୍ରାମର ଆୟୋଜନରେ ସମସ୍ତେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

ତମ୍ବୁ ଥିଲା ସର୍ବମୋଟ ଦୁଇଟି । ଗୋଟିଏ ତମ୍ବୁରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ କୁଲି ଦୁଇଜଣ, ଅନ୍ୟ ତମ୍ବୁରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ, ତାରଜନ, ଟାଇଗର ଏବଂ କୁଲି ଦୁଇଜଣ ଶୋଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ତାରଜନ ଶୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର । ବାହାରେ ବସି ପ୍ରକୃତିର

ଶେଷ ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଲେ । ତାରକମ ପାଖରେ ଟାଇଗର ସତେକ ପ୍ରହରୀ ପରି ବସି ରହି ଗୁରିଆଡ଼କୁ କନ କନ ହୋଇ ଚାହିଁଥାଏ । ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ଗୁରି ଜଣ କିଛି ଶୁଖିଲା କାଠ ପାଖ ଗଛରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ଆଣି ଜମା କରୁଥାନ୍ତି ଗତିରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଜଳାଇ ରଖି ହିଂସ୍ରଜନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରିବେ ବୋଲି ।

ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ଅସ୍ଵାଭାବିକ କୋଳାହଳ ଏବଂ ମଡ଼ମଡ଼ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ସେଆଡ଼େ କାନ ଦେରିଲେ ! ଯେଉଁ ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ଗୁରିଜଣ କାଠ ସଂଗ୍ରହ କରିବାପାଇଁ ଶେଷ ଦୂରକୁ ଗୁଲି ଯାଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଶ୍ଵାସରେ ତମ୍ବୁ ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁ ଆସୁ ଆସୁ ‘ହାତୀ’ ‘ହାତୀ’ ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରୁଥାନ୍ତି ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଗଲଫଲ ଘେନିଆସି ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ତମ୍ବୁ ଆଗରେ ।

ନିଗ୍ରୋ କୁଲିମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, ‘ହାତୀପଲ ଆସୁଛନ୍ତି । ଲୁଟିଯାନ୍ତୁ, ନ ହେଲେ ରକ୍ଷା ନାହିଁ ।’

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିନ୍ତା କରି ଦେଖିଲେ, କଥାଟା ଠିକ୍ । ହାତୀପଲ ଆଗରେ ଗୁରିଖଣ୍ଡ ଗଲଫଲ ଅତି ସାମାନ୍ୟ । ତା ଅପେକ୍ଷା ଆମ୍ବଗୋପନ କରିବା ବରଂ ଭଲ । ଏତିକିବେଳେ ବଣ କମ୍ପାଇ ପଲେ ହରିଣ ଦେଇ ଦେଇ ଗୁଲିଗଲେ ଆଗରେ । ସେଟା ଥିଲା ହାତୀପଲ ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଆସିବାର ସୂଚନା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲୁଟିଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନିଜେ ଧାଇଁଗଲେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାଶ ଗଛର ଗଣ୍ଡ ଉଠାଡ଼କୁ ।

ଆଫ୍ରିକା ଜଙ୍ଗଲରେ ପାଦ ନ ଦେଉଣୁ ଏ ଅନୁଭୂତି ବଡ଼ ଦିଗିତ୍ର ବୋଧ ହେଲା ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ । ହାତୀମାନଙ୍କର ଗଛ ଡାଳ ଗର୍ଜିବା ଶବ୍ଦ ଏବଂ ରଡ଼ି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ପାଖରେ ଶୁଣାଯାଉଥାଏ । ସେଥି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏମାନଙ୍କର ହୃଦୟଦନ ମଧ୍ୟ ଉଠୁଥାଏ ଖୁବ୍ କୋରରେ । ଏ ଦଳଟି ଭିତରେ କେବଳ ଭୟଭୀତ ହୋଇ ନ ଥିଲା ଜଣେ; ସେ ହେଉଛି ତାରକମ ।

ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ହେଉ ବା ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରୁ ହେଉ, ହାତୀପଲ ସେ ଦିଗକୁ ନ ଆସି ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଗୁଲିଗଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ

ଆ: ତାରକମ

ହେଲେ । କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କଲପରେ ସମସ୍ତେ ପୁଣି ଫେରିଆସିଲେ ତମ୍ଭ ଭିତରକୁ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଥିଲେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଆଉ ଭୟଭୀତ ।

ଅନ୍ଧକାର କ୍ରମେ ଆଛନ୍ନ ହୋଇ ଆସିଲା ଗୁରିଆଡ଼େ । ଦୂରରେ ନାନା ଜାତିର ବୁଲ ଜୀବଙ୍କର ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଗଲା । ନିଗ୍ରୋ କୁଲିମାନେ ତମ୍ଭର ଗୁରି-ଦିଗରେ ଶୁଖିଲା କାଠ କମାକରି ସେଥିରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଲେ । ହୁଡ୍ ହୁଡ୍ ହୋଇ ନିଆଁର ନାଲି ଶିଖା ଜଳିଉଠିଲା । ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତମ୍ଭ ଦୁଆରେ ଦୁଇ ଦୁଇ ଜଣ କରି ନିଜ ନିଜର ବଛା ଧରି ଶୋଇଗଲେ । ତମ୍ଭ ଭିତରେ ବନ୍ଧୁକ ଲେଡ୍ କରି ଏମାନେ ଶୋଇଲେ ।

ଗତି କେତେ ହେବ କେଜାଣି, ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଗୁରୁ ଗମ୍ଭୀର ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଉଠି ବସିଲେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅପରିଚିତ ଥିଲେ ହେଁ ତାରଜନ ଗର୍ଜନଟା ଜାଣିପାରିଲା । ଏହା ସିଂହର ଗର୍ଜନ । ଶବ୍ଦଟା ଯେତେ ପାଖରୁ ଶୁଣାଗଲା ପରି ଜଣାଯାଉଥିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ସେତେ ନିକଟରୁ ଆସୁ ନ ଥିଲା । ଗତି ବୋଲି ସେପରି ଜଣାଯାଉଥିଲା । ତେବେ ଖୁବ୍ ନିକଟରେ ଯେ ସିଂହର ଆବାସ ଅଛି, ଏଟା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିପାରିଲେ । ସେ ଗତିଟା ସାର ଆଉ କାହାରି ଭାଗ୍ୟରେ ଶୋଇବା କୁଟି ନ ଥିଲା ।

ସକାଳୁ ମିଷର ହବାର୍ଟ ଉଠିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସୁପ୍ରଭାତ ଜଣାଇଲେ ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ।

ସକାଳ ହୋଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଗଛ ସନ୍ଧିରେ ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ । ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ସେଦିନ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

ମିଷର ହବାର୍ଟ କହିଲେ, “ଯଦି ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ଯୋଗୁଁ ଆମେ କେଉଁଠି ଅଟକି ନ ଯାଆନ୍ତି, ତେବେ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ଆମେ ଲିଭିଂଷ୍ଟୋନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବା । ସେଇ ଟାଉନ୍‌ଠାରୁ ମୋଟାପେ ହିଲ୍ ଆରମ୍ଭ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦୂର ।”

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ମନେ ମନେ ବିପଦ ଆଉ ଦୂରତାର କଳ୍ପନା କରୁ ଥିଲେ ।

ଗତ ରାତିର ଅନୁଭୂତି ଆର୍ତ୍ତକା ଜଙ୍ଗଲ ବିଷୟରେ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଅଭିଜ୍ଞତା ଆଣିଦେଉଥିଲା ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମନରେ । ତଥାପି ସେଦିନ ସମସ୍ତେ ଖୁବ୍ ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଯାତ୍ରା ଅନୁକୂଳ କରିଥିଲେ । ଖରା ବିଛାଡ଼ିହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ସେତେବେଳକୁ । ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରର ଅନ୍ଧକାର ବହୁ-ପରିସାଶରେ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ଖଣ୍ଡେ ନିବିଡ଼ ଅରଣ୍ୟ ଭିତରେ ଗଲପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ବୋଧକଲେ, ଯେପରି ଅରଣ୍ୟର ନିବିଡ଼ତା ଜମେ ପଡ଼ିଲା ହୋଇ ଆସୁଛି । ଏଣିକି ଯିବାରେ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ଲେଗୁ କରିବାକୁ ହେଉନାହିଁ । ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ଦୂର ଗଲ ପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଦେଖିଲେ, ସେ ଯାହା ଅନୁମାନ କରୁଥିଲେ ତାହା ଯଥାର୍ଥ । ଏଣିକି ଜଙ୍ଗଲ ଜମଗଃ ପଡ଼ିଲା ।

ଜଙ୍ଗଲର ଶେଷ ସେଇଠି । ସେଇଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ବିସ୍ତୃତ ଘାସର ପଡ଼ିଆ ମାଲଲ ମାଲଲ ଧରି । ଖୁବ୍ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିଲେ ଦୃଷ୍ଟର ଶେଷ ସୀମାରେ ପୁଣି ଜଙ୍ଗଲର ଆରମ୍ଭ ଦେଖାଯାଉଛି । ଏଇ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅଂଶଟା ଖାଲି ମଣିଷେ ଉତ୍ତର ଘାସ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାଥୀମାନେ ଘାସ ଭିତରେ ପଶି ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ, ମାତ୍ର ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ଗୁରିଜଣ ତା ଭିତରେ ଯିବାକୁ ଆଦୌ ରଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଆପରି କଲେ, ସେଇ ଜାତିର ଘାସ ଭିତରେ ସିଂହ ଲୁଚିରହେ । ବିଶେଷ କରି ଗତ ରାତିରେ ସେମାନେ ସିଂହର ଗର୍ଜନ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଗର୍ଜନଟା ପାଖରେ ଶୁଣାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏଇ ଘାସ ପଡ଼ିଆରେ ସିଂହ ଥିବା ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବ ।

ନିଗ୍ରୋମାନଙ୍କର କଥା ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ନ ଥିଲା । ସିଂହର ଗର୍ଜନ ଗତ ରାତିରେ ସମସ୍ତେ ଶୁଣିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଇ କୁଲିମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଲେ ନ ଚଳେ । ଗୁଡ଼ାଏ ବୋଝ ବୋହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେମାନେ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକର କାମ ମଧ୍ୟ ତଲଭଜନ୍ତି । ବରଂ ତାଙ୍କୁ ବୋଧଶୋଧ କରିନେବା ଭଲ ।

ଅଜୟବାବୁ କହିଲେ, “ସିଂହ ଥାଉ ପଛେ, ସେ ଆମର କଣ କରିବ ? ଆମ ହାତରେ ଗୁରିଟା ଗଇଫଲ ଅଛି, ଗିଉଲଭର ଅଛି, ଗୋଟାଏ ଶିଞ୍ଜାରୀ କୁକୁର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସର୍ବୋପରି ଆମେ ଆଠଜଣ ଲୋକ ଅଛୁ । ଏଥିରେ ସିଂହକୁ ଭୟ କରିବାର କଣ ଅଛି ?”

ଅନେକ ବୁଝାସୁଝା କଲପରେ ଲୋକ ଗୁରିଟା ଗୁଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଞ୍ଚାରେ ନୁହେ । କାରଣ ଫେରିବା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଥିଲା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ଅଗତ୍ୟା ଦଳଭୁକ୍ତ ହୋଇ ଗୁଲିବା ଛଡ଼ା ସେମାନଙ୍କର ଉପାୟାଚର ନ ଥିଲା ।

ସେ ଘାସ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଯିବାକୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଯେତେ ସହଜ ହେବ ବୋଲି ଭବୁଥିଲେ, ତାଙ୍କର ସେ ଭବନା କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇଗଲା । ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷେ ତା ଭିତରେ ଯିବା ଦୁଃସାଧ୍ୟ କାମ ଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ା ଏତେ ଘଷି ଭବରେ ବଢ଼ିଥିଲା ଯେ ଲୋକ ତା ଭିତରେ ଗୁପ୍ତହୋଇ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଗଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ଯେତେ କଷ୍ଟ ହେଉ, ତା ଭିତର ଦେଇ ଯିବାକୁ ହେବ; ଏଇ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନ୍ଧୁକ ନଳୀରେ ଘାସ ଆଡ଼େଇ ଆଡ଼େଇ ସାମନା ଏବଂ ଦୁଇପଟକୁ ଦୃଷ୍ଟି ରଖି ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୁଲିଥାନ୍ତି । ଗତ ରତିର ସିଂହ ଗର୍ଜନ ଏବଂ ନିଗ୍ରୋମାନଙ୍କର ଭୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ ଏବଂ ସତର୍କ କରିଦେଇଥାଏ ।

ଗୁଡ଼ାଏ ବାଟ ଗଲା ପରେ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ କେତେଟା ଶାଗୁଣୀ ଅଳ୍ପ ଉଚ୍ଚରେ ଚକ୍କର ମାଗୁଥିବାର ଦେଖିପାରିଲେ ସେମାନେ । ସେଠାରେ ଗୋଟାଏ ମଢ଼ ନିଷ୍ଠୟ ପଡ଼ିଥିବ ଭବି ସ୍ଥାନଟାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ କୌତୁହଳୀ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ । ତେଣୁ ବାଟ ଭଙ୍ଗି ସେଇଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲେ ଦଳଟା ।

ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଯଥାର୍ଥରେ ଗୋଟାଏ ମଇଁଷିର ମଢ଼ା । ଘାସ ଉପରେ ରକ୍ତ ଛିଟା ଥାଇ ଅର୍ଦ୍ଧଭୁକ୍ତ ମଢ଼ଟାରୁ ସମସ୍ତେ ଅନୁମାନ କଲେ, ସିଂହ ଏଇଟା ଗତ ରତିରେ ଶିକାର କରିଛି ନିଷ୍ଠୟ । କାରଣ ମହାବଳ ବାଘ ବଶୁଆଁ ମଇଁଷିକୁ ଏତେ ସହଜରେ ମାରିପାରନ୍ତା ନାହିଁ । ସିଂହ ମଇଁଷିଟାର

ଗଜା ପୁଟାଇ ରକ୍ତ ଶୋଷନେଇ ବେକ ଉପରୁ ପୁନଃ ମାଂସ ଖାଇଯାଇଛି । କେତେଟା ଶାଗୁଣା ଘାସବଣ ଭିତରେ ବସିଛନ୍ତି । ଆଉ କେତେଟା ଚଢ଼କର କାଟି ଉପରେ ଉଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

ସେତେବେଳେ ଯେ ସିଂହଟା ସେଠାରେ ନାହିଁ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା । କ'ରଣ ପେଟପୁର ଖାଦ୍ୟ ପାଇଲ ପରେ ସିଂହ ହୁଏତ କେଉଁଠି ନିଶ୍ଚିତରେ ଶୋଇଥିବ । ସେଠାରୁ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପଳାନ୍ତି ସେତେ ଭଲ ଭାବି, ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଚାଲିଲେ; କିନ୍ତୁ ସିଂହର ଉୟ ଆଏ ସବୁଠି ।

ଅନ୍ତତଃ ଶହେ ଗଜ ଯାଏ ଏମାନେ ଯାଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ହଠାତ୍ ଗେଟାଏ ଉୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ ଶୁଣାଗଲା ଆଗରେ । ଗର୍ଜନଟା ଅନ୍ତତଃ ପଚାଶ ତିରିଶ ପୁଟ ସମନାନ୍ତ ଆସୁଥିଲା । କି ଉୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ ସେ ! କାନ ଭିତରଟା ଫୁଟି ହୋଇଗଲା ପରି ଅନୁଭବ କଲେ ସମସ୍ତେ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅମ୍ବକରି ଅଟକି ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ସମସ୍ତେ ହାତରେ ଗଇଫଲ ବାଗେଇ ଧରିଲେ ଆଗକୁ । କୁଲି ଚାଲିଗଲା ମଝିରେ ରଖି ଚାଲିଗଲା ତାରକନ, ଅଜୟବ ବୁ, ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ମିଷ୍ଟର ହବାଟ ଗୋଟାଏ ବ୍ୟୁତ୍ତ କଲପରି ଜରିରିହିଲେ । ସିଂହର ଗର୍ଜନ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଆସୁଥିଲା, ତାରକନ ରହିଲା ସେଇଆଡ଼କୁ ।

ସାମନାରେ ଘାସଗଛଗୁଡ଼ାକ ହଲିଲା ପରି ଦେଖାଗଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବୁଦା ହଲିହଲିକା ଆଗକୁ ଆସୁଥିଲା । ତାରକନର ଏ ଦିଗରେ ଅଭିଜ୍ଞତା ଥିଲା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ । ସେ କାଣ୍ଡପାରିଲା ଯେ, ସିଂହଟା ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିସରିଗଲା ଏବଂ ଗୋଟାଏ ଝାମ୍ପ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୁଯୋଗ ଖୋଜି ଛପି ଛପି ଆସୁଛି । ଉପରୁ ଘାସର ବହଳତା ହେତୁ କିଛି ଦେଖାଯାଉ ନ ଥିଲା । ଏଇ ସମୟରୁ ତାକୁ ଜବଦ ନ କଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଗୋଟାଏ କାଣ୍ଡ କରିବ । ତାର ଝାମ୍ପ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ଝାମ୍ପ ଦେଲାମାତ୍ରେ ବିଭୁଳି ପରି କୌଣସି ଜଣକୁ ଧରି ଘାସବଣରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ସିଂହର ଅବସ୍ଥିତିଟା ଦେଖିବାପାଇଁ ତାରକନ ତଳେ ଆଣ୍ଟମାଡ଼ି ବସିପଡ଼ିଲା । ତଳେ ଘାସର ବହଳତା କମ୍ । ଖୁବ୍ ନିରିଖେଇ ସେ ଖଣ୍ଡେଦୂରରେ ସିଂହର ଅବସ୍ଥିତି ଦେଖିପାରିଲା । ସେ ସେତେବେଳକୁ ପାଦ ଚାପି ଚାଲି ଆଗକୁ

ଆସୁଥିଲା । ବେକର କେଶରଗୁଡ଼ା ତା'ର ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ହୋଇ ତଳକୁ ଝୁଲି-
ପଡ଼ିଥିଲା । ତାରଜନ ସିଂହଟାକୁ ଦେଖିଲାମାତ୍ରେ ଗଲଫଲଟା କାନ୍ଧରେ ଲଗାଇ
ସିଂହଆଡ଼କୁ ବାଗେଇ ଧରି ଇକ୍ଷ୍ୟ ମିଳାଇଲା ।

କ୍ରମେ ଲମ୍ବ ଦେବାର ସୀମା ଭିତରକୁ ସିଂହଟା ଆସିଯାଇଥିଲା । ଏଇ
ସୁଯୋଗରେ ଫାୟାର ନ କଲେ ନ ଚଳେ । ଫାୟାର କରିବାରେ ହେଲା କଲେ
ଯଦି ଦୈବାତ୍ ସେ କୁଦପଡ଼େ, ତେବେ ମୁଷିଲ; ଆଉ ଫାୟାର କରିବା କଥା
ନୁହେଁ । ଏଣେ ସିଂହକୁ ଚିତା ଗୁଲି ନ କଲେ ସେ ସମ୍ଭାଳି ହେବ ନାହିଁ । ଗ୍ରୀଷ୍ମ
ଉତ୍ତାପରେ ଥାଇ ସିଂହର କପାଳ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିହେଉନାହିଁ । ମହା ଦୃଶ୍ଯରେ
ପଡ଼ି ଉପସ୍ଥିତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଣ, ତାହା ହଠାତ୍ ସେ ଚିତା କରିନେଇ ପାଟିରେ
ଗୋଟିଏ ସିଟି ମାରିଦେଲା ।

ସେତେପେକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଂହର ଦୃଷ୍ଟି ତାରଜନ ଉପରେ ପଡ଼ି ନ ଥିଲା ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସିଟି ମାରିଦେବାକ୍ଷଣ ସିଂହଟା ଚମକିପଡ଼ି ତା'ର ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ
ବୁଲାଇଦେଲା । ଫଳରେ ସିଂହର ସମ୍ମୁଖେ ମୁହଁ ଆଉ କପାଳ ତାରଜନ
ଦେଖିପାରିଲା । ତାରଜନର ଆଖି ସହିତ ସିଂହର ଆଖି ମିଳିତ ହେବାମାତ୍ରେ
ଗୋଟାଏ ଜୋର ଗର୍ଜନ କରି ସେ ତା ଉପରକୁ କୁଦିପଡ଼ିବା ଆଗରୁ ତାରଜନର
ଗଲଫୁ ଗର୍ଜିଉଠିଲା, ଆଉ ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରଳୟଙ୍କରୀ ଗର୍ଜନ
କରି ସିଂହଟା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାତ ଆଠ ଫୁଟ ଉପରକୁ ଡେଇଁ ସେଇଠି ପଡ଼ିଗଲା ।

ତାରଜନର ଥ୍ରୀ ନର୍ ଥ୍ରୀ ଗଲଫଲର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବୁଲେଟ୍ ତା'ର
ତା'ର କପାଳ ଭେଦ କରିଥିଲା । ସିଂହଟାର ଆଉ ପାଦେ ଟକିବାର ଉପାୟ
ନ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଯେଉଁଠି ପଡ଼ିଲା, ସେଇଠି ଅତିମ କ୍ରୋଧରେ ଗ୍ରାସବୁଦ୍ଧା-
ଗୁଡ଼ାକୁ ଗମ୍ଭୀର, କାମୁଡ଼ି ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିପକାଇଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଦେହ ତା'ର
ଅବଶ ଆଉ ଶେଷରେ ସ୍ଥିରଭବରେ ପଡ଼ିଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ସିଂହକୁ ମୃତ ବୋଲି ବିଶ୍ବାସ କରିବା ବୃତ୍ତିମାନର କାମ
ନୁହେଁ ଭବି ତାରଜନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଛରେ ରଖି ଜଣେ ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ହାତରୁ
ବର୍ତ୍ତାତାଏ ନେଇ ଆଗେଇଗଲା । ସିଂହର ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ରହି ତାକୁ ବର୍ତ୍ତାରେ
କେଉଁ କେଉଁ ଦେଖିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ସେଇଟା ମରିଛି । ଏଥର ସମସ୍ତଙ୍କର
ବିଶ୍ବାସ ହେଲା ସେଥିରେ ।

‘ଗୋଟାଏ ବିପଦ ଗଲ’ ଭବି ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହେଉଣୁ ଆଉ ଏକ ମହାବିପଦ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲା ସେଇଠି । ସିଂହୀ ଯେ ସେଠାର ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଥିଲା, ଏ କଥା କେହି ଧାରଣା କରି ନ ଥିଲେ । ସିଂହୀର ଅତିମ ଚିହ୍ନର ସେ ଶୁଣି ପାରିଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରବଳ ବେଗରେ ସେ ଦିଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଘାସ ବଣ ଭିତରେ ଧାଇଁଲା । ଦଳତାଯାକ ଅନ୍ୟମନସ୍ଥ ଥିବାରୁ ତାହା କେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରି ନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଧାଇଁ ଆସିବାଦ୍ୱାରା ଘାସବୁଦାଗୁଡ଼ା ଖୁବ୍ କେ’ରରେ ଦୁଇପାଖକୁ ଆଡ଼େଇ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ସିଂହୀ ଯେ ହଠାତ୍ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରେ, ସେ ବିଷୟ କେହି ଧାରଣା କରିପାରି ନ ଥିଲେ । ମାତ୍ର ସିଂହୀ ଡିଆଁମାରିବା ଆଗରୁ ମୋଡ଼ି ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ କଲା, ସେଥରେ ଚମକିପଡ଼ି ସମସ୍ତେ ଶବ୍ଦ ଆସୁଥିବା ଦିଗକୁ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଖନ୍ତି ତ ସିଂହୀ ଲମ୍ବ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପରେ । ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ତାରଜନ । ତାରଜନ ମଧ୍ୟ ତା ଉପରେ ଲଦିହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ବିପଦ ସୂଚି ଯଥାଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ତା ହାତରେ ସେତେବେଳକୁ ବଙ୍କା ଖଣ୍ଡିକ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଅସ୍ତ୍ର ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲା ।

ସିଂହୀ ତା ଉପରକୁ ଡେଇଁପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ଗୋଟାଏ କରୁଣ ଏବଂ ଭୟଙ୍କର ଦୃଶ୍ୟର କଳ୍ପନାରେ ଦଳତାଯାକ ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିଲେ । କିନ୍ତୁ ସିଂହୀର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଗତି ଦେଖି ତାରଜନ ଆଦୌ ବିଚଳିତ ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ବଙ୍କାଟିକୁ ସଜାଡ଼ି ଧରି ବିଜୁଳି ବେକରେ ତଳେ ବସି ପଡ଼ିଲା । ଫଳରେ ସିଂହୀ ଲକ୍ଷ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ତାରଜନକୁ ଡେଇଁ ତା’ର ପଛ ପଟରେ ଖଣ୍ଡେଦୂରରେ ପଡ଼ିଲା । ପ୍ରଥମ ଆକ୍ରମଣ ବ୍ୟର୍ଥ ହେବାରୁ ତା’ର ଗଗ ବହୁତ ବର୍ଦ୍ଧି ଯାଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ସେ ପୁଣି ଥରେ ଘୋର ଗର୍ଜନ କରି ଡେଇଁବାକୁ ସମ୍ପ୍ରସ୍ତ ହେଲା । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ତାରଜନ ବଙ୍କା ସହିତ ପଛକୁ ବୁଲି ପଡ଼ିଥିଲା । ସିଂହୀ ତା’ର ପ୍ରକାଶ ମୁହଁଟା ମେଲାଇ କୁଦି ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ବଙ୍କାର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ମୁନଟା ତା’ର ପାଟି ଭିତରେ ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେଇ ନିଜର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି କରିଦେଇ ମାଡ଼ି ବସିଲା ।

ତାରଜନ ଆଉ ସିଂହୀ, ବଳରେ କେହି କାହାକୁ ଜଣା ନ ଥିଲେ । ସିଂହୀ ଯଦି ମୁକୁଳି ଯାଉଛି, ତେବେ ତାରଜନର ଅବସ୍ଥା ନିଶ୍ଚୟ ସାଂଘାତିକ

କରିଦେବ । ପୁଣି ଯଦି ମୁକ୍ତି ନ ପାଉଛି, ତେବେ ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।
କାରଣ ତାରଜନର ବଞ୍ଚା ତା'ର ଗଳା ବିଛ କରୁଥିଲା । ସିଂହାଟା ମୁକ୍ତି
ପାଇବାପାଇଁ ଭୀଷଣ ଗର୍ଜନ କରି ଛାଟିପିଟି ହେଉଥିଲା । ଏଣେ ତାରଜନ ବି
ତ'କୁ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ମାଡ଼ିବସିଥିଲା ।

ଏ ସଙ୍କଟଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ।
ବଞ୍ଚାର ବାଡ଼ିଟା ତାରଜନର ଗୁପ୍ତ ଫଳରେ ଭଙ୍ଗିବାର ଉପକ୍ରମ କରୁଥିଲା ।
ସେଟା ଯଦି ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ତେବେ ଭୀଷଣ ବିପଦ ସୁନିଶ୍ଚିତ । ବରଂ ସେଥିରୁ
ମୁକ୍ତିର ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର । ଏହା ଭାବି ସେ ଗଲଫଲ୍ ଉଠାଇ
ଦୁଇଥର ଫାୟାର କରିଦେଲେ ସିଂହା ଉପରକୁ । ସେତିକିରେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ
ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା ।

ତାରଜନର ସମସ୍ତ ଦେହ ଝାଙ୍କରେ ଡିଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଉପରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
ଖର । ନିକଟରେ ଛାୟାର ଆଶା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସେଇ ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ଘାସଗୁଡ଼ାକ
କାଟି ନିଗ୍ରୋ ଗୁରିଙ୍ଗଣ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେଠାରେ ନୂଆଁଣିଆ ପଲ୍ଲବର
କେତୋଟି କରିଦେଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ମିଷ୍ଟର ହବାଟ୍, ତାରଜନ ଏବଂ
ଅଜୟବାବୁ ବିଶ୍ରାମ କଲେ ସେଇଠି । ନିଗ୍ରୋ ଗୁରିଙ୍ଗଣ ସିଂହ, ସିଂହା ଦୁଇଟାର
ଚମଡ଼ା ଛାଲିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ ।

ଭଗ୍ୟକୁ ସେଡ଼ିନ ଆଉ କିଛି ବିପଦ ଘଟି ନ ଥିଲା । ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ
ଯାଇ ସେମାନେ ଘାସ ପଡ଼ିଆର ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଆସନ ।
ସେଇ ଜଙ୍ଗଲର ସୀମାରେ ଗୋଟିଏ କାଫୁରୀ ଗାଁ । ଦଶ ବାରଟି ଘର ।
ଗଡ଼ିଟାପାଇଁ ଏହା ବିଶ୍ରାମର ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ ଭାବି ସମସ୍ତେ ଟିକିଏ ଆନନ୍ଦିତ
ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଦଶ

କ.ପ୍ରୀ ଗ୍ରାମର ଅଧିବାସୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇ ସେଦିନ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଆନନ୍ଦର କାରଣ ହେଉଛି, ଏମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ପଇସା ବା ଖଣ୍ଡେ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ପୁରୁଣା ପୋଷାକ ଅଥବା କିଛି ଖାଦ୍ୟ ପାଇବେ । ସଭ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କୃତ୍ରି ଏ ଅଞ୍ଚଳକୁ କେହି ଆସିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ହୁଏତ ଶିକାରୀ, ନ ହେଲେ ଜଙ୍ଗଲଜାତ ପଦାର୍ଥ ସଂଗ୍ରହକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ଗୋଷ୍ଠୀର ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ସୁଯୋଗ ଅବଶ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ଯାତ ବର୍ଷରେ ଥରେ କୁଟେ କି ନା ସନ୍ଦେହ ।

ଆଜି ଏଇ ଦଳଟିକୁ ଦେଖି ସେମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପିଲା, ବୁଢ଼ା, ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ପ୍ରଭୃତି ମହା କୌତୁହଳରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଘେରି ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

କେବଳ ନିଗ୍ରୋ ଗୁରିଜଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଏକରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଏମାନଙ୍କର କାପ୍ରୀ ଉଷା ବୁଝିପାରୁ ନ ଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କର ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ସେଇ କୁଲି ଗୁରିଜଣଙ୍କ ଉପରେ ରହିଲା ।

ଅତି ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତମ୍ବୁ ଟଣା ହୋଇଗଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅକ୍ଷୟବାବୁ ଗୋଟାଏ ତମ୍ବୁରେ, ଅନ୍ୟ ତମ୍ବୁରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଆଉ ତାରଜନ ନିଜ ନିଜର ଜିନିଷପତ୍ର ସଜାଡ଼ି ରଖିଲେ । ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ଗୁରିଜଣ ଗ୍ରାମରେ ରହିଲେ । ସେଦିନ ସକାଳୁ ଆଣଥିବା ଖାଦ୍ୟରେ ରଞ୍ଜିତ ରହିଲେ । ଏଥର ଶୋଇଯିବା କଥା । ଗତ ଦୁଇଦିନ ଧରି ନିଦ୍ରାର ଅଭାବ ଏବଂ ଅତିରିକ୍ତ ପଥଶ୍ରମ ପରେ ଟିକିଏ ନିଶ୍ଚିତରେ ଶୋଇବାକୁ ମିଳିବ ଇତି ସମସ୍ତେ ବେଶ୍ ଖୁସି ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଶୋଇବାକୁ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି, ଏତିକି- ବେଳେ ସେ ଗାଁର ମୁଣିଆ ଆସି ତମ୍ବୁରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲା । ଲୋକଟାକୁ ଗୁରୁଦେଇ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତମକି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ପ୍ରଥମେ ଧାରଣା କରିପାରିଲେ

ନାହିଁ । ଏଟା ମଣିଷ କି ଗନ୍ଧସ । ପ୍ରକାଶ କଲା ତେହେର । ଦେହ ତୁଳନାରେ ମୁଣ୍ଡ ଆଉ ଆଖି ଦୁଇଟା ଛୋଟ । ମୁଣ୍ଡରେ ବୋଝେ କୁଅକୁଅିଆ ବାଜ । ହାତ ଗୋଡ଼ଗୁଡ଼ା ଖୁବ୍ ମୋଟା ବଳିଲପରି । ବେକରେ ନାନା ରଙ୍ଗର ପଥରର ମାଳି । ମୁହଁଟା ତା'ର ଧଳା ନାଲି ରଙ୍ଗରେ ପଟା ପଟା ଚିତ୍ର ହୋଇଛି । ସେଟା ହେଲ ତାର ମୁଖିଆ ପଦବୀର ଚିହ୍ନ । ନିଗ୍ରୋ କୁଲିମାନେ ତାକୁ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଲେ ।

ଲେକଟା କିଛି ପଇସା ଆଶାରେ ଆସିଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତାକୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଲେ । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମାସାମୋ ବିଷୟରେ ସେ କିଛି ଜାଣେ କି ବୋଲି ତ କୁ ପଚାରିଲେ ।

ମୁଖିଆ ଲେକଟା ତା'ର ସାନ ସାନ ଗହୀର ଆଖି ଦୁଇଟା ଚରଚିଦେଇ ଭୟ ମିଶ୍ରିତ ଗୁପ୍ତା ରଜାରେ କହିଲା, “ମାସାମୋ ? ଆରେ ବାପ୍ରେ ! ତା କଥା କହିବ କିଏ ନା ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଠିବ କିଏ ? ସେ ତ ଜୀଅନ୍ତା ପୋଡ଼ି ପକେଇବ । ତା ଜୀବନରେ ସେ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ଶିକାର କଲଣି, ତା'ର ଠିକଣା ନାହିଁ ।” ଲେକଟା ତାରି ଭାଷାରେ କହୁଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ନିଗ୍ରୋ କୁଲି ବୁଝାଇଦେଉଥିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ ମାସାମୋକୁ ଦେଖିଛ ?”

ଲେକଟା ନିତାନ୍ତ ସରଳ ଥିଲା ବୋଧହୁଏ । ତେଣୁ ସେ କିଛି କଥା ଲୁଚାଇ ରଖି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ସେ କହିଲା, “ନା ସାହେବ ! ମାସାମୋକୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ତା ଦଳର ଦୁଇଜଣ ଏଇଠିକୁ କେଇଦିନ ତଳେ ଆସିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଲୋକ ଯୋଗାଡ଼ କରିଦେଇଥିଲି । ସେମାନେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ଜିନିଷ ତାଙ୍କ ପିଠିରେ ଲଦି ନେଇଥିଲେ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ବୁଝି ପାରିଲେ, ସେ ଲୋକ ଦୁଇଜଣ କିଏ ? ସେ କହିଲେ, “ମୋର ସେଇ ଲୋକ କେଉଁଜଣ ଦରକାର, ଯିଏ କି ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଛାଡ଼ି ଆସିଥିଲେ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ କାଲି ଯିବାକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଦିଅ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ପଇସା ଦେବି । ତା ଛଡ଼ା ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କା ଦେବି ।”

ଏକ ଅସଭ୍ୟ ନିଗ୍ରୋଗୁଡ଼ା ଟଙ୍କା ଦେଖିଲେ ବା ଟଙ୍କାର ନାମ ଶୁଣିଲେ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଟଙ୍କାର ବିନିଯୋଗ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ବା ସେଠାରେ ମା'ର ସୁବିଧା ନାହିଁ । ଖାଲି ଟଙ୍କା ଦେଖିଲେ ସେମାନେ ପ୍ରଲେଭିତ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି କେବଳ ସାଜତି ରଖିବାପାଇଁ । ଟଙ୍କାର ନାଁ ଶୁଣି ସେ ଲୋକଟାର ଅବସ୍ଥା ସେୟା ହେଲା । ସେ ଆଶାତୀତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲା, “ହଁ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଇ ଦେବି । ଆପଣ ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିବେ ନାହିଁ ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କହିଲେ, “ବେଶ୍, ତୁମେ ତେବେ କାଲି ସକାଳୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଣି ହାଜର କର ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଖୁବ୍ କୃତ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଅଧିକ ସମୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ କରି ସେ ଲୋକଟାକୁ ବିଦାୟ କରିଦେଲେ ।

ଗତି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା ଥିଲା ସାମାନ୍ୟ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ତମ୍ବୁର ଦ୍ଵାରା ଭଲକରି ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ଶୋଇଲେ । କେତେବେଳେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ନିଦ ଲାଗିଲା, ଜଣାନାହିଁ ।

× × × ×

ବାହାରେ ପାଟି ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ନିଦ ଭଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ଉଠି ତମ୍ବୁ ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ଯେ, ଦିନ ଅନେକ ହୋଇଗଲାଣି । ତାରଜନ ଏବଂ ମିଷ୍ଟର ହବାଟ ପ୍ରଭୃତି ସେମାନଙ୍କର ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରି ରକ୍ଷନ କାମରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଗ୍ରାମର ମୁଖିଆ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କ କଥା କାଲି କହିଯାଇଥିଲା, ସେମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଘେନି ଉପସ୍ଥିତ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏତେବେଳେଯାଏ ଶୋଇରହିଥିବାରୁ ବଡ଼ ଲଜିତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ଗତ କାଲି ଅନେକ ଗତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଭରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ବିଳମ୍ବରେ ଶୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ଆଜି ଉଠିବା ମଧ୍ୟ ଡେରି ହୋଇଛି ।

ଯାହାହେଉ, ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଖିଆପିଆ ଶେଷ କରି ସେଦିନର ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହେଲେ ନୂଆ ଲୋକ ଦୁଇଜଣ, ଯାହାଙ୍କୁ ନିଗ୍ରୋ ମୁଖିଆଜଣକ ଯୋଗାଇଦେଇଥିଲା । ଏକ ନୂଆ ଲୋକ ଦୁଇଜଣ ମିଷ୍ଟର

ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଦଳର କୁଳି ଗୁରଜଣଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଗୁଲିଥାନ୍ତି । ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ହାତରେ ବି ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ବର୍ତ୍ତା ଥାଏ ।

ଏମାନେ ଯେତେ ଅଧିକ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥାନ୍ତି ଜଙ୍ଗଲ ସେତେ ନିବିଡ଼ ଜଣାଯାଉଥାଏ । ତଥାପି ତା ଭିତରେ କଣାଟଟା ଅଧିକ ନ ଥିବ ବୁଝି ଯିବାରେ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ହେଉ ନ ଥାଏ । ସେଦିନ ସେତେବେଳକୁ ଦିନ ବାରଟା ବାଜିଯାଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା କୌଣସି ବିପଦର ସୂଚନା ମିଳି ନ ଥାଏ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଆଦଳ ବିପଦ ଆଶଙ୍କାରେ ବନ୍ଧୁକ ଲେଉଟ କରି ଗୁଲିଥାନ୍ତି । ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାସୁଦ୍ଧା, ଯେପରି ହେଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଲିଟିଂଷ୍ଟେନ୍ ସହରରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ନ ହେଲେ ମଝିରେ ଆଉ ଆଶ୍ରୟର ସୁବିଧା ନାହିଁ ।

ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇ-ଗଲେ । ଗର୍ଜନଟା ଥିଲା ଗୋଟାଏ ମହାବଳ ବାଦଲ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ଏପରିକି ସେ ନିଗ୍ରୋମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୟରେ ଶିହରିଉଠିଲେ । କାରଣ ସମସ୍ତେ ବାଦର ଭୀଷଣ ଗର୍ଜନ ଶୁଣିଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଏପରି ଭୟଙ୍କର ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ନ ଥିଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଅନୁମାନ କଲେ, ବାଦଟା ହୁଏତ ଭୀଷଣଭାବରେ ଗର୍ଜି ଯାଉ କୌଣସି ବଳବାନ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ସହିତ ପ୍ରାଣପଣ ଯୁଦ୍ଧରେ ଲାଗିପଡ଼ିଛି ।

ଶବ୍ଦଟା ଖୁବ୍ ପାଖରୁ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା ! ତ ରଜନ ପ୍ରସ୍ତାବ କଲ ଘଟଣାଘଟକୁ ଯାଇ ଦେଖିଆସିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏତେ ଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ, କେହି ତା କଥାରେ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ, ହେଲେ ତାରଜନର ସାହସ ଥିଲା ଅନ୍ୟମାନ । ସେ କାହାରିକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଗଇପଲ୍ ଚାଗେଇ ଧରି ଟାଇଗରକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆଗେଇ ଗଲିଲା, ଶବ୍ଦ ଯେଉଁଆଡ଼ୁ ଶୁଭୁଥିଲା, ସେଇଆଡ଼େ । ଅଗତ୍ୟ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ପ୍ରାୟ ଅଧଫର୍ଲଙ୍ଗ ଦୂରରେ ସେମାନଙ୍କର ଗତିରେଧ ହେଲା । ଆଗରେ ନାଳଟାଏ । ଖୁବ୍ ବେଶି ଚଉଡ଼ା ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପାଣିର ଗଭୀରତା ଯେ ବହୁତ ବେଶି, ତାହା ଅନୁମାନ କରିହେଉଥାଏ । ନାଳର ସ୍ରୋତ ଖୁବ୍ ଧୀର ଜଣାଯାଉଥାଏ । ଯେଉଁ ନିଗ୍ରୋ ଦୁଇଜଣ ସେମାନଙ୍କର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଭାବରେ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ସ୍ୱଗୁରୁଦେଲେ ଯେ; ଏକଟା କାନ୍ଥେଇ ନଦୀର ଗୋଟାଏ

ଶାଖାନଦୀ । ଲିଞ୍ଵିଂସୋନ ସହରକୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏଇ ନାଳ ପାରିହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ନୁହେଁ । ଆହୁରି ଗୁଡ଼ାଏ ବାଟ ଉପରକୁ । ଏମାନେ ଯେଉଁଠି ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ, ବାଘର ରଜନଟା ଦେହି ସ୍ଥାନର ଖୁବ୍ ପାଖରୁ ତଳଆଡୁ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା । ନାଳକୁଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଙ୍ଗଲ ଭିଡ଼ିରହିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେମାନେ ତା'ର କୂଳେ କୂଳେ ଶବ୍ଦଆଡୁକୁ ଗଲିଲେ । ପାଣି କୂଳେ କୂଳେ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଘାସର ବହଳ ଜଙ୍ଗଲ ଲମ୍ବ ଦେଖିଆଏ ବହୁ-ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଏମାନେ ଆଗେଇଯିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶବ୍ଦ ଜମାଣି ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଶୁଣାଯାଉଥାଏ ।

ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ ଖୁବ୍ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ ଏମାନେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାପାଇଁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲେ, ତାହା ଥିଲା ଯେପରି ଉଭୟଙ୍କର ସେପରି ଚମତ୍କାର ମଧ୍ୟ । ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାଶ କୁମ୍ଭୀର, ଗୋଟିଏ ମହାବଳ ବାଘର ପଛପଟକୁ ଧରି ପାଣି ଭିତରକୁ ଡିକିନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ବାଘଟା ମଧ୍ୟ ଚାଣି-ହୋଇ ଉପରକୁ ପଳାଇ ଆସିବା ପାଇଁ ପ୍ରାଣପଣ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା, ଅ'ଉ ଭୀଷଣ ରଜନ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବଳରେ କେହି କାହାକୁ ଉଣା ନ ଥିଲେ । କୁମ୍ଭୀରର ଦେହ ଅଧା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଣିରେ ଥିଲା । ସେ ବାଘକୁ ଧରି ପାଣି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘୋସାରି ନେଉଥିଲା ତ, ବାଘ ତା'ର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଲଗାଇ ଉପରକୁ ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ଫଳରେ କୁମ୍ଭୀରଟା କିଛି ବାଟ ଉପରକୁ ଚାଣିହୋଇ ଆସୁଥିଲା । କୁମ୍ଭୀର ବେଳେ ବେଳେ ତା'ର ଲମ୍ବା କଣ୍ଟାଲଞ୍ଜରେ ବାଘକୁ ଗୁଡ଼ାଇ ଦେଇ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରିଦେଉଥିଲା । ବାଘ ବି ସୁଯୋଗ ଦେଖି ତା'ର ଆଗ ଗୋଡ଼ ଥାବାରେ କୁମ୍ଭୀରର ମୁହଁକୁ ରମ୍ଭୁଡ଼ି ରକ୍ତାକ୍ତ କରିପକାଉଥିଲା । ଏଇ ସଂଘର୍ଷ ଫଳରେ ସେଠି ପାଣି ଭିତରେ ଖଣ୍ଡେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଳିଆ ଆଉ ଘାସସବୁ ଧୁସ୍ତବିଧୁସ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଏ ଭୀଷଣ ଯୁଦ୍ଧର ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ, ଦେଖିବାକୁ ଉତ୍ସୁକ ହୋଇ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ବହୁ ସମୟ ଧରି ଭୀଷଣ ଲଢ଼େଇ ପରେ ବାଘ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ତା'ର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଶତ-ସହସ୍ର ଚେଷ୍ଟାକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରି କୁମ୍ଭୀର ତାକୁ ଚାଣିନେଇ ନାଳ ଭିତରକୁ ଗଲି-ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା ।

ଏଇ ସ୍ବୟେଚ୍ଛା ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲ ତାରଜନ । କାହାରି ମତାମତକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁ ନ ଥିଲା । ବାଘଟାକୁ ଧରି କୁମ୍ଭୀର ତା'ର ଲମ୍ବା ମୁହଁଟା ବୁଲାଇବା ପର୍ବରୁ ସେ ରଇଫଲ୍ ଉଠାଇ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଛିର କରିନେଇଥିଲା । କୁମ୍ଭୀର ମୁହଁ ବୁଲାଇବା ମାତ୍ରେ ସେ ରଇଫଲ୍ ଟି ଗାରରେ ଗୁପ ଦେଲା । ରଇଫଲ୍ ଗର୍ଜିଉଠିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାଘଟାକୁ ପାଟିରେ କାମୁଡ଼ିଧରି କୁମ୍ଭୀରଟା ଟବ୍‌କରି ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିଗଲା ।

ସମସ୍ତେ ଭବିଲେ, ଗୁଳିଟା ବୋଧହୁଏ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା । ତଥାପି ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଫଳାଫଳକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ଟିକିଏ । ମାତ୍ର ତାରଜନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଅବ୍ୟର୍ଥ । ଠିକ୍ ମିନିଟିକ ପରେ କୁମ୍ଭୀରଟା ଚିତ୍‌ହୋଇ ଭସିଉଠିଲା ନାଳ ମଝିରେ । ତା'ର ପାଟିରେ ବାଘଟା ସେହିପରି ମୁମୁର୍ଷୁ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା । ମୃତ କୁମ୍ଭୀରଟା ସ୍ରୋତରେ ତଳଆଡ଼କୁ ଭସିଯାଉଥିଲା । ସେଠାରୁ ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ଆଶା ପରିତ୍ୟାଗ କରି ସମସ୍ତେ ଫେରିଆସିଲେ ନିଜ ରସ୍ତାରେ । ପୁଣି ନିଜର ବାଟ ଧରିବାକୁ ହେବ ।

ଠିକଣା ରସ୍ତା ଧରିବାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଗୁଡ଼ାଏ ସମୟ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ବ୍ୟୟ ହେଲା ବୋଲି ଏଥର ସମସ୍ତେ ଟିକିଏ ପାଦ ଚଞ୍ଚଳ କଲେ । ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ପରେ ସେମାନେ ପୁଣି ଅଟକିଗଲେ । ଆଗରେ ସେଇ ଶାଖା ନଦୀଟା । କୁମ୍ଭୀରର ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ ତ ଏମାନେ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠି ସାଧାରଣ ଲୋକେ କେବେ କେମିତି ପାରଉତାରୁ ହୁଅନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ଡଙ୍ଗାଟିଏ ମହଜୁଦ ଥିଲା ସେଇଠି । ସେଟା କିନ୍ତୁ ଏତେ ଛୋଟ ଥିଲା ଯେ, ଥରକେ ପାଞ୍ଚ ଛଅ ଜଣରୁ ଅଧକ ଲୋକ ସେଥିରେ ଯାଇପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ଅଗତ୍ୟା ଦୁଇଥରରେ ନିରାପଦରେ ଏମାନେ ସେ ବିପଜ୍ଜନକ ନାଳଟା ପାରି ହୋଇଗଲେ । ଲିଞ୍‌ଷ୍ଟୋନ୍ ସହର ସହିତ ସେଇ ଘାଟଟି ଏକମାତ୍ର ଯୋଗା-ଯୋଗ ସ୍ଥାନ ହୋଇଥିବାରୁ ଘାଟ ସେପାରିଠାରୁ ସେମାନେ ବେଶ୍ ପ୍ରାଦତଲ ରସ୍ତାଟିଏ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ । ସେଟା ଅବଶ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରଦେଇ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ବିଳମ୍ବ ନ ଥିଲା । ଏଣିକି ରସ୍ତା ଉପରେ ସେମାନେ ମଝିରେ ଜଣେ ଦି'ଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଭେଟିବାରେ ଲାଗିଲେ । ସେ ନିଗ୍ରୋ ଲୋକଗୁଡ଼ା ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହୋଇପଡ଼ୁଥାନ୍ତି ଏବଂ କୌତୁହଳ ଦୂର କରିବାପାଇଁ

ନିଗ୍ରୋ କୁଳିମାନଙ୍କୁ ଏମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଚଳିତ ଇଷାରେ ପସରୁଥାନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଲୋକ ଦେଖି ସ୍ବସ୍ଥ ଧାରଣା କରିହେଉଥାଏ ଯେ, ଆଖପାଖରେ ଜନବସତି ଅଛି ।

ଯାହାହେଉ, ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପରେ ପରେ ସେମାନେ ଲିଭିଂଷ୍ଟୋନ୍ ସହରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଦେଖିଲେ, ସହର ଖାଲି ନାମକୁ ମାତ୍ର । ନ ହେଲେ ଖାଲି ନିଗ୍ରୋ ବର୍ଣ୍ଣଗୁଡ଼ିକ ଛଡ଼ା ଅଧିକ କିଛି ନାହିଁ । ଗାଁଲି ଅବତ୍ୟ ନିଗ୍ରୋମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ସତ୍ୟଶିକ୍ଷିତ ଲୋକ ସେ ନଦର୍ଶିବାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଏହି ନିଗ୍ରୋମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ୍ । ସହରର କେଉଁଠି ଜଣେ ସାହେବ ପାତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ।

ଏ ସହରରେ ପହଞ୍ଚି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଲା, ଲିଭିଂଷ୍ଟୋନ୍ କଥା । ଆର୍ଥିକାର ଏଇ ଅନ୍ଧକ ରମୟ ଭୁଖଣ୍ଡର ଆବିଷ୍କାରକ ସେ । ତାଙ୍କରି ମହାନ ନାମର ସ୍ମୃତି ଏଇ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅନୁନତ ଗ୍ରାମଟି । ସେ ପୁଣି ସତ୍ୟଜଗତଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ।

ଏଇଠି ଜଣେ ସାହେବ ପାତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ତାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାପାଇଁ ବାହାରିଗଲେ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ପାତ୍ରୀ ହୁଏତ ଆଜି ରତିରେ ସେମାନଙ୍କର ରହିବାର ସୁବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଇପାରନ୍ତି । ଅଧିକତ୍ତ ତାଙ୍କର ଚଦନ୍ତରେ କିଛି ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦେଇପାରନ୍ତି । ସେକଥା ସେ ମନରେ ଗୋପନ ରଖି ଗ୍ରାମର ଜଣେ ନିଗ୍ରୋକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ପାତ୍ରୀଙ୍କ ଆବାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲେ ।

ଦୈବଯୋଗକୁ ପାତ୍ରୀ ସେତେବେଳେ ଘରେ ନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବୈଠକଜାମା ତାଙ୍କର ଖୋଲା ଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ଦେଖିଲେ, ଖଣ୍ଡିଏ ଟେବୁଲ୍, ତା'ର ଦୁଇପାଖରେ କେତେଖଣ୍ଡି ଚେୟାର ପଡ଼ିଛି କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଟି ଯାଶୁଙ୍କର କ୍ରୁଶବିନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଚିତ୍ର । ଘରଭିତରର ଆଡ଼ମ୍ବରଶୂନ୍ୟତାରେ ସତୋଷ ଲଭକରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ।

ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା କାନ୍ଥ ସଂଲଗ୍ନ ସେଲ୍‌ଫ ଉପରେ । ସେଲ୍‌ଫଟା ଖୋଲା ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତା ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିବାମାତ୍ରେ ସେ ବିସ୍ମୟରେ ଚମକିପଡ଼ିଲେ । ତାହୁଁ ସ୍ବସ୍ଥ ଦେଖାଯାଉଥିଲା, କେତେଟା ମଦ ବୋତଲ ।

ଗୋଟିଏ ବୋତଲରେ ଅନ୍ଧେକ ପ ନାବ ଶିଷ୍ଟ ଥିଲା । ପାଦିଙ୍କ କୋଠରୀରେ ମଦ ଦେଖି ତାଙ୍କର କୌତୁହଳ ବଢ଼ିଗଲା । ସେ ଉଠିଯାଇ ସେଲଫ ଆଗରେ ଠିଆ ହେଲେ । ସେଲଫର ଗୋଟିଏ କଡ଼କୁ ରଖାଯାଇଥିଲା କେତେଖଣ୍ଡି କାଗଜ । ସେଗୁଡ଼ିକ ଚିଠି ଭଙ୍ଗା ହେଲପରି ଭଙ୍ଗା ଯାଇଥିଲା । ନିଜର କୌତୁହଳ ଦମନ କରି ନ ପାରି ସେ ସେଥିରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଉଠାଇଆଣି ଖୋଲିପକାଇଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ଚିଠିଖଣ୍ଡକର ଲେଖା ଉପରେ ଆଖି ପକାଇଲମାତ୍ରେ ବିସ୍ମୟାଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କର ଆଖି ଦୁଇଟା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଉଠିଲା । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରନ୍ତି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟାଇ ପକେଟରେ ପୁରାଇ କିପରି ଶୀଘ୍ର ଫେରିଯିବେ ବୋଲି ବୁଲିପଡ଼ିବାମାତ୍ରେ ସର୍ପାହତ ପରି ଚମକିପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଦସ୍ୟୁଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆର୍ଥର ରିଭଲଭର ଉଠାଇ ଗୁପ୍ତି ଗୁପ୍ତି ହସୁଥିଲା ଖୁବ୍ ତାତ୍ତ୍ୱଲ୍ୟ ଭାବରେ ।

“ଆପଣଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ, ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ! ଦଳବଳ ସହ ଗୁଡ଼ାଏ ଶ୍ରମ କରି ଆମକୁ ଗିରଫ କରିବାପାଇଁ ଯେ ଧାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତାର ପୁରସ୍କାର ତୁରନ୍ତ ମିଳିଯିବ । ଏଥର ରିଭଲଭରଟା ବାହାରକରି ତଳେ ପକାଇଦିଅନ୍ତୁ ତ ଦେଖ ।” ଆର୍ଥର କର୍କଶ କଣ୍ଠରେ ଆଦେଶ ଦେବା ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ମୁକ୍ତିର ବିଫଳ ଚେଷ୍ଟାର ଉଦ୍ଧାବହ ପରିଣତି ବେଶ୍ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରୁଥିଲେ । ଆର୍ଥର କେତେ ଭୀଷଣ ତାହା ତାଙ୍କର ଅଜ୍ଞାତ ନ ଥିଲା । ଅଗତ୍ୟା ସେ ରିଭଲଭରଟା କୁ ବାହାର କରି ତଳେ ପକାଇଦେଲେ ।

ଆର୍ଥର ପାଟିରେ ସିଟି ମାରିଲା ପରି ଗୋଟାଏ ବିକୃତ ଶବ୍ଦ କରି କାହାକୁ ଲଙ୍ଘିତ କଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର ଦୁଇଜଣ ନିଗ୍ରୋ ଅନୁଚର ପାଖ କୋଠରୀରୁ ବାହାରିଆସି ଶକ୍ତଭାବରେ ବାନ୍ଧିପକାଇଲେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ଙ୍କୁ । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଥିଲା; ନିଜେ କେତେ ଭୁଲଟାଏ କରିପକାଇଛନ୍ତି ଭାବି ଅନୁତାପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଦସ୍ୟୁ ଆର୍ଥର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ନେଇଯିବାପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ତାର ଅନୁଚର ଦୁହେଁଙ୍କୁ । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ନିଗ୍ରୋମାନଙ୍କ ଭାଷା କିଛି କିଛି

ବୁଝୁଥିଲେ । ସେ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ, ହବାର୍ଟ ତାଙ୍କୁ ଗୋପା ନାମକ କୌଣସି ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀକୁ ଦେଇଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ଏପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଶୁଣିବା-ମାତ୍ରେ ସେ ଆସନ ଓ ନିଶିତ ମୃତ୍ୟୁ ଆଶଙ୍କାରେ ଶିହରିଉଠିଲେ ।

ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣିଥିଲେ । ଏଇ ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀମାନେ ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀର ନିଗ୍ରୋ ଲୋକ । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଯେତେଟା ମନୁଷ୍ୟ ହତ୍ୟା କରି ତା'ର କପାଳ ନିଜ ଗଳାରେ ଝୁଲାଇପାରେ, ସେ ସେହି ତୁଳନାରେ ସାମାଜିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ସମ୍ମାନ ପାଏ । ଏମାନେ ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର । କେବଳ ସାମାଜିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପାଇଁ ଏମାନେ ଅକୁଣ୍ଠିତ ଭାବରେ ନରହତ୍ୟା କରିବାରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରନ୍ତି ।

ଆଉ ଉପାୟ ନ ଥିଲା ! ଆର୍ଥରର ଅନୁଚର ଦୁହେଁ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଭାବରେ ବନ୍ଧିଦେଇଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କର ପାଦେ ସ୍ଥବିର ହଲ୍‌ଚଲ୍ ହେବାର ଉପାୟ ନ ଥିଲା । ଅନୁଚର ଦୁହେଁ ତାଙ୍କୁ ଟେକିନେଇ ଘରର ପଛପଟ ଢଙ୍ଗଲରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଅନ୍ଧାର ମଧ୍ୟ ଘୋଟିଆସିଥିଲା ।

ଏଗାର

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାରେ ଯେତିକି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେଉଥିଲା, ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ସେତିକି ବେଶି ଚିନ୍ତିତ ଏବଂ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇପଡ଼ୁଥିଲେ । ସେ ଥିଲେ ସୁଦକ୍ଷ ଗୋଇନ୍ଦା ଅଧିକାରୀ । ତାଙ୍କର ନିଖୋଜ ହୋଇଯିବା ଅର୍ଥ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦକ୍ଷର ସୁନାମ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତା ଛଡ଼ା ଆର୍ଥିକା ସରକାରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ କୈଫିୟତ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ନ ହେଲେ ଚିରଦିନପାଇଁ ତାଙ୍କ ନାମରେ କଜଙ୍କ କାଜିମା ଲେପିହୋଇଯିବ ।

ତାରକନ, ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ କୁଳି ଗୁରିଜଣ ସମୁଦାୟ ସହରତାକୁ ଓଲଟପାଲଟ କରି ଖୋଜିପକାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ରାତିର ଶେଷଆଡ଼କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଗଣ ହୋଇ ଫେରିବ କୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ କ୍ଳାନ୍ତ ଦେହକୁ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେବାପାଇଁ ବିଛଣା ଉପରେ ଲେଟାଇଦେଲେ । ଦିନସାରା ସରଣ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଭୋଗ କରି ରାତିର ଶେଷଆଡ଼କୁ ତାଙ୍କର କ୍ଳାନ୍ତ ଆଖିପତା

ଆ ଭାରଜନ

ଦୁଇଟି ମୁଦିହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ତାରଜନ ଆଉ ଅଜୟ-
ବାବୁ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ନିକଟସ୍ଥ ଗ୍ରାମକୁ କିଛି ସନ୍ଧ୍ୟାନ ନେବାପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ ।
ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧକାର । ସେମାନେ ଯେଉଁ ଝିରେ ଥିଲେ, ସେଠାକାର
ଅଧିବାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସୁତ୍ର । ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁଙ୍କର ଉଦ୍‌ୟ ନାହିଁ ସେଠାରେ । ତେଣୁ
ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ଥୁତ ଅବସ୍ଥାରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଯେଉଁ ତମ୍ବୁରେ ଶୋଇଥିଲେ, ସେଇ ତମ୍ବୁ ସାମନାରେ
ଥିବା ଉଚ୍ଚ ଗଛତାଳରୁ ପେରୁଟାଏ ଋଦିଉଠିଲା । ସେଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଯମଦୂତ
ପରି ଦୁଇଟା ପ୍ରକାଣ୍ଡକାୟ ଲୋକ ପଶିଗଲେ ସେଇ ତମ୍ବୁ ଭିତରକୁ ଠିକ୍ ଶିକାରୀ
ବାଘ ପରି । ଲୋକ ଦୁଇଟାଙ୍କ ଦେହର ରଙ୍ଗ ଏତେ କଳା ଥିଲା ଯେ, ଅନ୍ଧାରରେ
ସେମାନଙ୍କୁ ବାରି ହେଉ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ହାତରେ ଯେଉଁ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଖଣ୍ଡ
ଦୁଇଟା ସେମାନେ ଧରିଥିଲେ, ତାହା ଚକ୍ ଚକ୍ କରିଉଠୁଥିଲା ।

ଅନ୍ଧକାର ଭୟର ପ୍ରକୃତି ଥିଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀରବ । ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍
ମଧ୍ୟରେ ସେ ଦୁହେଁ ତମ୍ବୁ ଭିତରୁ ଦୁଇ ବେଗରେ ବାହାରିଆସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ
ଭିତରୁ ଜଣକ କାନ୍ଧରେ ଥିଲା ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟର ଦେହ, ସେଇ ଦେହର ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ
ଲୋକଟାର କାନ୍ଧ ଉପରଦେଇ ପଛ ପାଖକୁ ଝୁଲିପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ଲୋକ ଦୁଇଟା
ବିକ୍ରୁର ବେଗରେ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ମିଳାଇଗଲେ ।

ଅଜୟବାବୁ, ତାରଜନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଫେରିଲେ ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାକ
ପରେ । ଋଦି ପାହିଆସିଲାଣି ସେତେବେଳକୁ । ସେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇ
ଫେରିଆସିଥିଲେ ସ୍ତବ୍ଧ ଖବରଟା ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଜଣାଇବାକୁ ହେବ ଭବି
ସେମାନେ ସେ ବିଶ୍ରାମ କରୁଥିବା ତମ୍ବୁ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କରି
ବିଛଣାଟି ଶୂନ୍ୟ । ସାର ବିଛଣାଟା ଘଣ୍ଟାଚକଟା ହୋଇଯାଇଛି । ତମ୍ବୁ ଭିତରେ
ସବୁ ଜିନିଷ ଆଗରୁ ଯେମିତି ଥିଲା; ଠିକ୍ ସେମିତି ରହିଛି । ମାତ୍ର ତା ଭିତରେ
ଗୋଟାଏ କଟୁ ଗନ୍ଧ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ସ୍ତବ୍ଧ ତାହା କି ପଦାର୍ଥର ଗନ୍ଧ ତାହା
ବାରିପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନିଗ୍ରୋ କୁଲିମାନେ ନିଜ ଭିତରେ କଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା
ହୋଇ ଗୋଟାଏ ମଶାଲ ଆଲୋକରେ ତମ୍ବୁସାର ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଗଲେ ।

ସେମାନଙ୍କର ଖୋଜିବା ଦେଖି ଅଜୟବାବୁ ଆଉ ତାରଜନ
ପ୍ରଥମେ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସେମାନେ ସବୁ

କୁଝିପାରିଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ବିଛଣା କଡ଼ରୁ ସେଇ ନିଗ୍ରୋ କୁଲିମାନେ କିଛି ପତ୍ରର ଦଳା ଅଂଶ ଆଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲେ । କୁଲି ନିଗ୍ରୋମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେଲା ଯେ, ଏ ହେଉଛି ଏକପ୍ରକାର ବିଷାକ୍ତ ଗଛର ପତ୍ର । ଏହାର ରସ ଏତେ ବିଷାକ୍ତ ଯେ, ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧିଲାମାତ୍ରେ ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଚେତ ହୋଇଯିବ ।

ଅଜୟବାବୁଙ୍କୁ ଘଟଣାଟା ଏଥର ପରିଷ୍କାର ଦେଖାଗଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଦସ୍ତାଦଳ ଯେ ଏଇ ପତ୍ର ସାହାଯ୍ୟରେ ଅଜ୍ଞାନ କରାଇ ହରଣଶୁଳ କରିନେଇଛନ୍ତି, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉପାୟରେ ଅପହରଣ କରାଯାଇଥିବ ବୋଲି ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ଏବଂ ନେଲେ କେଉଁଆଡ଼େ ? ଏଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ବାରମ୍ବାର ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ତାଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ।

ଗତି ପାହିଯାଇଥିଲା । ଦଳ ଦଳ ନିଗ୍ରୋ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଉଠି ଆସିଥିଲେ ଘଟଣାଟା ଶୁଣି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏଇଟା ଥିଲା ଆଲୋଚନାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶ ମତ ଦେଉଥିଲେ ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ସପକ୍ଷରେ କେହି ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ଙ୍କୁ ଗ୍ରେପ୍‌ପିଙ୍ଗ୍‌ମେନ୍ ବଳି ଦେଇ ଦେଇଛି ବୋଲି ସେମାନଙ୍କର ମତ ଥିଲା । ଏକଥା ଶୁଣିଲାବେଳୁ ତାରକନ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁଙ୍କୁ କିଛି ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥିଲା । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷ କରି ସେ ଦୁହେଁ ଅଭିଯାନରେ ବାହାରିପଡ଼ିଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ହବାର୍ଡ଼ଙ୍କର ରଇଫଲ୍ ଦୁଇଟା ତମ୍ବୁରେ ଥିଲା । ତାରକନ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁ କାନ୍ଧରେ ଦୁଇଟା ଲେଖି ବନ୍ଧୁକ, ରିଭଲଭର, ପ୍ରଚୁର ଗଳି ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଜିନିଷସହ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ କୁଲିମାନେ ରହିଗଲେ ସେଇଠି । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ସେବାପାଇଁ ଟାଇଗରକୁ ଫିଟାଇ ଦିଆଗଲା । ସେ ବାଟ ଶୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧି ଆଗକୁ ଗୁଲିଲା । ତାର ଅନୁସରଣ କଲେ ତାରକନ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁ ।

ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ କାଳ ଗଲାପରେ ନିଦ୍ରା ଅରଣ୍ୟ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚି ଇଦେଲା ଟାଇଗର । ମେ'ଟୋପେ ପାହାଡ଼ମାଳା ଅଳ୍ପ ଦୂର ସେଇଠୁ । ପାହାଡ଼ମାଳା ର କେତେକାଂଶ ଦେଖାଯାଉଥାଏ

ସେଠାକୁ । ଟାଇଗର ଆଗରେ ଗୁଲିଥାଏ । ଗଇଫଲ୍ ବାଘେଇ ଧରି ତାରଜନ ଏବଂ ଅଜୟବାବୁ ତାର ପଛେ ପଛେ ଗୁଲିଥାନ୍ତି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଠିକ୍ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠିଲାବେଳକୁ ମୋଟୋର ସ୍ଥିର ମାଳ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏମାନେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲେ । ଟାଇଗର ଗୋଟାଏ ତୀକ୍ଷ୍ଣ, ପଥୁରିଆ ଭୂମି ଉପର ଦେଇ ଚଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅଜୟବାବୁଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସେ ଭୂମି ଅତିକ୍ରମ କରିବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାରଜନ ଅନାୟାସରେ ତା' ଉପରେ ଚଢ଼ି ଗୁଲିଗଲା ! ଅଜୟବାବୁ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରି ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଟାଇଗର ଗୋଟାଏ ଜଙ୍ଗଲିଆ, ଉଚ୍ଚ ଜାଗାରେ ଅଟକିଲେ । ତାର ଚିକିଏ ପରେ ତାରଜନ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ସେଇଠି ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଆଗରେ ତାର ଖୁବ୍ ମସ୍ତବତ୍ୱ ଖାଲୁଆ ଜାଗାଟାଏ, ଠିକ୍ ଗୋଟାଏ ଗହାଡ଼ା ପଥର ଖୋଲ ପରି ହୋଇଛି । ତା'ର ଭିତର ଭୂମିଟା ପଥୁରିଆ ଏବଂ ସମତଳ, କିନ୍ତୁ ଉପରୁ ତଳ-ଆଡ଼କୁ ଯିବାପାଇଁ ଗସ୍ତ ନାହିଁ । କଡ଼ଗୁଡ଼ା କିଛିପରି ଠିଆ ହୋଇଛି । ଝଙ୍କାକିଆ ବୁଦା ଉହାଡ଼ରୁ ତା' ଭିତରକୁ ଗୁହଁ ତାରଜନ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଲା, ସେଥିରେ ସେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚମକିପଡ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା'ର ହୃଦ୍‌କମ୍ପ ଜାତ ହେଲା ।

ସେଇ ଖୋଲ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପଥରର ପ୍ରକାଶ ବିକୃତ ମୁର୍ତ୍ତିଟାଏ । ସେ ମୁର୍ତ୍ତିଟା ଦେବତା କି ଅପୁର, ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା କଷ୍ଟକର । ମୁର୍ତ୍ତି ଆଗରେ ଦୁଇଟା ଶାଳଖୁଣ୍ଟ । ସେ ଦୁଇ ଖୁଣ୍ଟରେ ଶକ୍ତଭାବରେ ବନ୍ଧାହୋଇ ଠିଆହୋଇଛନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ । ଦୁହଁଙ୍କର ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ତାରଜନର ଭୀଷଣ ଛୋପ ଜାତ ହେଲା । ମୁର୍ତ୍ତିର ତଳକୁ ବସିଛି ଗୋଟାଏ ଗନ୍ଧସାକୃତି ନିଗ୍ରୋ ! ଦେହସାର ତା'ର ନାନା ରଙ୍ଗରେ ଚିତ୍ରବିଚିତ୍ର । ମୁଣ୍ଡରେ ଚିତ୍ରିତ ରଙ୍ଗର ପକ୍ଷୀ ପରରେ ତିଆରି ମୁକୁଟ । ଅଣ୍ଟାରେ କଇଁସିନି ଖଣ୍ଡିଏ ଗୁଡ଼ାହୋଇଛି । ଗଳରେ ତା'ର ଝୁଲୁଛି ପଞ୍ଚଟି ନରକପାଳର ମାଳ । ସେଥିରେ ପୁଣି ଆହୁରି ନରକପାଳ ଗୁଡ଼ିକ ହେବାପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଅଛି ।

ତାରଜନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଲା ଯେ ଏଇ ହେଉଛି ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ଏବଂ ମି: ହବାର୍ଟ ଆଉ ମି: ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଅପହରଣକରୀ । ତାରଜନ ଦେଖିଲା ଏଠାରୁ ଗଇଫଲ୍ ଚଳାଇବା ର ଭରସା ରଖି ହୁଏନା କାରଣ

ଦୈବାର୍ ଗୁଣି ଯଦି ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ, ତେବେ ସବୁ ଶେଷ । ଦ୍ଵିତୀୟ ଅସୁବିଧା ହେଲା ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ରଥା ଅଛି, ତାହା ଠିକ ମୂର୍ତ୍ତିଟାର ପାଖଦେଇ । ତାହା ମଧ୍ୟ ବୁଲଣି ଏବଂ ସେବାଟେ ଯିବା ସମୟସାପେକ୍ଷ । ତେଣୁ ସେ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ସୁବିଧାଜନକ ନୁହେଁ ।

ତାରଜନ ଏହିପରି ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ଅଜୟବାବୁ ମଧ୍ୟ ଆସି ତା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିନେଇଥିଲେ । ତାରଜନ ତାଙ୍କୁ ନୀରବ ରହିବାପାଇଁ ଇଙ୍ଗିତ କରି ନିଜକୁ ତୃତୀୟ ପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଲା ।

ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ସେତେବେଳକୁ ପଥର ଉହାଡ଼ରୁ ପ୍ରକାଶ ଖଡ଼ଗଟାଏ ଧରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲାଣି । ଖଡ଼ଗର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଧାର ଚିକ ଚିକ୍ କରିଉଠୁଥାଏ । ସେ ବିଡ଼ ବିଡ଼ କରି କଣଗୁଡ଼ାଏ ଆବୁରି କରି ଗୋଟା ଗୋଟା ପତ୍ର ପକାଉଥାଏ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ହବ ଟଙ୍କ ଉପରକୁ ।

ଏହିପରି କିଛି ସମୟ କଲାପରେ ସେ ପ୍ରଥମେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ଖଡ଼ଗର ଧାର ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲା । ତା'ପରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଖଡ଼ଗଟାକୁ ଧରି ଉଠି ଇଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ହବାଟଙ୍କ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା ସେତେବେଳେ ଯାହା, ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ଗୋଟାଏ ଭୟଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁର କରଜଛାୟା ମ ଡିଆଁସୁଥିବାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିପାରୁଥିଲେ ସେ । ଭୟରେ ଦୁହେଁ ଆଖି ବୁଜିଦେଲେ ।

ତାରଜନ ଦେଖିଲା, ଆଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବିକଳ କଲେ ସର୍ବନାଶ । ସେ ଗୋଟାଏ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ସିଂହ ପରି ଉପରୁ ବୁଦ୍ଧିପତିଲା ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ଉପରକୁ । ନିଜ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଗୋଟାଏ ଓଜନଦାର ଜିନିଷ ପଡ଼ିବା ଫଳରେ ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ଖୁବ୍ ଜୋର୍ରେ ଛିଟିକିଯାଇ ଛେଟି ହୋଇଗଲା ଗୋଟାଏ ପଥର ଦେହରେ । ତା ହାତରୁ ଖଡ଼ଗଟା ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଦୂରରେ ! ଲୋକଟା କିଛି ବୁଝିବା ଆଗରୁ ତାରଜନ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିନେଇ ପୁଣି ଥରେ କୁଦି ପଡ଼ିଲା ତା' ଉପରକୁ ।

ସେ ଲୋକଟା ବି ଗୋଟାଏ ବଣୁଆ ମଇଁଷି ପରି ହିଂସ୍ର ଆଉ ବଳବାନ୍ । ତାରଜନ ସହିତ ତା'ର ତୁମ୍ଭଳ ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଗଲା । ମାତ୍ର ତାରଜନର ଭୀଷଣ

ମୁଣ୍ଡି ଆଘାତରେ ସେ ବାରମ୍ବାର କାବୁ ହୋଇଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ ଅଜୟବାବୁ ଓଢ଼ାଇଆସି ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ହବାର୍ଟଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିପକାଇଲେ ।

ମୁଣ୍ଡିକାରୀଟା ବାରମ୍ବାର ତେଷା କରୁଥାଏ ଖଡ଼ଗଟା ହାତ କରି-
ନେବାକୁ । ତା'ର ତେଷା ଜାଣି ଅଜୟବାବୁ ସେଟାକୁ ଉଠାଇନେଇ ହସ୍ତଗତ
କରିନେଲେ । ସେଦିଗରୁ ନିରାଶ ହେଇ ସେ ଆହୁରି ପ୍ରବଳ ବେଗରେ ତାରଜନକୁ
ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ମାଡ଼ିଆସିଲା । ତାରଜନ ଦେଖିଲା, ଲେକଟା ଛମେ ଛମେ
ନୂଆ ନୂଆ କୌଶଳ କରୁଛି ଖସିଯିବାପାଇଁ । ଏଥର ସେ ତା'ର ଗଳାକୁ ଦୁଇ
ହାତରେ ଟିପିଧରି ଟେକି କରୁଡ଼ିଦେଲା ଗୋଟାଏ ପଥର ଉପରେ । ସେ ଉଠିବାକୁ
ତେଷା ନ କରୁଣୁ ତ'ର ଛାତି ଉପରକୁ କୁଦିପଡ଼ି ମୁଥ ଉପରେ ମୁଥ ଆଖିବୁଜି
କର୍ଷିଗଲା ତା'ର ନାକଦଣ୍ଡାକୁ ।

ସେତିକିରେ ଲେକଟା ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇଗଲା । ତା'ର ମୁହଁବାଟେ ରକ୍ତ
ଗୁଡ଼ା ବାହାରିପଡ଼ିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଲେ, “ଏଠାରୁ ଶୀଘ୍ର ଚାଲ । ନ
ହେଲେ ମାସାମୋ ତା'ର ଦଳ ସହିତ ହାତଛଡ଼ା ହୋଇଯିବ ।” ଏହା କହିବା
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଧାଇଁବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେଇ ଖୋଲ ଦେହରୁ ବାହାରିଥିବା
ଗୋଟାଏ ସ୍ୱକୀର୍ଣ୍ଣ ଗନ୍ଧାଦେଇ ।

ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ସମସ୍ତେ ।

ବାର

ସେଇ ସ୍ୱକୀର୍ଣ୍ଣ ଗନ୍ଧାଟି ଥିଲା ଠିକ୍ ଜଣେ ଲୋକ ଏକ ସମୟରେ
ଯାତାୟାତ ଉପଯୋଗୀ । ସେଟା ପୁଣି ଥିଲା ନିତାନ୍ତ ଅସମତଳ, ଉଠାଣି ଗଡ଼ାଣି
ଆଉ ତିମା ତିମା ପଥରରେ ପୁର୍ଣ୍ଣ । ତାହାର ଦୁଇ ପାଖରେ ପାହାଡ଼ ଠିଆ
ହୋଇଥିଲା କାନ୍ଥ ପରି । ସେଇ ସ୍ୱକୀର୍ଣ୍ଣ ବିପଜ୍ଜନକ ଗନ୍ଧାରେ ଆଗପଛ ହୋଇ
ଧାଇଥିଲେ ଆଗରେ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ, ତାଙ୍କ ପଛକୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ, ଅଜୟବାବୁ
ଆଉ ତାରଜନ । ତାରଜନର ପାଖେ ପାଖେ ଟାଇଗର । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗନ୍ଧ ଟା
ଏମାନେ ଯେତେଦୂର ଅତିକ୍ରମ କରିଆସିଥିଲେ ସେଥିରେ ଜନସାଥୀର ଚିହ୍ନ
ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଥିଲା ।

ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲା । ଅଜୟବାବୁ ଦୌଡ଼ ଦୌଡ଼ ଗୋଟାଏ ପଥରକୁ ଝୁଣ୍ଟି ମୁହଁମାଡ଼ି ପଡ଼ିଗଲେ । ମୁଣ୍ଡଟା କପାଳ ଉପରୁ ଫାଟିଯାଇ ଝର ଝର ହୋଇ ରକ୍ତ ବାହାରିପଡ଼ିଲା । ଏହା ଫଳରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗତି ଟିକିଏ ଗେଧ ହୋଇଗଲା । ତାହା ଦେଖି ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ, “ତାରଜନ ଅଜୟବାବୁଙ୍କ କଥା ବୁଝି ପଛେ ପଛେ ଆସନ୍ତୁ । ଆମେ ଶୀଘ୍ର ଆଗେଇଯିବା । ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ସର୍ବନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ ତ ! ଏଇ ମୋଡ଼ଟା’ ପାରିହେଲେ ସେ ଆମକୁ ପାଇବେ ।”

ତାରଜନ ଅଜୟବାବୁଙ୍କ କ୍ଷତ ପରୀକ୍ଷା କରୁ କରୁ କହିଲା, “ସେୟା କରନ୍ତୁ । ମୁଁ ପଛେ ପଛେ ଯାଉଛି ।”

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଧାଇଁ ଗୁଲିଗଲେ । ତାରଜନ ଅଜୟବାବୁଙ୍କ କ୍ଷତ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଗଲା । କ୍ଷତ ଥିଲା ସାମାନ୍ୟ । ଖାଲି ପଟିଟାଏ ବାନ୍ଧିଦେଇ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଗତିପଥକୁ ବାରିନେଇ ଟାଇଗର ଗସ୍ତା ଦେଖାଇ ଯାଉଥାଏ ।

ହଠାତ୍ ଖୁବ୍ ପାଖରୁ ରିଭଲଭରର ଆବାଜ ଶୁଣାଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ଏମାନେ ମୋଡ଼ ଗସ୍ତାଟା ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲେଣି । ଆଉ ଟିକିଏ ଆଗେଇଯାଇ ଦେଖିଲେ, ସେଠାରେ ଜାଗାଟା ବେଶ୍ ଖୋଲା । ମସ୍ତବତ୍ ପଥର ଚଟାଣଟାଏ । ତା’ ଉପରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲିକପ୍ଟରଟାଏ ସ୍ଵାର୍ତ୍ତ ହେବା ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି । ତା’ ଭିତରେ ଗୁରିପାଞ୍ଚ ଜଣ ଆଗେହୀ ଅଛନ୍ତି । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ନିଜରଅବସ୍ଥିତି ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବାପାଇଁ ସେତେବେଳେ ଗୋଟାଏ ବ୍ଲାଙ୍କ୍ ଫାୟାର କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ରିଭଲଭରର ଆବାଜ ଶୁଣି ହେଲିକପ୍ଟରର ଆଗେହୀଗଣ ଚମକିପଡ଼ି ଦେଖନ୍ତି ତ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଟ ଦୁହେଁ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଦସ୍ତାବଜ ତନ୍ତ୍ରକ୍ଷଣାତ୍ ଗଇଫ୍‌ଲୁଟ୍ ଗୁଳି ବର୍ଷଣ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆଉ ହବାର୍ଟ ନିକଟରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପଥର ଉହାଡ଼ରେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିନେଲେ । ସେଠାରେ ନିଜକୁ ନିରାପଦରେ ରଖି ଗଇଫ୍‌ଲୁଟ୍ ଗୁଳି ବର୍ଷଣ କରିବାରେ ଲାଗିଗଲେ ହେଲିକପ୍ଟର ଉପରକୁ ।

ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ହେଲିକପ୍ଟର ନିରପଦ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନେ ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା ଯଥେଷ୍ଟ ଦେଖୁଥିଲେ । ତଥାପି ଆମରକ୍ଷା ପାଇଁ ଗୁଳି ଚଳାଉଥିଲେ । ମାତ୍ର ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ହବାଟଙ୍କ ଗୁଳି ଧମାଧମ୍ ବାଜୁଥିଲା ହେଲିକପ୍ଟରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାଗ ହେଲିକପ୍ଟରଟା ଦୋହଲିଉଠୁଥିଲା ।

ଏତିକିବେଳେ ଅଜୟବାବୁ ଏବଂ ତାରଜନ ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲେ ସେଠାରେ । ସେ ଦୁହେଁ ମଧ୍ୟ ଅଲକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନରେ ରହି ହେଲିକପ୍ଟରର ଇଞ୍ଜିନ୍ ଉପରକୁ ବୁଲେଟ୍ ବୁଝି କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ହେଲିକପ୍ଟରର ଗୁମ୍ଫା ପ୍ରକୃତି ଉଚ୍ଚ ରୁଷ୍ଟିରୁଷ୍ଟି ହୋଇପଡ଼ିଲା । ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ବୁଲେଟ୍ ତେଲଟାଙ୍କିରେ ବାଜି ହାଉକରି ଜଳିଉଠିଲା ଯେତ୍ରୋଲଗୁଡ଼ା । ଫିର୍ ଫିର୍ କରି ଯେତ୍ରୋଲଗୁଡ଼ା ସେଇବାଟେ ବାହାରିଆସିବା ସଙ୍ଗେ ହେଲିକପ୍ଟରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲା ।

ଦସ୍ୟୁଦଳର ଆମ୍ବୁକ୍ଷାର ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏଥର । ନିଆଁରେ ଜଳିଯୋଡ଼ି ହୋଇ ମରିବା ଅପେକ୍ଷା ସମ୍ଭୁକ୍ତ ଯୁଦ୍ଧରେ ବରଂ ଉପନୀତ ହେବା ଶ୍ରେୟସ୍କର । ତା'ଛଡ଼ା ସେଥିରେ ପଳାୟନର ସୁଯୋଗ ମିଳିପାରେ । ଏଇ ଆଶାରେ ସମସ୍ତେ ଓହ୍ଲାଇଆସିଲେ । ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଜଣ ଜଣ ଚାରି ଗଣ ଦେଖିଲେ ପାଞ୍ଚଜଣ । ମାତ୍ର ନିଆଁ ଆଉ ଧୂଆଁ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଟିକି ହେଉ ନ ଥିଲା । କେବଳ ମାସାୟୋ ଶ୍ଵସ୍ ବାରି ହେଉଥିଲା । କାରଣ ସେ ଥିଲା ଖୁବ୍ ହୁଷ୍ପୁଷ୍ ଆଉ ଦୀର୍ଘ । କହିବାକୁ ଗଲେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ହାତୀ ପରି ।

ଦସ୍ୟୁ ପାଞ୍ଚଜଣ ଓହ୍ଲାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲେ, “ପାଦକୁ ଗୁଳିକରି ପକାଇଦିଅ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ।”

ସେହି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗଇଫ୍ଟ ଗଞ୍ଜିଉଠିଲା । ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଗୁରିଜଣ ଦସ୍ୟୁ ଗଛ କାଟିଲା ପରି ପଡ଼ିଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମାସାୟୋ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ଆଉ ଜଣେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଅକ୍ଷତ ଦେହରେ ପଳାଉଥିଲା । ଏତିକିବେଳେ ତ.ରଜନର ଅବ୍ୟର୍ଥ ବୁଲେଟ୍ ତା'ର ଜଫ ବିଦ୍ଧ କଲା । ସେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ପାହୁଣ୍ଡେ ଆଗେଇ ନ ପାରି ସେଇଠି ଟକିପଡ଼ିଲା ।

ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ପୁଣି ଥରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵରରେ ଡାକି କହିଲେ, “ନିଜ ନିଜର ରିଭଲଭର ଥୋଇଦେଇ ଆମ୍ଭସମର୍ପଣ କର ମାସାମୋ, ନ ହେଲେ ଜୀବର ବିପଦ ନିଶ୍ଚିତ ।”

ଏହା କହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଗୁରିଜଣଯାକ ଗଇଫଲ ସଜାଡ଼ି-ଧରି ସେମାନଙ୍କୁ ଇକ୍ଷ୍ୟ କରି ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲେ । ରିଭଲଭର ରେଞ୍ଜର ବାହାରେ ରହି ମିଷର ପୁଣି ଥରେ ରିଭଲଭର ପକାଇଦେଇ ଆମ୍ଭସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ମାସାମୋ ଏହି ସ୍ଵୟୋଗରେ ପକାୟନର ଉପାୟ ଖୋଜୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ସେ ବିଜୁଜି ପରି ବଳେଇ ବଳେଇ ଛୁଟିଯିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମିଷର ଚୌଧୁରୀ ତା’ର ପକାଇବା ଦେଖି ତାକୁ ଇକ୍ଷ୍ୟ କରି ଲଗ୍ ଲଗ୍ କେତେତା ଫାୟାର କଲେ । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ମାସାମୋ ବଳେଇ ବଳେଇ ବରବର ଗତି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଥିବାକୁ ମିଷର ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଇକ୍ଷ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଲା । କ୍ରମେ ସେ ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ପାହାଡ଼ ଉପରଦେଇ ।

ତାରଜନ ଦେଖିଲା, ପ୍ରଧାନ ଅଭିନେତା ପକାୟନ କରିବାକୁ ବସିଛି । ସେ ଏ ଗୁରିଜଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଟାଇଗରକୁ ପଛରେ ଆସିବାକୁ ଇସାରା ଦେଇ ମାସାମୋର ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁଲା । କ୍ରମେ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତ୍ୱ କମି ଆସିଲା । ତାରଜନର ଗତିରେଧ କରିବାପାଇଁ ମାସାମୋ ପଛଆଡ଼ୁଆ କରି କେତେଥର ରିଭଲଭର ଫାୟାର କଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଫାୟାର ନିଷ୍ଫଳ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ।

ପାହାଡ଼ ଉପରର ଅସମତଳ ଜଙ୍ଗଲିଆ ଭୂମି ଉପରେ ମାସାମୋ ଯେଉଁ ବେଗରେ ଧାଇଁ ପାରୁଥିଲା, ତାରଜନ ମଧ୍ୟ ସେହି ବେଗରେ ଧାଇଁ ପାରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମାସାମୋ ପାଦରେ ଆଣ୍ଡାତ ପାଇଥିଲା । ତା’ର କ୍ଷତକୁ ଖୁବ୍ ରକ୍ତସ୍ରାବ ହେଇଥିଲା । ତେଣୁ ଗତି ତା’ର କ୍ରମଶଃ ଶୀଥିକ ହୋଇଆସୁଥିଲା । ତଥାପି ତାରଜନ ତା’ ପଛରେ ଧାଇଁଥିଲା । ତାରଜନ ପଛେ ପଛେ ଟାଇଗର ମଧ୍ୟ ।

ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ବୃଦ୍ଧା ଇହାଡ଼ରେ ମାସାମୋ ଆଉ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ତାରଜନ ଗତିକୁ ଆହୁରି ଦୃଢ଼ କରି ବୃଦ୍ଧାପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସେ ଏକ ଅଭୂତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ବୃଦ୍ଧାପାଖରେ

ବାମ୍ଫୀ ଆକାରରେ ଗଭୀର ଗାତଟାଏ । ତା' ଭିତରେ ଖାଲି ଅନ୍ଧକାର ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । କେତେଟା ଖୁବ୍ ମୋଟ ମୋଟା କଥା ଲଟା ଦଉଡ଼ିପରି ଗୁଡ଼ାଇ ଗୁଡ଼ାଇ ହୋଇ ଝୁଲିପଡ଼ିଛି ତା'ରି ଭିତରକୁ ।

ତାରଜନ ତାକୁ ଦେଖି ମନେ କଲ ଯେ, ମାସାମୋ ନିଶ୍ଚୟ ଏଇ ଲଟାକୁ ଟରି ତଳକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ଏବଂ ସେଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଡ଼ ରସା ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ସେ ହୁଏତ କେଉଁଠି ଆମୁଗୋପନ କରିପକାଇବ । ଏଇ ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ଲଟାକୁ ଧରି ଝୁଲିପଡ଼ିଲା ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ।

ତାରଜନ ବାମ୍ଫୀ ଭିତରକୁ ଅତତଃ ପହଞ୍ଚି କୋଡ଼ିଏ ଫୁଟ ଯାଇଛି କି ନାହିଁ, ପରା ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ତା'ର ନାକ ପାଟିପଡ଼ିଲା ପରି ବୋଧହେଲା । ଠିକ୍ ସେତେବେଳେ ଉପରୁ ଟାଇଲରର ଭୀଷଣ ଗର୍ଜନରେ ସେ ତମକିପଡ଼ି ଉପରକୁ ଚାଲିଦେଲା । ତତକ୍ଷଣାତ୍ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଦେଖିଲା, ସେଥିରେ ତା'ର ହଲକ ଶୁଖିଗଲା । ମାସାମୋ ଲମ୍ବା ଛୁରୀଟାଏ ହାତରେ ଧରି ତାରଜନ ଯେଉଁ ଲଟାକୁ ଧରି ଝୁଲୁଥିଲା ସେହି ଲଟାକୁ କାଟିଦେବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲା । ତାରଜନ ଏଥର ବୁଝିପାରିଲା ମାସାମୋର କୌଶଳ । ତାକୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରି ସେ ଯେ ପାଖରେ ଲୁଚିଯାଇଥିଲା, ଏହା ଆଉ ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ।

ସେ ପ୍ରାଣପଣ ତେଷା କରି ଉପରକୁ ଉଠିବାରେ ଲାଗିଗଲା । ଏଣେ ଟାଇଲର ଥରକୁ ଥର କୁହୁପଡ଼ି ମାସାମୋର ବାହୁକୁ କାମୁଡ଼ି ତାକୁ ବାଧା ଦେଉଥାଏ । ମାତ୍ର ମାସାମୋ ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଛାଡ଼ି ଦେଉଥାଏ । ଟାଇଲର ପୁଣି କୁହୁପଡ଼ୁଥାଏ ତା ଉପରକୁ । ଏଇ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗେଇ ଯାଉଥାଏ ।

ଏଥର ମାସାମୋ ଟାଇଲରକୁ ଖୁବ୍ ଦୂରକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଲଟାର ହାତପାହାଡ଼ି ଦୂରତା ଭିତରକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ଟାଇଲର ପୁଣି ଗର୍ଜନ କରି ଧାଇଁଆସି ତା'ର ଡାହାଣ ବାହୁକୁ କାମୁଡ଼ି ଧରିଲା । ମାସାମୋ ଡାହାଣ ହାତରେ ଟାଇଲରକୁ ଅଟକାଇ ରଖି ଛୁରୀଟାକୁ ବାଁ ହାତରେ ଧରିନେଲା ଏବଂ ଆଗାତ କଲା ଲଟା ଦେହରେ । ଲଟାର ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ପଟ୍ଟକରି କଟିଗଲା । ତାରଜନ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ପାଖେଇ ଆସିଥିଲା । ମାସାମୋ ଲଟା ଉପରେ ବୃତ୍ତୀୟ ଆଗାତ ଦେବାପୂର୍ବରୁ ସେ ଗୋଟାଏ ଲମ୍ବାରେ ଯାଇ ତା'ର ବାହୁକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ

ଧରିନେଲା । ମାସାମୋ ବାହୁକୁ ମୁକ୍ତ କରିନେବାପାଇଁ ଖୁବ୍ ତେଷା କରୁ କରୁ ତାରଜନ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଲା ଏବଂ ପ୍ରତଷ୍ଟ ଘୂଷି ମାରିଲା ମାସାମୋର କାନମୁଣ୍ଡାକୁ ସେଇ ଗୋଟାଏ ଆଘାତରେ ମାସାମୋ ଦଶ ପାହୁଣ୍ଡ ପଛକୁ ହଟିଗଲା ଏବଂ ଛୁରୀଟା ତା' ହାତରୁ ଖସିପଡ଼ିଲା । ସେ ଛୁରୀଟାକୁ ପୁଣି ହସ୍ତଗତ କରିବାକୁ ତେଷା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଟାଇଗର ବିଜୁଳି ପରି ଧାଇଁଆସି ସେ ଖଣ୍ଡି କାମୁଡ଼ି ନେଇଗଲା ଦୂରକୁ ।

ଏଥର ମାସାମୋ ଗୋଟାଏ ବାୟା ହାତୀ ପରି ମାଡ଼ିଆସିଲା ତାରଜନ ଉପରକୁ । ମାତ୍ର ତାରଜନ ଟିକିଏ ହେଲେ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ନୂତନ କୌଶଳ ଚିନ୍ତା କଲା । ମାସାମୋର ଦେହରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଶଳରେ ସେ ଅଜ୍ଞ ଥିଲା । ମାତ୍ର ତାରଜନ ଥିଲା ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ମାସାମୋ ତା ଉପରକୁ କୁଦିପଡ଼ିବାକ୍ଷଣି ତାରଜନ ଚଟକରି ତା'ର ସ୍ଥାନରୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା । ଫଳରେ ମାସାମୋ ନିଜର ବେଗ ସମ୍ଭାଳି ନ ଶାରି ହାମୁଡ଼େଇ ପଡ଼ିଗଲା । ତାରଜନ ସେଇ ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲା । ସେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଅଣ୍ଟାକୁ ଗିଉଲଭର ବାହାର କରି ତା' ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ବାଗେଇ ଧରିଲା । ମାସାମୋ ଉଠି ଠିଆହୋଇ ବୁଲିପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ଦେଖିଲା ତା'ର ଛାତିକୁ ଗିଉଲଭର ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କାଳଦୂତ ପରି ଠିଆ ହୋଇଛି ତାରଜନ ।

ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଦସ୍ୟୁ ଗୁରିଜଣକୁ ଦୃଢ଼ଭବରେ ବାନ୍ଧିଦେଇଥିଲା । ଅଜୟବାବୁକୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଜଗାଇଦେଇ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ହବାର୍ଟ ଟାଇଗରର ଗର୍ଜନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଧାଇଁଥିଲେ । ସେମାନେ କିଛି ସମୟ ପରେ ଯାଇ ଘଟଣାସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମାସାମୋ ଏବଂ ତାରଜନ ମଧ୍ୟରେ ତୁମୁଳ ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧ ଲଗିଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଫଳାଫଳକୁ ସେମାନେ ବ୍ୟଗ୍ରଭବରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାସାମୋ କାବୁ ହେବାର ଦେଖି ସେମାନେ ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରିନେଲେ ।

*

*

*

*

ଓୟାରଲେସ୍‌ରେ ଖବରଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୁସାକାନ୍ତ୍ର ସାମରିକ ବାହିନୀର ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ହେଲିକପ୍ଟର ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ ଦଳ, ସାହାଯ୍ୟକାରୀ

ପୋଲିସ ଅଫସରମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଏଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାତ୍ତ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କୁ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ହେଲିକପଟରରେ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ଜଗୁଆଳି ଗହଣରେ ସତର୍କତାର ସହିତ ଲୁସାକା ପଠାଇଦିଆଗଲା । ଏଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାତ୍ତ ଦସ୍ୟୁମାନେ ହେଲେ ମାସାମୋ, ହାଜିମିର୍ଦା, ଆର୍ଥର, ରହିମ ଖାଁ, ସର୍ଦ୍ଦାର ଗୁଲମ ସିଂ ।

ମୋଟୋପେ ପାହାଡ଼ମାଳାର ଦସ୍ୟୁ ଆବାସସ୍ଥଳ ଖୋଜି ଅକଳନ ସୁନା, ଟଙ୍କା, ନୋଟ, ହୀର, ଜହରତର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଲା । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅନେକ ଛୋଟ ଛୋଟ ଦଳ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ସହ ଏମାନଙ୍କର ଯୋଗାଯୋଗ ଥିବାର ମଧ୍ୟ କାଗଜପତ୍ରରୁ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଗଲା । ଦସ୍ୟୁଗୁହାର ସନ୍ଧାନ ମିଷ୍ଟର ହବାର୍ଡ଼ ଦେଇଥିଲେ । କାରଣ ଆର୍ଥର ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ପ୍ରଥମେ ଏହି ଗୁହାରୁ ଗୋଟିକରେ ରଖିଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ କଥା-ବାର୍ତ୍ତାରୁ ସେ ସବୁ ବୁଝିନେଇଥିଲେ । ପରେ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀ ଆସିଯିବାରୁ ସେ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଗୋଟାଏ ନିଗ୍ରୋ ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ ଜିମା ଦେଇଥିଲେ ହତ୍ୟା କରିବାପାଇଁ ।

ପୃଥିବୀର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଶତ୍ରୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦାତ୍ତ ଦସ୍ୟୁ ଦମନ କରିବାରେ ମୁଖ୍ୟ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ଅପୂର୍ବ ବୀରତ୍ବ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ବହୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଏବଂ ପୁରସ୍କାର ଲଭ କଲା ତାରଜନ ।

ଦସ୍ୟୁ ମାସାମୋ, ମୁଣ୍ଡଶିକାରୀ, ଆର୍ଥର ରହିମ ଖାଁ, ହାଜିମିର୍ଦା, ସର୍ଦ୍ଦାର ଗୁଲମ ସିଂ—ଏହି ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବହୁକାଳଧରି ମକଦ୍ଦମା ଚାଲିଲା । ଶେଷରେ ଯାବତ୍ତଦ୍ବୀବନ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସଶ୍ରମ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ମାନ୍ୟବର ବିଚାରପତି ।

ତାରଜନ୍ ସିରଜ—

୧ମ ଜଙ୍ଗଲ ସମ୍ରାଟ ତାରଜନ

୨ୟ ରତ୍ନାକ୍ଷରେ ତାରଜନ

୩ୟ ମହାନଗରରେ ତାରଜନ

୪ର୍ଥ ପାତାଳପୁରରେ ତାରଜନ

୫ମ ସାଗରରୁକୁରେ ତାରଜନ

୬ଷ୍ଠ ଆକାଶପଥେ ତାରଜନ

୭ମ ଆର୍ଦ୍ର କା ଜଙ୍ଗଲରେ ତାରଜନ

୮ମ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ତାରଜନ

୯ମ ସାହାରାପଥେ ତାରଜନ

୧୦ମ ଜାମ୍ବେଜୀକୂଳେ ତାରଜନ

୧୧ମ ଜାମ୍ବେଜୀକୂଳେ ତାରଜନ

୧୨ମ ଜାମ୍ବେଜୀକୂଳେ ତାରଜନ

ଦୀପକ ସିରଜ

୧ମ ଦୟା ଶପକ

୨ୟ ଦୟା ଶପକ ସାଥୀ ରୂପକ

୩ୟ ଦୟା ଶପକ

୪ର୍ଥ ନାରାୟଣରେ ଶପକ

୫ମ ସୀମାନ୍ତରେ ଶପକ

୬ଷ୍ଠ ପେକ୍ଟ ଅଭିମୁଖେ ରୂପକ

୭ମ ସାଗରପଥେ ଶପକ

୮ମ ବୈଷ୍ଣବ ଶପକ

୯ମ ଆର୍ଦ୍ର କା ଜଙ୍ଗଲରେ ରୂପକ

୧୦ମ ମୟା ଅଭିମୁଖରେ ଶପକ

୧୦୫ ୧୦୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ସାଥୀ ପକେଟ୍ ବୁକ୍ସ
ପ୍ରତି ଖଣ୍ଡ: ୧୦୦ ଟଙ୍କା ପ୍ରତି

୧୧ମ ଜାମ୍ବେଜୀକୂଳେ ତାରଜନ

ସରଜାମ ମହଲ ସିରଜ—

୧ମ ସରଜାମ ମହଲ

୨ୟ ଭଦ୍ରା ଖଣି

୩ୟ ରତ୍ନ କମଳ

୪ର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁ ମଣ୍ଡପ

୫ମ ଆଶାବତ୍ସର ଲପି

୬ଷ୍ଠ ମଳ କଳାମ

୭ମ ଦୁର୍ଦ୍ଦାମ ନାୟିକା

୮ମ କାଳ କଳାଶ

୯ମ ଅଗ୍ନି ଚକ୍ର

୧୦ମ ଅଭାଷା ନିବ

୧୧ମ ଅଭାଷା ନିବ

ଲେଖିକା
ନାଟକ
ସ୍ୱପ୍ନ ବାସନା
ପ୍ରାଚୀନ ଗପ